



BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

KRISZTUSSAL A TŰZPRÓBÁBAN

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2022. július, augusztus, szeptember

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon
2022

© 2022 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

**Krisztussal a tűzpróbában : Idézetek a Bibliatanulmányokhoz :
2022. július, augusztus, szeptember / Ellen G. White;**

Fordította: Bartha Sándor

Pantelimon : Viața și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-214-6

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. A pásztor tűzpróbája	5
2. A jövő tűzpróbái	13
3. A kalitka	21
4. Az aranyműves arca	29
5. Fullasztó hőség	37
6. Teljes erővel a küzdelemben	45
7. Elpusztíthatatlan reménység	54
8. Látni a láthatatlant	62
9. Isten dicsőségére élni	70
10. Szelíden a tűzpróbában	78
11. Várakozni a kemencében	86
12. Meghalni, mint a mag	95
13. Krisztus a tűzpróbában	103

1.

A PÁSZTOR TŰZPRÓBÁJA

Június 25., szombat délután

A természet hatalmas könyvének leckéit bemutatva a nagy Tanító felnyitotta hallgatóinak szemét, hogy felfedezhessék azt a figyelmet, amit annak arányában tanúsít az Úr, amilyen helyet foglal el az alkotás a teremtés skáláján. Ha a Teremtő figyelme kiterjed még a mezei fűszálra is, amely ma még szépen virul és elkápráztatja az emberi érzelmeket, de holnap levágják és elégetik, annál inkább figyelmet fordít az emberre, akit saját képmására teremtett. Sosem fogjuk túlbecsülni az emberi lélek értékét és azt a figyelmet, amit a menny tanúsít az ember iránt. Isten így bátorít: „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátnak, hogy néktek adja az országot.” (Lk 12:32)

Jézus a jó Pásztor, követői pedig az Ő nyáját képzik. A pásztor mindig együtt van a nyájjal, hogy megvédje a vadállatoktól, hogy megkeresse az elveszett juhokat, és visszavigye az akolba, utána pedig zöld legelőkhöz és élő vizekhez terelgesse őket. – *Lift Him Up*, 215. o.

Ne feledjük, hogy mikor a völgyben vagyunk, ha bizakodva járunk, Krisztus ugyanúgy velünk van, mint amikor a csúcsokon lépdelünk. A hang így szól hozzánk: „Vessétek terheteket a terhek hordozójára, az Úr Jézus Krisztusra. Éljetek a kereszt napos oldalán, így szólva: Tudom, kinek hittem, s meggyőződése, hogy meg tudja tartani, amit rábízta, ama napra.” „Hálát adok annak, aki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítél, rendelve a szolgálatra.” „Akit, noha nem láttok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek. Elérvén hitetek célját, a lélek üdvösségét.” (1Tim 1:12; 1Pt 1:8–9) [...]

Bíznom kell benne minden körülmények között, tekintet nélkül érzelmeim hullámvására. Annak dicsőségét kell hirdetnem, aki „a sötétségből az ő csodálatos világosságára” hívott ki (1Pt 2:9). Szívem-

nek állhatatosan Krisztusban, Üdvözítőmben kell lennie, szemlélve szeretetét és kegyelmes jószágát. Nem olykor-olykor, hanem mindenkor bíznom kell benne, hogy láttatni tudjam a benne lakozás eredményeit, melyet drága vérével vásárolt meg számomra. Tanuljunk bízni ígéreteiben, hogy rendíthetetlen hitünk legyen, hogy mint Isten ígéreteit fogadhassuk el azokat. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 811. o.

Sátán el akar pusztítani, az Úr Jézus pedig helyre akar állítani bennünket. Folyamatosan kell gyakorolnunk a hitet, és az érzelmeinktől függetlenül bízunk kell Istenben... Mondd el a zsoldárossal együtt: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem. Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.” (Zsolt 23:4–6) – *Lift Him Up*, 332. o.

Június 26., vasárnap

Miként a pásztor, Isten is szereti juhait, és nem tud nyugodni, amíg egy is hiányzik. Isten szeret minden tévelygőt, mérhetetlenül jobban, mint a pásztor a juhát. Az emberek kétségbe vonhatják Isten szeretetét. Hátat fordíthatnak neki. Választhatnak más gazdát. Akkor is Isten tulajdonai. Újra magához akarja vonni őket. Így szól: „Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek és borúnak napján.” (Ez 34:12)

A példázatban a pásztor kimegy, hogy megkeressen egyetlen juhot, egyet, amely a legkisebb mennyiség. Ha csak egyetlen elveszett lélek lett volna, Krisztus meghalt volna azért az egyért is.

A nyájtól elkószált juh a leggyámoltalanabb teremtmény. A pásztornak kell megkeresnie, különben nem talál vissza a nyájhoz. Ez arra a lélekre is érvényes, aki eltávolodott Istentől. Olyan gyámoltalan, mint az elveszett juh. Ha a szerető Isten nem siet segítségére, nem talál vissza hozzá. – *Krisztus példázatai*, 187. o.

Bármennyire is szereti egy pásztor a juhait, a fiait és leányait még jobban szereti. Jézus nemcsak a mi pásztorunk. Ő a mi örökkévaló

Atyánk is. Ezt mondja: „Ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát.” (Jn 10:14–15) Micsoda kijelentés! Az egyszülött Fíú, aki az Atya keblén van, akit az Atya így nevez: „a férfiú, [...] aki nékem társam” (Zak 13:7) – és az örök Isten közti kapcsolat szemlélteti a közösséget Krisztus és földi gyermekei között!

Mivel Atyjának ajándékai vagyunk, munkájának jutalma, Jézus szeret minket. Gyermekeiként szeret. Szeret téged is! Maga a menny sem nyújthat sem jobbat, sem nagyobbat. Bízzál tehát! – *Jézus élete*, 483. o.

Ha áttekintjük Isten kegyelmének és kimeríthetetlen szeretetének megnyilvánulásait – nem pedig élményeink sötét fejezeteit –, sokkal több dicséret hangzik majd el ajkunkról, mint panasz. Akkor Isten szerető hűségéről beszélünk majd, a nyáj gyengéd, megértő pásztora-ról, akinek kezéből senki ki nem ragadhatja a juhokat. Akkor majd nem önző zúgolódás és panasz tör elő szívünkéből, hanem kristály patakhhoz hasonló dicséret árad az Istenben igazán hívő emberekből. „Bizonyára jószágod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.” „Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségedbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön.” (Zsolt 23:6; 73:24–25) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 367. o.

Június 27., hétfő

Az emberek sokat szenvednek, mert nem azon az úton járnak, amelyet Isten jelölt ki számukra. A maguk által lángra lobbantott tűz világosságánál járnak, aminek biztos szenvedés, nyugtalanság és fájdalom lesz a következménye, amit azonban elkerülhettek volna, ha engednek Isten akaratának... Az a legbiztosabb út, amelyet Isten választott számunkra, és Ő rendelt a lábainknak... Hitzemeinkkel szemléljük Istent, gyermeki alázattal engedelmeskedve kövessük az Ő vezetését, és akkor a nehézségek elillannak. Így szól az ígért: „Bölcsé teslek és megtanítlak téged az útra, amelyen járj.” (Zsolt 32:8) – *Sons and Daughters of God*, 175. o.

Ha lépteidet az Úr irányítja, nem várhatod el, hogy ösvényed a külső béke és jólét útja legyen. Az örök életre vezető út nem a könnyű út,

s időnként sötét és göröngyös is lehet. De neked szól Isten ígérete, hogy örökkévaló karjai átölelnek s megőriznek minden gonosztól. Isten azt akarja, hogy komolyan éld hitedet, tanulj meg Őbenne bízni mind a sötét, mind a napfényes utakon.

Krisztus követőjének szívében hitnek kell lakoznia, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. A hit ragadja meg az örök Segítő karját, hit által dobban egy ütemben a megújult szív Krisztus szívével. – *Üzenet az ifjúságnak*, 102. o.

Szomorúságaink nem történnek ok nélkül. Istennek minden szenvedéssel célja van, és javunkra szolgál. Minden ütés, amely megsemmisíti egy bálványunkat, gondviselésének minden beavatkozása, amely meggyengíti a földiekhez való ragaszkodásunkat, és jobban megerősíti Isten iránti szeretetünket, áldásunkra szolgál. A nyesés fájhat egy ideig, de azután „meghozza az igazság békességes gyümölcsét”. Fogadjuk hálával mindazt, ami felébreszti lelkiismeretünket, felemeli gondolatainkat, és nemesebbé teszi jellemünket. A gyümölcsstelen ágakat levágják, és a tűzre vetik. Legyünk hálásak Istennek, hogy a fájdalmas nyesés által megőrizhetjük kapcsolatunkat az élő szőlőtőkével, mert ha együtt szenvedünk Krisztussal, vele együtt fogunk uralkodni is. Éppen az a próba, amely a legerősebben igénybe veszi hitünket – amikor úgy érezzük, hogy Isten elhagyott bennünket –, vezet közelebb Őhöz, hogy letegyük minden terhünket Krisztus lábához, és elnyerjük azt a békességet, amelyet cserébe ad nekünk. Isten szereti a leggyengébb teremtményét is, és törődik vele, ezért semmivel sem gyalázhathatjuk meg jobban Teremtőnket, mint azzal, ha kételkedünk szeretetében. Ápoljuk az élő hitet, amely bízik Őbenne a sötétség és próbák óráiban is! – *Az én életem ma*, 93. o.

Június 28., kedd

Amikor legidősebb fiunk, Henry White halálos betegen feküdt, azt mondta, hogy a fájdalom ágya csodálatos hely, ha azt Jézus jelenléte veszi körül. Amikor kénytelenek vagyunk inni a keserű vízből, fordítsuk figyelmünket a keserűről a csodálatos és ragyogó felé. A próbában a kegyelem bizonyosságot ad az emberi léleknek, és amikor megállunk a halálos ágy mellett, és látjuk, hogy a keresztény el tudja hordozni a szenvedést, és át tud menni a halál árnyékának völgyén, akkor erőt és

bátorságot nyerünk a munkára, és töretlenül, csüggedés nélkül vezetünk lelkeket Jézushoz.

Gyakran azok nyújtják a legnagyobb vigaszt mások számára, akik maguk is hatalmas szenvedésen mentek keresztül. Az ilyenek mindenhová napfényt visznek. A szenvedések megdorgálták és megfinomították őket. A nehézség idején nem veszítették el Istenbe vetett bizalmukat, hanem közelebb húzódtak az Úr oltalmazó szeretetéhez. Így ők élő bizonyosságai Isten gyöngéd gondoskodásának, aki olyanná teszi a sötétséget, mint a világosságot, és megdorgál minket a mi érdekünkben. Krisztus a világ világossága. Nincs benne sötétség, hanem drága világosság! Köszönjete el a szomorúságtól és panaszkodástól! Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 274. o.

Az a parancs, hogy menjete előre. Végezze ki-ki egyéni kötelességét, a következményeket pedig bízzátok Istenre. Ha arra haladunk, amerre Jézus vezet, akkor megéljük a diadalt, osztozunk majd annak örömeiben. Ha viselni akarjuk a győzelem koronáját, ki kell vennünk részünket a küzdelemből is. Ahogyan Jézusnak, nekünk is a szenvedés által kell tökéletessé válnunk. Ha Krisztusnak könnyű lett volna az élete, akkor következmény nélkül engedhetnénk a tunyaságnak. De mivel élete tele volt lemondással, szenvedéssel és önfeláldozással, nekünk nem kell panaszkodni, ha részünk van abban. Ha a világ világossága a vezetőnk, akkor biztonsággal járhatjuk akár a legsötétebb ösvényt. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 28. o.

Ne felejtjük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándokélet ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcsek saját életünk megtervezéséhez. De nem a mi dolgunk a jövőnket kialakítani. „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy.” (Zsid 11:8) [...]

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten tervezzen részedre! Kicsiny gyermekként bízzál annak a vezetésében, aki „híveinek lábait megoltalmazza” (1Sám 2:9)! Isten sohasem vezeti gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanák, ha látnák kezdettől a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit Isten munkatársai-ként megvalósíthatnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 478–479. o.

Június 29., szerda

Kötelességeink teljesítése közben ne kicsinyeljük le ellenségeinket, de ne is féljünk tőlük... Istenbe vetve bizalmunkat, haladjunk állhatatosan előre. Végezzük munkáját önzetlenül, szerényen, az Úrtól függve, gondviselésére bízva magunkat, a jelenünkre és jövőnkre vonatkozó minden kérdést. Kezdeti bizalmunkat mindvégig állhatatosan tartsuk meg. Ne feledjük, hogy a menny áldásaiban nem a mi, hanem Krisztus érdemeiért részesülünk, mivel hittel elfogadjuk Isten bőséges kegyelmét. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 107. o.

Ha nehézséggel találjuk szemben magunkat, Krisztus erejével legyőzhetjük, s az Ő erejével az ellenséget is megfutamíthatjuk. Ha felelősségeket vállalunk, és Üdvözítőnk erejével megbízható embereként eleget teszünk azoknak, áldott tapasztalatokra tehetünk szert. Megtanulhatjuk, amit másképp nem sajátíthatnánk el, hogy Krisztus a segítségünk minden helyzetben. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 34. o.

Jézus nem biztatta őket könnyű munkával, ellenben megmutatta, hogy a gonosz milyen szörnyű fegyverekkel száll szembe velük. Küzdeniük kell majd „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magaságban vannak” (Ef 6:12). Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül, mert Ő velük van, és ha hittel haladnak előre, a Mindenható pajzsa fedezi be őket. Meghagyta nekik, hogy bátran és állhatatosan küzdjenek, mert a mennyei seregek vezetője küzd velük egy sorban, aki hatalmasabb mindenkinél. Minden intézkedést megtett, hogy feladatukat végrehajthassák, és az eredményért vállalta a felelősséget. Amíg szavára hallgatnak, és vele egyetértésben dolgoznak, kudarcot nem vallhatnak. Menjetek el minden néphez – szólott hozzájuk –, a világ legtávolabbi részeibe is, s én ott is veletek leszek. Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert én nem hagyok el benneteket sohasem. Mindenkor veletek leszek, hogy segítsek kötelességeitek teljesítésében. Vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket, hogy olyan szavakat szóljatok, amelyek az emberek figyelmét a menny felé irányítják. – *Az apostolok története*, 29. o.

Június 30., csütörtök

Hogyan bizonyosodjunk meg Isten jóságáról és szeretetéről? A zoltáríró felszólít minket, hogy ne csak halljuk és tudjuk, ne csak olvassuk és tudjuk, ne csak higgyük és tudjuk, hanem „ízleljük meg, érezzük és lássuk, mily jóságos az Úr” (Zsolt 34:9). Ahelyett, hogy egymás szavára támaszkodnánk, ízleljük, érzékeljük, tapasztaljuk meg a magunk számára.

A tapasztalat olyan ismeret, amely valaminek a kipróbálásából származik. Tapasztalatból nyert vallásosságra van most szükségünk: „Ízleljétek, érzékeljétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr!” Igen sokan, akik ismerik ugyan a vallásos igazság elméletét, soha nem tapasztalták Isten kegyelmének megújító hatalmát a szívükön. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 221. o.

Isten gondoskodott balsamról minden seb esetében. Van orvos és balsamolaj Gileádban. Tanulmányozzátok úgy a Szentírást, mint soha azelőtt! Kérjétek az Úrtól bölcsességet minden veszélyben! Minden próbában kérleljétek Jézust, hogy mutasson kiutat gondjaitokból, és akkor szemetek megnyílik a gyógyszerre, és alkalmazni tudjátok a Szentírásban lejegyzett gyógyító ígéreteket. Ily módon az ellenség nem hajthat titeket szomorúságba vagy hitetlenségbe, mert hitetek, reménységetek és bátorságotok lesz az Úrban. A Szentlélek világos látást ad nektek arra, hogy felismerjétek és alkalmazzatok minden áldást, mely szomorúságotok ellenszereként és gyógyító ágként hat az ajkatokhoz helyezett keserűség ellen. A keserűség feloldódik Jézus szeretetében, és a keserűségről való panaszkodás helyett felismeritek, hogy Jézus szeretete és kegyelme annyira áthatja a szenvedést, hogy az alázatos, szent és megszentelt öröme fordul. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 273. o.

Amikor tekintetük e világ dolgaitól a mennyei dolgok felé fordul, akkor Isten gyermekei egy különleges népet fognak alkotni, hogy megláthassák azt a kegyelmet, jóságot és irgalmat, amelyet Isten tanúsít az emberek fiai iránt. Szeretetére válaszként az életükkel azt mutatják be a körülöttük élőknek, hogy Isten Lelke vezérli őket, és nem a földi, hanem a mennyei dolgokat kedvelik. [...]

Ha belegondolunk, hogyan jött el Krisztus a földünkre meghalni az elbukott emberért, máris megértünk egy keveset abból, hogy mekkora árat fizetett a megváltásunkért, és felismerjük, hogy Isten nélkül nem létezik sem jószág, sem igazi fenség. [...]

Már majdnem hazaértünk; nemsokára hallani fogjuk Üdvözítőnk legszebb zenénél is kellemesebb hangját, amint bejelenti: „Küzdelmek véget ért. Menjetek be Uratok örömébe.” Csodálatos és dicsőséges áldás! Én szeretném e szavakat hallani az Örökkévaló ajkáról. Szeretném dicsőíteni és magasztalni a trónon ülőt! Szeretném, hogy a hangom újból és újból felcsendüljön a mennyei udvarokban! Te is ott leszel? Segítsen meg az Úr. Töltsön be az Ő teljességével és erejével, hogy megízlelhessük az eljövendő világ örömeit. – *In Heavenly Places*, 368. o.

2.

A JÖVŐ TŰZPRÓBÁI

Július 2., szombat délután

Mi magunk nem mindig vesszük észre jellemünk helytelen vonásait, bár mások előtt nagyon nyilvánvalóak lehetnek. De az idő és körülmények próbára fognak tenni bennünket. Napvilágra hozzák a jellem aranyát, vagy a hitványabb fémet fedik fel. Egyikünket sem ismer és olvas minden ember, míg át nem esünk Isten tűzpróbáján. Minden alantas gondolat, minden helytelen cselekedet hibát tár fel a jellemünkben. E durva vonásoknak véső és kalapács alá kell kerülniük Isten műhelyében, s Isten kegyelmének kell gyalulni és csiszolni bennünket, mielőtt alkalmasak lennénk egy helyre a dicső templomban. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 540. o.

Napjainkban nagyon sokan gondolják, hogy amikor elkezdik a hitéletet, mentesülnek minden nehézségtől és szűkölködéstől. De aki felveszi Krisztus keresztyét és Őt követi, annak el kell jutnia Refidimbe. Az élet nem csak zöld legelőkből és hús forrásokból áll. Csalódások érnek, szűkölködnünk is kell, és olyan helyzetek is adódnak, amelyek nehézséget okoznak. Előre haladva a keskeny úton, és megtéve minden tőlünk telhetőt, azt is meg kell tapasztalnunk, hogy súlyos nehézségekbe sodródunk... A lelkiismeretünk ilyenkor azt sugallja, hogy ha Istennel jártunk volna, talán sosem kellett volna ennyit szenvednünk. [...]

Azonban hajdanán az Úr azért vezette népét Refidimbe, hogy most bennünket is elvezethessen oda, mert próbára akarja tenni a hitünket és a hűségünket. Irántunk tanúsított irgalmában nem vezet a legkönnyebb utakon, mert ha ezt tenné, akkor megelégednénk önmagunkkal, és elfelejtenénk, hogy szükség idején az Úr a mi támaszunk. A szélsőségesen nehéz helyzetekkel szeretné feltárni előttünk a rendelkezésünkre bocsátott kiapadhatatlan erőforrásait bármilyen helyzetben. A csalódást és a próbát azért engedi ránk, hogy felismerjük tehetetlenségünket, és tanuljuk meg segítségül hívni Őt, mint kisgyermek a földi

atyját, amikor szomjas vagy éhes. – *Signs of the Times*, 1896. szeptember 10.

Minden utat tövises szegélyeznek. Akik az Úr vezetésére hagyatkoznak, számíthatnak csalódásokra, szenvedésekre és veszteségekre. De az igazán hősiesség lelkület átsegíti őket mindenben. A látszólagos nehézségeket sokan felnagyítják, majd pedig zúgolódni kezdenek és engednek a csüggedésnek. Az ilyeneknek nagy változásra van szükségük. Meg kell fegyelmeznük magukat, és minden erejüket megfeszítve kell megszabadulniuk gyermekies érzelmeiktől. [...]

Minden embernek legyen életcélja. Az elmét olyan gondolatokkal kell felvértezni, amelyek az elérendő célra összpontosítanak, mint ahogyan az iránytű is folyton észak irányába mutat... Értékes célokat kell mindig a figyelem középpontjában tartani, és minden gondolat ezek megvalósítására törekedjen. Mindig legyen kitűzött célunk. – *The Faith I Live By*, 316. o.

Július 3., vasárnap

Keserű tanulság volt Péter számára, és nehezen fogta fel, hogy Krisztus földi útja szenvedéseken, megaláztatásokon keresztül vezet. A tanítvány vonakodott osztozni Urával a szenvedésben. A kemence tüzeiben azután mégiscsak meg kellett tanulnia annak áldását. Sokkal később, amikor aktivitása csökkent az évek és a munka terhei alatt, ezt írta: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek.” (1Pt 4:12–13)

Jézus... így szólt: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.” (Mt 16:24) A kereszt fogalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halál nem eszköze volt. A legaljasabb gonosztevőknek kellett maguknak vinniük a keresztet a kivégzés színhelyére, s amikor vállukra akarták helyezni, gyakran kétségbeesett erőfeszítéssel tiltakoztak, míg megtörték őket, s a kínzóeszközt rájuk kötözték. Jézus azt parancsolta követőinek, hogy vegyék fel keresztjüket, és hordozzák Őútána. A tanítványok számára szavai azt jelentették – noha

csak homályosan értették meg azokat –, hogy alá kell vetniük magukat a legkeserűbb megaláztatásnak, akár mindhalálig Krisztus kedvéért. A Megváltó szavai nem érzékeltethettek volna tökéletesebb alárendeltséget. – *Jézus élete*, 416. o.

Krisztus követői túlságosan keveset tudnak a sátáni seregek ellenük kitervelt összeesküvéseiről. Mennyei Urunk azonban véghez fogja vinni tervét. Megengedi, hogy népe a kísértések nehéz próbájának legyen kitéve, de nem azért teszi, mert kedvét leli a szenvedésük látán, hanem azért, mert ez a folyamat elengedhetetlen a végső győzelem szempontjától.

Isten igazságának erős kőfejtője által lettünk kiemelve a világ kőbányájából, és be lettünk szállítva Isten műhelyébe, ahol előkészít bennünket, hogy elfoglaljuk helyünket az Ő templomában. Ebben a munkában a kalapács és a véső is el kell végezze feladatát, utána pedig a csiszolás következik. Ne lázadj fel a kegyelem eme folyamata ellen. Lehet, hogy te is egy éles kő vagy, amelyet előbb meg kell munkálni, hogy az Isten által kijelölt helyét elfoglalhassa. Ne lépődj meg, ha Isten próbájának kalapácsa és vésője eltávolítja a jellemhibáidat. Ezt csak Ő teheti meg. Biztos lehetsz abban, hogy egyetlen fölösleges ütést sem mér rád. – *The Faith I Live By*, 317. o.

Aki naponta Istennek szenteli magát, az hitünk boldog és derűs oldalát képviseli. Ne hozzunk szégyent Istenre súlyosnak tűnő megpróbáltatásaink panaszos felsorolásával. Minden nevelésként fogadott próbának öröm az eredménye. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 365. o.

Július 4., hétfő

Sátán újra tanácsot ült angyalaival, s az Isten uralma elleni keserű gyűlölettől vezéreltetve kijelentette, hogy noha továbbra is megtartotta a föld feletti uralmat, de Krisztus követői ellen tízszer olyan hevesen kell majd támadniuk. Krisztusnál nem érhetek el semmit, de le kell győzniük követőit – ha lehetséges. Minden egyes nemzedékben arra kell törekedniük, hogy Jézus követőit csapdájukba csalják. Sátán azt is elbeszélte angyalainak, hogy Jézus hatalmat adott tanítványainak, hogy őket megfeddjék és kiűzzék, és meggyógyítsák azokat, akiket

meggyötörtek. Sátán angyalai azután ordító oroszlánokhoz hasonlóan mentek széjjel, hogy Jézus követőit kiirtsák. – *Tapasztalatok és látomások*, 191. o.

Legyünk éberek mindnyájan. Az ellenség a sarkunkban jár. Őrköd-jünk kitartóan, nehogy valamely gondosan álcázott, mesteri csapda készületlenül érjen. A könnyelműek és közönyösök ébredjenek fel, nehogy úgy jöjjön el számukra az Úr napja, mint az éj leple alatt a tolvaj. Sokan letérnek az alázat ösvényéről, lerázzák Krisztus igáját, és idegen ösvényeket taposnak. Megvakulnak és megzavarodnak, és elhagyják az Isten városába vezető keskeny utat.

A győzőnek virrasztania kell, mert Sátán megfeszíti minden erejét, hogy világi bonyodalmakkal, tévedésekkel és babonasággal rabolja el Krisztus követőit. Nem elég elkerülnünk a veszélyeket és a következetlen lépéseket. Szorosan Jézus Krisztus mellett kell haladnunk az áldozathozatal ösvényén. Ellenséges területen járunk. Akit kivetettek a mennyből, nagy hatalommal tevékenykedik, és igyekszik foglyul ejteni a lelkeket. Ha nem vigyázunk szüntelenül, könnyen csalásai áldozatául esünk. – *Maranatha*, 90. o.

Ettől fogva Krisztus követőinek legyőzött ellenségként kellett Sátánra tekinteniük. A kereszten Jézus elnyerte értük a győzelmet – azt a győzelmet, melyről azt szeretné, ha sajátjuknak fogadná el. „Ímé – mondotta – adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.” (Lk 10:19) [...]

A Megváltó megkísértett, megpróbált gyermekei mellett áll. Vele nem létezik kudarc, veszteség, lehetetlenség vagy vereség – mindent megcselekedhetünk általa, aki megerősít. Amikor jönnek a próbák és kísértések, ne várd, hogy úrrá leszel minden nehézségen, hanem tekints Jézusra, segítődre.

Egyes keresztények túlságosan sokat gondolnak Sátán hatalmára, és sokat is beszélnek róla. Ellenségükről gondolkoznak; erőért imádkoznak, hogy ellenállhassanak neki; róla beszélnek, míg egyre nagyobb-nak és nagyobb-nak látszik képzeletükben. Igaz, hogy Sátán igen erős lény, de hála Istennek, hatalmas Megváltónk van, aki kiűzte a gonoszt a mennyből. Sátánnak tetszik, ha felnagyítjuk erejét. Miért nem Jézus-

ról beszélünk? Miért nem magasztaljuk az Ő erejét és szeretetét? – *Jézus élete*, 490, 493. o.

Július 5., kedd

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni s a visszas emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha Isten parancsainak engedelmeskedik. Bizonyára az embernek legfőbb érdeke, hogy Istennek engedelmeskedjen, és békességben éljen vele. A mező állatai a bennük lévő ösztön folytán engedelmeskednek Isten akaratának. Így szól a nagy, büszke tengernek: „Idáig jöjj és ne tovább!” – és a hullámok azonnal engedelmeskednek szavának. Az égitestek Isten rendelete alapján a legnagyobb rendben keringenek pályájukon. Az összes földi teremtmény közül egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig egyedül az ember bír olyan képességekkel, értelemmel, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, és ami békével, örömmel tölti el, ha engedelmes volt. Isten az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és választására bízza, hogy neki engedelmeskedjen vagy engedetlenkedjen. Az örökélet ígérete – a dicsőség örök élvezete – képezi azok jutalmát, akik Isten akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik parancsolatait megvetik. – *Megszentelt élet*, 76. o.

Előttetek áll az ég és az örök mennyei dicsőség, amit elnyerhettek, de akár el is veszíthettek. Mi lesz tehát a sorsotok? Életetek és jellemetek fogja bizonyítani, hogy milyen döntést hoztatok. Felettébb aggódom, mert azt látom, hogy sokan közömbösen kezelik ezeket az örök fontosságú kérdéseket. Folyton ide-oda tekintgetnek a sokkal lényegtelenebb dolgokra, és ezt a magasztos témát teljesen kiűzik az elméjükből. Nem jut idejük az imádkozásra, sem a vigyázásra, és nincs idejük tanulmányozni a Szentírást. Túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy készülnének az eljövendő életre. Nem szakítanak időt keresztény jellemük bölcsességgel véghezvitt tökéletesítésére, hogy jogot nyerhessenek a mennyre. Ha örök életre vágytok, akkor legyetek lelkesek és tevékenyek. Magasztaljátok Istent az Ő útját választva és akaratát cselekedve. Ő a ti bölcs tanácsadótok és hű barátotok. – *Our High Calling*, 44. o.

Csak kevesen hiszik, hogy az emberiség nagyon mélyre süllyedt, hogy gonosz és Isten ellen lázadó. Ha az elme nem áll Isten Lelkének közvetlen befolyása alatt, akkor Sátán a kénye kedvére alakíthatja azt. A kísértő az általa uralom alatt tartott értelmi képességeket érzéki tulajdonságokká alakítja. Sátán az ízlését, a vágyait, a felfogásait, a terveit és a céljait közvetlenül Isten ellen fordítja, hiszen ő egyáltalán nem hajlik az Isten által jóváhagyott és értékelt dolgok iránt, hanem különleges kedvét leli mindabban, amit az Úr gyűlöl. [...]

Ha Krisztus lakozik a szívben, akkor Ő lesz jelen minden gondolatunkban. Legmélységesebb érzelmeket fogunk táplálni szeretete és feddhetetlensége iránt. Ez tölti be elménk minden apró szegletét. Szeretetünk Jézusra fog összpontosítani. Minden reménységünk és vágyunk Istennel lesz kapcsolatos. A lélek legnagyobb örömét abban találja, hogy éljen az Isten Fiában való hitben, vágyakozva tekintsen a jövőre, és szeretettel várja az Úr eljövetelét. Ő lesz örömünk koronája. – *In Heavenly Places*, 163. o.

Július 6., szerda

Lelkünket finomító, megtisztító folyamat megy végbe Isten népe között, és ezt a munkát a seregek Ura végzi. Ez a legnagyobb próba a keresztény számára, azonban szüksége van rá, hogy eltávolítsa jelleméből mindazt, ami beszennyezte. Fontosak a próbák, mert közelebb visznek bennünket mennyei Atyánkhoz, hogy alárendeljük magunkat akaratának, és igazságban hozzunk áldozatot az Úrnak. Isten újra és újra hasonló helyzetbe hozza gyermekeit, amíg lelküket tökéletes alázatosság tölti be, és jellemük átalakul. Ekkor győzelmet aratnak énjük felett, s összhangba kerülnek Krisztussal és a mennyi lelkületével. Isten népének megtisztítása nem mehet végbe szenvedések nélkül: az Úr egyik tűzből a másikba enged bennünket, hogy megmutatkozzon valódi értékünk. Az igazi kegyelmi ajándék kész arra, hogy megpróbálják. Ha iszonyodunk attól, hogy Isten megpróbáljon, megvizsgáljon bennünket, akkor állapotunk veszedelmes. [...]

Isten szeretné, ha megismernénk önmagunkat, saját szívünket, valódi állapotunkat. Ezért kerülhetünk a szenvedések tűzébe, hogy megtisztuljunk. Az élet próbái Isten eszközei, hogy eltávolítsák tisztátalanságainkat, erőtlenségeinket, nyersességünket, és alkalmassá

tegyenek bennünket a tiszta és szent angyalok társaságára. A tűz nem fog megemészteni minket, csak a salakot távolítja el belőlünk, és így hétszer tisztábban kerülünk ki a próbákból, hogy viselhessük az isteni jellem képmását. – *Az én életem ma*, 92. o.

Az Úr rajta lesz, hogy megtisztítsa egyházát. [...] Azt, hogy ez a tisztítási folyamat mikor, milyen hamar kezdődik meg, nem tudom, de Isten nem halasztja sokáig. Ő, akinek szórólapátja kezében van, megtisztítja templomát az erkölcsi szennytől. Alaposan megtisztítja padlóját. Istennek pere van mindazokkal, akik a legcsekélyebb igazságtalanságot követik el, mert így cselekedve Isten tekintélyét tagadják meg, veszélyeztetik az érdekükben folyó engesztelést, a megváltást, amelyre Krisztus vállalkozott Ádám minden fiáért és leányáért. Vajon érdeemes-e az Isten előtt utálatos utat járni? Vajon érdeemes-e tömjénezőtökön idegen tüzet áldozni Istennek, s azt mondani, hogy nincs különbség? – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 373. o.

A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a sikernek Isten által megszabott feltételei. [...]

Az a tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja azt, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhethénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Értékes érc az, amelyet Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 471. o.

Július 7., csütörtök

Isten mélyen megtisztelte Pál apostolt, a harmadik egekbe ragadva el őt, ahol a dicsőség olyan jeleneteit látta, melyeket nem mondhatott el halandóknak. Mégsem lett önhitt. Megértette a szüntelen örködés és önmegtagadás fontosságát, s világosan kijelenti: „Magsanyargatom testemet és szolgálává teszem, hogy amíg másoknak hirdetem az ígét, magam méltatlanná ne váljak.” [...]

Pálnak gyöngesége volt – rosszul látott. Azt gondolta, hogy buzgó imával eltávolítható a baj. Az Úrnak ellenben más szándéka volt; így

szólt hát Pálhoz: Ne hozd fel többet ezt a kérdést. Elég neked az én kegyelemem. Gyöngeséged viselésére képesít. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1107. o.

Amikor magunk vesszük kezünkbe ügyeink igazgatását, és a saját bölcsességünkre támaszkodunk, olyan terhet veszünk magunkra, melyet nem Isten hárít ránk, s amelyet az Ő segítségével nélkül próbálunk hordozni. Azt a felelősséget vállaljuk magunkra, mely Istené, vagyis magunkat állítjuk Isten helyébe. Méltán aggódhatunk, méltán várhatunk veszélyt és veszteséget, hiszen ezek így biztosan elérnek minket. Amikor viszont valóban elhisszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, s úgy megbízunk Istenben, miként a gyermek megbízik szüleiben. Akkor a bajaink és gyötrelmeink elmúlnak, hiszen akaratunkat Isten akaratába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelemem.” Ahogy manát adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, s megadja napi szükségleteinket. Akár Izráel seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 100–101. o.

Fáradhatatlan tetterőre van szükségünk, de Isten nem várja el tőlünk, hogy a saját erőnkől munkálkodjunk. Az isteni erő arra vár, hogy birtokba vegyük. Az a keresztény, aki őszintén törekszik az önmaga feletti győzelem elnyerésére, szívébe fogadja ezt az ígéretet: „Elég neked az én kegyelemem.”

A hit imájával összekapcsolódó személyes erőfeszítéseink által nevelhetjük lelki természetünket. Így jellemünk napról napra hasonlóbbá válik Jézus Krisztus jelleméhez. A hosszú ideig dédelgetett szokások legyőzése kemény küzdelmünkbe kerülhet, azonban Krisztus kegyelme által győzelmet arathatunk felettük. – *Az én életem ma*, 99. o.

3.

A KALITKA

Július 9., szombat délután

Ne furcsálljuk a próbákat, hanem úgy tekintsünk azokra, mint megtisztításunk és megerősítésünk eszközeire. Jakab apostol a következőképpen figyelmeztet: „Teljes örömmel tartsátok, atyámfiaink, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez.” (Jak 1:2–3)

Az eljövendő életben fogjuk majd megérteni azokat az eseményeket, amelyek oly sok nehézséget okoztak. Akkor ismerjük fel, hogy milyen erős segítségünk volt, és Isten elküldte angyalait azért, hogy oltalmazzanak bennünket, amikor megfogadtuk Igéjének tanácsait.

Mindazoknak, akik elfogadják Őt, Krisztus erőt ad, hogy Isten fiaivá válhassanak. Minden szükségben a segítségünk. Szégyellnünk kellene, hogy könnyen ingadozó hittel rendelkezünk csupán. Akik legyőzettek, csak önmagukat okolhatják, hogy nem szálltak szembe az ellenséggel. De akik úgy döntenek, hogy Krisztus elé járulnak, azok megkapják a szükséges segítséget. – *In Heavenly Places*, 257. o.

„Amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jóhíűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4:8) Ez komoly imádkozást és szüntelen őrkdést kíván. A Szentlélek állandó befolyása legyen támaszunk, aki gondolatainkat fölfelé irányítja és rászoktatja arra, hogy tiszta és szent dolgokkal foglalkozzon. Nekünk szorgalmasan kell tanulmányoznunk Isten Igéjét. A zsoltáríró ezeket mondja: „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek megtartása által?” És ismét: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119:9,11) – *Pátriárkák és próféták*, 460. o.

Az Úr eszközeinek megszentelt lelkesedéssel kell rendelkezniük, olyan lelkesedéssel, amely teljesen az Úr hatása alatt áll. A viharos idők úgyis sebesen közelednek felénk, azért ne tegyünk semmit, ami siettetné azokat. A nehéz idők úgy jönnek majd ránk, hogy Istenhez hajtanak mindenkit, aki az övé, csakis az övé kíván lenni. Míg a megpróbáltatás tüze meg nem próbál, és be nem bizonyítja, addig mi sem ismerjük magunkat. Ezért helytelen mérlegre tennünk mások jellemét, és elítélünk azokat, akik még nem nyerték el a harmadik angyal üzenetének világosságát.

Ha azt akarjuk, hogy az emberek meggyőződjenek, hogy az igazság, melyben hiszünk, megszenteli a lelket és átalakítja a jellemet, akkor ne támadjuk őket szüntelenül szenvedélyes vádakkal. Ez arra a következtetésre készíti őket, hogy az általunk vallott tanítás nem lehet keresztény, mert nem tesz minket szeretetteljessé, előzékennyé és tiszteletudóvá. A kereszténység nem harcias vádakban és kárhoztatásban nyilvánul meg. [...]

Világunk egyik átka az elsőbbség szeretete. Szemmel látható ez az egyházakban és társadalomban mindenfelé. Az emberek azzal kötik le magukat, hogy hatalmat és népszerűséget biztosítsanak maguknak. Nagy bánatunkra és szégyenünkre a szombatünnepelők körében is ez a lelkiület üti fel a fejét. De a lelki eredményesség csak azokat látogatja meg, akik Krisztus iskolájában szelídséget és alázatot tanulnak. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 396–397. o.

Július 10., vasárnap

Úgy tűnik, hogy Izráel gyermekeinek gonosz és hitetlen volt a szíve. Nem voltak hajlandók tovább túrni a kemény pusztai létet. Az útjukon felbukkanó nehézségeket leküzdhetetlennek tartották. Istenbe vetett bizalmuk megingott, és nem láttak mást maguk előtt, csak a halált. [...]

Az Úr az éhínség és a nehézségek közé vezette őket, hogy a szívük térjen Őhozzá, aki addig mindig megsegítette őket, hogy higgyenek. Kész volt a segítségükre sietni. Ha szükségükben az Urat hívták volna, akkor megmutatja nekik szeretetének és állandó gondoskodásának bizonyítékait. Ellenben úgy tűnt, hogy csak annyira hajlandók az Úrban bízni, amennyit a szemük érzékelt az isteni hatalom megnyilvánulásából. Ha igazi hittel és Istenbe vetett erős bizalommal rendelkeztek volna, a nehézségek és az akadályok, de még a szenvedések is elviselhe-

többé válnak számukra, hiszen korábban Isten csodálatos módon szabadította meg őket a rabszolgaságból. Ezen felül az Úr megígérte, hogy ha engedelmeskednek a parancsolatainak, a betegségben is mellettük lesz. Kijelentette: „Én az Úr vagyok, a te gyógyítód.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 249–250. o.

Izráel népének hitetlensége és zúgolódása Isten mai népét szemlélteti. Sokan... még önmagukat sem ismerik. Isten apró dolgokkal teszi próbára a hitüket, amit ők ugyanolyan rosszul viselnek, mint hajdan Izráel gyermekei. [...]

Amikor nehézségek adódnak és egyre nehezebb az út – ilyenkor Isten iránti hitük és szeretetük megpróbáltatik –, akkor visszahúzódnak a zúgolódás miatt, amellyel Isten meg akarja tisztítani őket. Szeretetükről nem bizonyosodott be, hogy megtisztult és tökéletessé vált, és nem áll készen bármit elszenvadni az Úrért. A menny Istenének gyermekei erős, tevékeny és tartós hittel rendelkezzenek. Így szólnak majd: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét, mert jót tett velem.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 251–252. o.

Az ótestamentumi történelem azért maradt fenn, hogy tanulságul szolgáljon az eljövendő nemzedékek számára... Mind az Ó-, mind pedig az Újtestamentum az Isten parancsolatai iránti engedelmisség elvét tanítja, mint az Istenéhez hasonló élet biztosítékát, mivel az engedelmisség révén az isteni természet részeseivé válunk, és megtanulunk elszakadni a világi kívánságok okozta romlottságtól. Ennek érdekében tanulmányoznunk kell a Szentírást, és engedelmeskednünk kell a bibliai elveknek, amelyek értékesebbek az aranynál. Ezeket kell beépítenünk a mindennapi életünkbe. – *Letter 342*, 1907. szeptember 2.

Július 11., hétfő

Izráel gyermekei Isten parancsolatai által lettek elvezetve Refidimbe, egy olyan helyre, ahol nem volt ivóvíz. Az Úr a felhősoszlopból vezette őket, és a nép az Ő határozott utasításai alapján táborozott ott le. Isten tudta, hogy Refidimben nem lesz víz, és azért vezette oda népét, hogy a hitüket próbára tegye. – *Reflecting Christ*, 353. o.

Mózes ráütött a kősziklára, és mivel Krisztus állt mellette, fakasztott vizet a kősziklából. A nép megkísértette az Urat szomjúságában, és így szólt: „Ha az Úr hozott minket ide, miért nem ad nekünk vizet és kenyeret?” Mózes megijedt e bűnös hitetlenség láttán, hogy Isten megbünteti őket gonosz zúgolódásukért. Az Úr megpróbálta népének hitét, azonban ők nem állták ki a próbát. Ételért és vízért zúgolódtak, és Mózesre panaszkodtak. Hitetlenségük miatt Isten megengedte, hogy ellenségeik háborút indítsanak ellenük, hogy kinyilváníthassa népének, hogy honnan származik erejük. – *A megváltás története*, 132. o.

„Ímé én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sújts a sziklára, és víz jó ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára.” (2Móz 17:6) [...]

Friss víz a száraz és kiaszott területen... íme a mennyei kegyelem azon bizonyítéka, amelyet csak Krisztus adhat, és amely a lélek tisztulását és felüdülést eredményezi az élő víz által. Aki Krisztusban lakozik, a kegyelem és az erő sosem kiapadó forrását leli Őbenne. – *That I May Know Him*, 23. o.

Július 12., kedd

A bűneset után Sátán kijelentette, hogy az emberek beigazolták képtelenségüket Isten törvényének betöltésére, és erről az egész világegyetemet meg akarta győzni. Sátán szavai igaznak látszottak. Krisztus azért jött, hogy leleplezze a csalót. A menny fenséges Istene magára vállalta az ember útját, és ugyanazokkal az eszközökkel élve, melyeket az ember is igénybe vehet, kiállta Sátán kísértéseit, mint ahogy az embernek is ki kell azokat állnia. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy a bukott ember isteni természet részesévé válhasson. Az emberi természet felvételével Krisztus megismerte az emberek megpróbáltatásait és fájdalmait, valamint az őket szorongató kísértéseket. A bűnt nem ismerő angyalok nem tudtak együtt érezni az emberrel különös megpróbáltatásaiban. Krisztus azonban leereszkedett, és magára vette emberi természetünket. Hozzánk hasonlóan mindenben megkísértett, hogy megtudja, hogyan segítsen azokon, akik megkísértettek. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 252. o.

Sátán Krisztusnak ajánlotta fel a világ trónjait, országait és azok dicsőségét, ha leborulva imádja őt. Soha ember olyan hatalmas kísértésekkel nem szembesült, mint amivel Sátán Krisztust támadta. [...]

Sátán eredményesebb, mikor az embert környékezi meg. Mindazt a pénzt, nyereséget, földet, hatalmat, megtiszteltetést és gazdagságot neked adom cserébe, de miért? Az ördög feltétele, hogy feladjuk becsületességünket, tompítsuk lelkiismeretességünket, és engedjünk szabad teret önzésünknek. Mivel az emberek ragaszkodnak földi érdekeikhez, Sátán megszerzi mindazt a hódolatot, amit csak kíván. Nyitva előtte az ajtó, hogy ha tetszik, betegye lábát a türelmetlenség, az önszeretet, a büszkeség, az irigykedés, a becstelen üzletelés és további gonosz tettek hírhedt kíséretével. Megbűvöli az embert, és alattomosan romlásba csalogatja. Ha bensőnkben és életünkben átengedjük magunkat a világiasságnak, akkor az ördög elégedett.

Krisztus példája előttünk áll. Urunk legyőzte az ellenfelet, megmutatva, hogyan győzhetünk mi is. Jézus a Szentírással szegült ellene az ördögnek... Előttünk áll Krisztus példája. Ha a keresztyény kutatná, ha követné a Szentírást, akkor megerősödne, hogy szembeszálljon az agyafúrt, csökönyös, szívós ellenféllel. De mert elhanyagolja Isten szavát, ezért szerencsétlenség és vereség éri őt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 45. o.

A Sátán elleni küzdelemben minden ember megkaphatja azt a segítséget, amivel Krisztus rendelkezett. Nem szükséges elbuknunk. Több mint győztesek lehetünk Ő általa, aki szeretett minket, és életét adta értünk. „Mert áron vétettetek meg...” (1Kor 6:20). Milyen áron! Isten Fia emberként ugyanazokkal az ellenállhatatlannak látszó kísértésekkel küzdött, melyek az embereket érik – az étvágy kielégítése, magabiztosan olyan útra térni, amelyet nem Isten választott számunkra, e világ istenének imádása; s mindez azért, hogy az örökkévaló örömet feláldozzák az élet csábító élvezetei miatt. Mindenki kísértetik, de a Biblia kijelenti, hogy nem kísértethetünk feljebb, mint azt elszenvedni tudnánk. Visszaverhetjük és legyőzhetjük a ravasz ellenséget. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 95. o.

Július 13., szerda

Tele vagy bánattal? Rögzítsd tekintetedet a fedhetetlenség Napjára. Ne próbáld kiküszöbölni összes nehézségedet, hanem fordítsd arcodat a fény, Isten királyi széke felé. Mit látsz ott? A szövetség szivárványívét, Isten élő ígéletét. Alatta a kegyelem királyiszéke. S aki magáévá teszi az irgalom gondoskodásait, melyeket Isten nyújt, s nagyra értékeli Krisztus életének és halálának érdemeit, annak a szivárványban áldott bizonyossága van, hogy az Atya elfogadja őt, míg királyi széke áll.

Hitre van szükséged. Ne hagyd ingadozni hitedet. Harcold meg a hit nemes harcát, és nyerd el az örök életet. Súlyos küzdelem lesz ez, de harcold meg bármi áron is, mert Isten ígéretei igenek és ámenek Krisztusban. Tedd kezedet Jézus kezébe. Nehézségeket kell legyőzni, de tökéletes angyalok segítik erejükkal Isten népét. Tekints Sionra, harcolj a dicső városért! Dicső korona és mennyei szövőszéken szőtt ruha várja a győzőt. Bár Sátán ösvényedre is veti pokoli árnyékát, s próbálja elrejtetni előled a titokzatos létrát, mely Isten királyi székétől a földre nyúlik, s amin angyalok – az üdvösség örökösének szolgáló lelkek – járnak föl s alá, mégis törekedj felfelé, helyezd lábadat fokról fokra, s nyomulj a mindenható királyi székéig. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 462. o.

Péter írhatta tehát: „Amelyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aragnál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsék a Jézus Krisztus megjelenésekor, akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek; elérvén hitetek célját, a lélek idvességét.” (1Pt 1:6–9) Az apostol szavait az összes korszak hívóinek tanulására írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, amikor „minden dolog vége elközelgett”. Intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira minden léleknek szüksége van, aki hitében „mindvégig erősen” akar kitartani (Zsid 3:14).

Az apostol igyekezett a hívőket kioktatni, hogy milyen fontos féken tartani gondolataikat, nehogy tiltott területekre kalandozzanak, és erőik haszontalanságokra forgácsolódjanak szét. Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatául esni, őrizze jól a lelkéhez vezető utakat. – *Az apostolok története*, 518. o.

Július 14., csütörtök

Istent nem azért kell kérnünk, hogy bizonyítsa be: megtartja-e ígéretét, hanem mert tudjuk, hogy beváltja azokat; és azért sem, hogy megbizonyítsa: szeret minket, hanem azért, mert szeret.

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” (Zsid 11:6) A hit azonban semmilyen téren nem hozható rokonságba az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére. A hit összüleinket az Isten szeretetében való bizalomra vezérelte volna, engedelmségre a parancsolatai iránt. Az elbizakodottság arra készítette őket, hogy az Úr törvényét áthágják, és azt higgyék, hogy az Ő nagy szeretete megmenti őket a bűn következményétől. Nem hit az, amely az ég kegyét igényli anélkül, hogy teljesítené a feltételeket, amelyekhez a kegyelem kötve van. Az őszinte hit alapja a Szentírás ígéreteiben és rendelkezéseiben van. – *Jézus élete*, 125–126. o.

A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük előttük is rejtett fogyatékosságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat kijavítsák, és alkalmassá tegyék magukat szolgálatára. Sokszor beleengedi őket a szenvedések tűzébe, hogy megtisztuljanak. [...]

Az Úr beleengedi választottait a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és alkalmassá tehetők-e szolgálatára. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 471. o.

Tegyétek inkább azt, ami a legközelebb van hozzátok. Végezzétek, még ha veszedelmek és nehézségek közé vezet is a misszió mezején. De nagyon kérlek, ne panaszkodjatok a nehézségek és az áldozatok miatt! Nézzétek a valdenseket! Gondolkozzatok el azon, hogyan juttatták el ők az evangélium fényét a sötétségbe borult gondolkodású emberekhez. Ne akarjátok ebben az életben elnyerni a jutalmat, hanem mindenki szilárdan a versenyfutás végén váró díjra szegezze a tekintetét! Férfiakra és nőkre van most szükség, akik olyan pontosan teljesítik kötelességeiket, amint az iránytű mutat a föld mágneses pólusa felé. Olyanokra,

akik akkor is teszik a dolgukat, ha nem egyengették el az utat előttük, és nem távolítottak el a lábuk elől minden akadályt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 406. o.

Július 15., péntek – További tanulmányozásra
Jézus élete, „A megkísértés” c. fejezet.

4.

AZ ARANYMŰVES ARCA

Július 16., szombat délután

„Ül, mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, és teljessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és igazságot visznek ételáldozatul az Úrnak...” Ez a folyamat a legsúlyosabb próba a léleknek, de csak ezen át lehet eltávolítani a salakot s a szennyező tisztátalanságokat. A próbáinkra mindnyájunknak szükségünk van, hogy közel vigyen mennyei Atyánkhoz az akarata iránti engedelmségben, hogy Istennek tetsző, igaz áldozatot tudjunk hozni az Úrnak. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 541. o.

Isten gondviselése folytán a földi megpróbáltatások készítene fel a mennyei udvarokhoz méltó jellem kialakításához. A királyi család tagjaivá, Isten gyermekeivé kell válnunk, hiszen tudjuk, hogy aki aláveti magát az Ő akaratának, és „azoknak, akik Istent szeretik, minden javokra van.”

Istenünk jelenvaló segítség a szükségben. Ismeri szívünk legrejtettebb gondolatait, lelkünk szándékait és terveit. Amikor nehézségek zavarnak össze, még mielőtt elé tárnánk a bajt, Ő már minden szükséges lépést megtett a szabadulásunk érdekében. Szenvedéseinket nem hagyja figyelmen kívül. Mindig tudja, sőt jobban, mint mi, hogy gyermekeinek mire van szüksége, és azon az úton vezérel, amelyet mi is választottunk volna, ha úgy ismernénk a valós szükségleteket és veszélyeket, ahogy Isten ismeri azokat. De a korlátolt emberi lény még magát sem igazán ismeri. Nem érti saját gyengeségeit. Isten sokkal jobban ismer, mint ahogy magunkat ismerjük, és tudja, hogyan kell vezérelnie... Ha benne bízunk, és ha útjainkat és terveinket Őnéki vetjük alá, akkor pontosan azon az úton fog vezérelni, amely elvezet azoknak a szenvedélyeknek és jellemhibáknak a legyőzéséhez, amelyek nem hasonlítanak a mennyei példakép jelleméhez. – *Our High Calling*, 316. o.

Sokan be vannak csapva a szívük állapotát illetően. Nem veszik észre, hogy az emberi szív mindennél csalárdabb és elkeserítően gonosz. Saját igazságukkal vonják körül magukat, és megelégednek a saját emberi mértékük kijelölte jellem szint elérésével. Az isteni mérték elérése nélkül azonban végzetes bukásokban van részük, saját erőből pedig nem képesek eleget tenni Isten rendeléseinek.

Hiába mérjük magunkat saját magunkhoz vagy bárki máséhoz! Hiába mondjuk, hogy mi is vagyunk olyan jók, mint ez vagy az az ember! Az ítéletkor megválaszolásra kerülő kérdés így hangzik: Eleget teszünk-e a magasságos menny elvárásainak? Elérjük-e az isteni mértéket? Összhangban van-e szívünk a menny Istenével? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 320–321. o.

Július 17., vasárnap

A jellem ilyen átalakulása, ahogyan János életében látszik, mindenkor a Krisztussal való kapcsolat eredménye. Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt mintegy tükörben szemléli az Úr dicsőségét, átalakul dicsőségről dicsőségre, amíg hasonlóvá válik hozzá, akit imád.

János, a megszentelt élet tanítója, leveleiben a gyülekezetnek tévedhetetlen szabályokat adott a keresztyény magatartásra nézve: „És aki-ben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta... Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.” (1Jn 3:3, 2:6) Azt tanította, hogy a keresztyény legyen tisztaszívű, és éljen új életet. Sohase elégedjen meg üres hitvallomással. Miként Isten szent, mint Isten, az elesett ember, mint ember legyen szent az emberi mivoltában. – *Az apostolok története*, 559. o.

Minél behatóbban tanulmányozzátok Krisztus jellemét, annál szebbnek fog tűnni. Egyre inkább úgy érzitek, hogy Krisztus egy hozzátok közel álló személy, egy jó barát, és szeretettel fogjátok követni Őt. Ha az elmét az alakítja, amivel leginkább foglalkozik, akkor gondolatok Jézusra, beszéljétek róla, s akkor egyre jobban fogtok hozzá hasonlítani lelkületben és jellemben. Az Ő képmását tükrözitek minden fontos, tiszta és lelki dologban. Krisztus gondolatait birtokoljátok, és akkor Ő lelki képviselőkként kiküld benneteket a világba. – *Reflecting Christ*, 65. o.

Az Úr feltárta előttem, hogy a jövőben látni fogjuk, a próbáink milyen szorosan összefüggnek az üdvösségünkkel, és ezen könnyű szenvedések mint érték el számunkra a dicsőség túlaradó, örök mértékét.

Pál pillanatnyinak nevezi a lemondás, nyomorúság, szenvedés és üldözés hosszú éveit. A mai próbákat nem tartják majd említésre méltónak a küzdelem végével rájuk váró dicsőség örök mértékéhez képest. A szenvedéseik Isten eszközei voltak a keresztyén jellem tökéletesítésére. Bármilyen is a helyzete, bármilyen sötétek és titokzatosak a gondviselés útjai, súlyos a nyomorúsága és szenvedései, mindtől a láthatatlanra és az örökkévalóságra tekinthet. Ővé az áldott bizonyosság, hogy ezek a javát szolgálják. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1099. o.

Július 18., hétfő

Megtörténhet, hogy a keresztyén, aki szereti mennyei Atyját, mégsem látja meg a gondviselést vagy a mennyei előjogok azon külső jeleit, amelyekben még a kevésbé odaszentelt életű emberek is részesülnek. A minden oldalról rá leselkedő kemény próbák miatt megszorodik, mert úgy érzi, hogy minden ellene fordult. [...]

Jób elveszítette földi javait, a gyermekeit, és még a barátai is szörnyülködve néztek rá, azonban az Isten által meghatározott időben az Úr megmutatta, hogy nem feledkezett meg szolgájáról. [...]

Ha arra hívatnál, hogy Krisztusért át kell menned a tüzes kemenécén, akkor Ő maga lesz melletted, ahogyan hajdanán ott volt Babilonban a három hűséges ifjúval. Aki szereti Megváltóját, örömmel fogad minden alkalmat, amikor részesülhet azon megaláztatásból és gyaláztatból, amit Ő is elszenvedett. Az Úr iránti szeretete nagyra becsüli a szenvedést Őérette. – *In Heavenly Places*, 271. o.

Isten megjutalmazza azt, aki hisz és engedelmeskedik. Ha átültetjük ezeket a hitéletünkbe, elviselhetővé teszi azok megpróbáltatásait, akik félik és szeretik az Istent. Mózes tele volt Isten iránti bizalommal, mert elsajátított hite volt. Segítségére szorult, ezért imádkozott, majd hittel megragadta, beleszótta életébe a hitet, hogy Isten törődik vele. Hitte, hogy Ő igazgatja az életét. Istent látta és ismerte fel életének minden részletében. Tudta, hogy annak mindent látó szeme előtt él, aki leméri az indítékokat, és megítéli, próbára teszi a szívet. Istentől várta és bízott is benne, hogy erőt ad, és romlatlanul jusson át minden

kísértésen. Tudta, hogy Isten különleges kötelességet bízott rá, s teljes erejével kívánta, hogy siker koronázza ezt az igyekezetét. De azt is tudta, hogy Isten segítsége nélkül képtelen arra, mert romlott néppel volt dolga. Isten jelenléte elég volt ahhoz, hogy átsegítse a legnehezebb helyzeteken, melyekbe ember valaha is kerülhet. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 651. o.

Amikor próbák érnek, ne a nehézségek nagyságára gondoljunk, és ne érezzünk úgy, hogy nem tudunk örülni az Úrban. Igaz, hogy ilyenkor különféle érzelmek kerítenek hatalmukba, szomorúság és csüggedés tör ránk. De vajon mi az érzelmeink vagy inkább a hitünk által élünk? Amikor a testvéreink és a barátaink szavai fájdalmat okoznak, ne engedjünk a csüggedésnek. Jusson eszünkbe, hogy a próbák, a fájdalmak, a nehézségek és a csalódások világában élünk. Amikor ilyen tapasztalatokat élünk át, akkor ezek bennünket inkább Krisztushoz vezessenek, különben veszteségeket fognak okozni. [...]

Nem kellemes a megtisztítási folyamat, viszont emlékezzünk arra, hogy Jézus Krisztus azért jött le a földre és öltött magára emberi testet, hogy hordozhassa az emberi szenvedéseket, és példát adjon a próbában tanúsítandó hűségről. Isten tudatosítani akarja bennünk, hogy a nagy család tagjaiként próbákon kell átesnünk. – *The Upward Look*, 252. o.

Július 19., kedd

Nem leszünk készen Urunk fogadására, ha csak az „ímhol jó a Vőlegény” kiáltásra próbáljuk üres lámpásainkat megtölteni. Ha itt a földön Krisztus nélkül élünk, nem tudnánk élvezni társaságát a mennyben sem. [...]

Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átformálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat. – *Krisztus példázatai*, 413–414. o.

Az emberiségnek nincs világossága önmagában. Jézustól távol olyanok, mint a meg nem gyújtott gyertya, mint a nap nélküli hold. A világosság egyetlen sugarával sem rendelkezünk, hogy a sötét világban ragyogtathatnánk. Amikor az igazságosság napja felé fordulunk, amikor Jézus Krisztussal lépünk kapcsolatba, akkor egész lelkünk ragyog az isteni jelenlét fényességétől.

Krisztus követőinek többre kell jutni egy fénysugárnál, mely az embereknek világít. Ők a világ világossága. Jézus minden róla nevezett tanítványának mondja: „Ti nekem adtátok magatokat, én meg a világnak adlak titeket, mint képviselőimet.” Amint az Atya elküldte Őt a világra, úgy küld Ő is bennünket a világba. Amint Krisztus az Atya kinyilatkoztatásának eszköze, úgy kell nekünk is Jézus Krisztus örömmüzenetének eszközévé válnunk. Bár Megváltónk a világosság fő forrása, mégse feledjétek el, ti keresztények, hogy Krisztus embereken át nyilatkozik meg. Isten embereken át adományozza, osztja áldásait. Jézus maga is mint Emberfia jött a világra. Az isteni természettől átítatott embernek kellett megérintenie az emberiséget. Krisztus gyülekezete, a Mester minden egyes tanítványa a menny kijelölt eszköze, hogy Istent nyilatkoztassa ki az embereknek. A dicsőség angyalai várják, hogy általad juttassák el a menny világosságát és erejét a pusztulásra kész lelkeknek. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 40. o.

Isten azt kéri gyermekeitől, hogy a bűn sötétsége közepette a világ világosságaként ragyogjanak. Az Életadó életéhez hasonló élet gazdag jutalmat szerez. Az Életadó széjjel járt ezen a földön, és jót tett. Ugyanezt kell tennie minden hűségű követőjének, aki Isten és embertársai iránt felelősséget érez. A Jézusban képviselt igazság megismerése nyomán a keresztény növekedni fog a kegyelemben, és jelleme egyre tökéletesebbé válik. – *The Upward Look*, 177. o.

Július 20., szerda

Isten egy népet választott a nemzetek közül magának, akiket keresztényeknek nevezett. Ez egy királyi megnevezés, amit azok viselhetnek, akik egyesülnek Krisztussal... Péter mondotta: „Ha pedig [valaki közületek] mint keresztényen szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” [...]

Ez a nép hisz Isten szavában, és szorosan belekapaszkodik az elé tárt ismeret drága kincsébe! [...]

A legmagasztosabb és legszentebb példát kaptuk. Jézus nem vétkezett sem gondolatban, sem szóban, sem tettekben. Minden cselekedete a tökéletesség pecsétjét hordozta. Rámutat az általa járt útra, és így szól: „Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” – *Lift Him Up*, 291. o.

A Szentírás egyetlen kijelentése értékesebb, mint az ember eszméinek, érveléseinek tízezer mondata. Aki nem követi Isten útját, végül magára vonja az ítéletet: „Távozzatok tőlem”. De ha Isten akaratának vetjük alá magunkat, az Úr Jézus biztos kézzel irányítja gondolatainkat és ajkunkat. Az Úrral és hatalmas erejével erősek lehetünk. Ha befogadjuk Krisztust, hatalommal ruház fel minket. A bennünk lakozó Üdvözítő ránk ruházza hatalmát. Az igazság mindennapi ételünké lesz. Tetteinkben nem üti fel fejét a becstelenség. Alkalmas időben tudunk szólni azokhoz, akik nem ismerik az igazságot. Krisztus szívünkben való jelenléte életadó hatalom, egész lényünket megerősíti. – *Bizonyígtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 71. o.

Közeleg, sőt nagyon közel van az a nap, amikor a különös kísértések folytán fény derül a jellem minden részletére. Aki hű marad az elveihez, annak hite mindvégig kitart, s ezzel azt bizonyítja, hogy még a megpróbáltatások alatt is hűséges maradt, és a Krisztuséhoz hasonló jellemre tett szert. Az ilyen ember szoros kapcsolatot ápol Jézussal, így az Ő bölcsessége és kegyelme által az isteni természet részesévé válik. De senki sem ruházhatja át másra saját odaadó szívét vagy elméje nemes tulajdonságait, és semmivel sem helyettesítheti erkölcsi erejének hiányosságait. Sokat tehetünk másokért, ha krisztusi példát nyújtunk nekik, és ezáltal arra készítjük őket, hogy keressék Jézust, és fogadják el azt az igazságot, amely nélkül nem állhatnak meg az ítélet napján. Az embereknek sokkal komolyabban kellene imádkozniuk a jellemük átformálásáért, mivel a mennyei példára kellene alakítaniuk a jellemüket.

Drága Megváltónk ott áll az Atya előtt, és közbenjár érettünk. Készíti a mennyet azok számára, akik személyes Megváltójukként fogadták el Őt. – *The Youth's Instructor*, 1896. január 16.

Július 21., csütörtök

A hit emberei sosem hanyagolják el a gyülekezést, mivel ez Isten által kijelölt eszköz, amely gyermekeit egységre vezeti, hogy testvéri szeretetben támogathassák, erősíthessék és bátoríthassák egymást. [...]

Urunk testvéreiként szent és boldog életre hívtunk. Mivel belépünk az engedelmesség szoros kapuján, az elménk újuljon meg az egymással és Istennel ápolott közösségen keresztül. Látjuk, hogy Urunk nagy napja közeleg, ezért találkozunk minél gyakrabban, hogy tanulmányozzuk az Igét, és bátorítsuk egymást a hűségben való kitartásra mindvégig. – *Our High Calling*, 166. o.

Pálnak magas szellemi képességei mellett még egyéb rendkívüli adottságai is voltak. Gyors áttekintő képessége és szívből fakadó részvéte szoros kapcsolatba hozta másokkal, ami lehetővé tette, hogy felébréssze jobbik énünket, és befolyásolja, rávezesse őket a magasabb rendű életre. Szinte túláradó, őszinte szeretettel csüngött a korinthusi hívőkön. Vágyott arra, hogy bensőséges hitéletet folytassanak, ami megóvjá őket a kísértésektől. Tudta, hogy Sátán és egész serege a keresztényi élet útjának minden lépésénél akadályokat gördít eléjük. [...]

A korinthusi hívőknek lelki dolgokban bensőségesebb élményekre volt szükségük. Még nem értették meg teljesen, mit is jelent Isten dicsőségét szemlélni; mit jelent a jellemképzés fokain felfelé haladva átalakulni. Mindeddig az eljövendő dicsőségnek csupán első sugarait láhták. Pál azt kívánta nekik, hogy Isten egész teljességével bírjanak, és mindig jobban megismerjék Őt, akinek eljövetele olyan, mint a hajnal pirkadása. Azt kívánta, hogy Őtől tanuljanak mindvégig, amíg eljutnak a tökéletes evangéliumi hit teljes világosságához. – *Az apostolok története*, 307. o.

Isten kivezeti népét a világból, és pedig az örökkévaló igazság magasztos színvonalára, nevezetesen Isten parancsolatainak és Jézus hitének magaslatára. Isten fegyelmezi és alkalmassá teszi népét. Nem lesz köztük véleménykülönbség, hogy az egyik ezt, a másik pedig éppen az ellenkezőjét higgye és vallja, a közösségtől függetlenül. Az egyháznak juttatott adományok és a vezetők különbözősége által mindannyian eljutnak a hitnek egységére. [...]

Szükséges, hogy napjainkban olyan egység uralkodjon közöttünk, mely megállja a próbatételt. Még sokat kell tanulnunk, de sokat, igen sokat felejtenünk, elhagynunk. Csak Isten és a menny tévedhetetlen. Akik azt gondolják, hogy sosem kell feladniuk kedvenc nézetüket, sosem kell megváltoztatniuk véleményüket, csalódní fognak. Amíg saját eszméinkhez, véleményünkhöz ragaszkodunk, még pedig eltökélten, kitartóan, addig nem létezhet közöttünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 29–30. o.

Július 22., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a gyülekezeteknek, 6. köt., „Tartsatok össze” c. fejezet.

5.

FULLASZTÓ HŐSÉG

Július 23., szombat délután

Isten megengedte, hogy szeretett Fia, kiben a kegyelem és igazság teljessége lakozott, leírhatatlan dicsőségű világából erre a bűnöktől megromlott és megmérgezett világra jöjjön, melyet a halál és átok homálya borít. Megengedte, hogy az Ő szerető keblét, a szent angyalok imádatát elhagyja, és helyette gyalázatot, megaláztatást és gyűlöletet, sőt még halált is szenvedjen. [...]

Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg: azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 13. o.

Ézsaiás a templom udvarán látott látomásában tiszta képet kapott Izráel Istenének jelleméről. „...a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve...” különös fenségében jelent meg előtte. A próféta mégis megértette, hogy az Úr könyörületes. Akit „Magasságban és szentségben” látott, „a megtörttel és alázatos lelkűvel is” lakik, hogy megelevenítse „az alázatosak lelkét... a megtörtek szívét” (Ésa 57:15). [...]

Amikor a próféta meglátta Istenét – mint a tarsusi Saul Damaszkusz kapujában –, nemcsak saját méltatlan voltáról kapott képet. Alázatos szívében az a bizonyosság ébredt, hogy Isten megbocsátott neki telje-

sen és ingyen. Megváltozott emberként kelt fel. Láta Urát. Megpillantott egy fénysugarat Isten jellemének szépségéből. – *Proféták és királyok*, 314. o.

Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félreemagyarazza... Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugározni Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát. [...]

A vm,őlegényre várakozók hirdessék az embereknek: „Ímhol Istenetek!” Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az igazság Napjának fénye sugározzon igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben! – *Krisztus példázatai*, 415–416. o.

Július 24., vasárnap

Mi a kísértés? Az az eszköz, mellyel az Úr azokat teszi próbára, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Azt olvassuk, hogy Isten megkísértette Ábrahámot, később meg Izráel fiait. Vagyis olyan körülményeket engedett meg, melyek próbára tették hitüket, s arra vezették őket, hogy tőle kérjenek segítséget. Isten megengedi, hogy kísértések ériék ma népét, és megértsék, hogy Ő a segítőjük. Ha közel húzódnak hozzá, amikor kísértés éri őket, megerősíti őket, hogy el tudják viselni a kísértést. De ha engednek az ellenségnek, ha nem húzódnak közel mindenható segítőjükhöz, a kísértő legyőzi őket. Ezáltal elkülönülnek Istentől. Nem nyújtanak bizonyítékot rá, hogy Isten útján járnak. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1094. o.

Ábrahám próbatétele a legsúlyosabb volt, ami embert érhet. Ha elbukott volna a vizsgán, nem jegyezték volna fel róla, hogy ő a hívők atyja. Ha nem tett volna eleget Isten parancsának, a világ elveszítette volna a fenntartás nélküli hit és engedelmesség ihlető példáját. Azért adta Isten e leckét, hogy végigragyogjon a korszakokon, s mi is megtanulhassuk, hogy semmi sem túl becses, hogy Istennek adjuk. Amikor minden ajándékra, mint az Úréra tekintünk, melyet az Ő szolgálatában

kell hasznosítanunk, elnyerjük a mennyei áldást. Add vissza az Úrnak a rád bízott tulajdont, s Ő majd többet bíz rád. Tartsd meg magadnak tulajdonodat, akkor nem nyersz jutalmat ebben az életben, és az eljövendő élet jutalmát is elveszíted.

Izsák feláldozását Isten annak előrevetítésére tervezte, hogy fel kell áldoznia Fiát. Izsák előképe volt Isten Fiának, akit Isten áldozatul engedett bemutatni a világ bűneiért. Ábrahám emlékezetébe akarta vésní az emberek megváltásának örömezetét; hogy világossá tegye az igazságot, és hitét is kipróbálja, elvárta Ábrahámától, hogy megölje szeretett fiát. Ábrahámnak a sötét és félelmetes próba alatt elviselt gyötrelme azért történt, hogy a bukott ember megváltásának terve mélységes mély benyomást tegyen rá. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1094. o.

Isten hírnökeinek ma is épp oly hitre és bizonyosságra van szüksége. Mégis sokan, akiket az Úr fel tudna használni, nem mennek előre, minden más fölött azt az egyetlen hangot hallva, egyetlen hangnak engedelmeskedve. A rokonokkal és barátokkal való kapcsolat, a régi szokások és társaság gyakran olyan mély hatással vannak Isten szolgálóra, hogy az Úr csak kevésé tudja oktatni őket, csak kevés ismeretet tud közölni szándéka felől; s gyakran idő múltán félreteszi őket, s másokat hív helyettük, akiket ugyanígy vizsgál meg. Az Úr sokkal többet tenne szolgálóiért, ha teljesen neki szentelnék magukat, többre becsülve szolgálatát minden rokoni, földi kapcsolatnál. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 524. o.

Július 25., hétfő

Az Úr azonban nem mondott le addig Izráelről, amíg minden lehető meg nem tett, hogy újra hűségre bírja. A hosszú, sötét évek alatt, amikor egyik uralkodó a másik után vakmerően egyre mélyebb bálványimádásba sodorta Izráelt, Isten egyik üzenetet a másik után küldte bűneibe visszaeső népének. Prófétái által megadott minden lehetőséget arra, hogy feltartóztassák a hitehagyás áradatát, és visszatérjenek hozzá. A birodalom kettészakadását követő években élt és munkálkodott Illés és Elizeus. Az ország hallotta Hóseás, Ámos és Abdiás meleg szeretettel áthatott kérést is. Isten sohasem hagyta Izráelt bűntől megmentő hatalmát hirdető nemes szívű tanúbizonyságok

nélkül. Néhányan még a legsötétebb órákban is hűségesek maradtak mennyei Urukhoz, és a szent Isten előtt feddhetetlenül éltek a bálványimádás közepette. Ezek a hűségesek a szent maradékhoz tartoztak, amely által Jahve örökkévaló terve megvalósul. – *Próféták és királyok*, 108. o.

Sokan siránkoznak, hogy az Úr Jézus valahol túlságosan távol van. De ki távolította el Őt? Nem a bűneitek szakítottak el titeket Jézustól? Ő nem hagyott el, hanem ti hagytátok el Őt, mert más dolgokat kedveltek inkább. Amikor elcsatangoltok tőle, amikor elcsábít benneteket a kísértés hangja, és a hiábavaló dolgok iránti érzelmekbe kapaszkodtok, akkor az a veszély fenyeget benneteket, hogy elveszítitek a békét, a bizalmat és a hitet Istenben. Ilyenkor Sátán azt sugallja, hogy Jézus elhagyott. De vajon nem ti hagytátok el Őt? [...]

Sokan gondolják, hogy Jézus Krisztus és a megváltási terv valami ködös, érthetetlen és zavaros elmélet csupán. Ha mindig az Úr lett volna a figyelmük középpontjában, mint Dávidnak, akkor lábaik szilárdan állnának a sziklán. Tekintsetek az értetek felfeszített Jézusra! Szemléljétek, ahogy szenved a bűneitekért, és amikor imádkoztok, térjete meg, és buzgó vágy égjen bennetek meglátni a Megváltót, aki megbocsátja a bűnöket, és kész áldását adni, ha hálával fordultok felé. Maradjatok minél szorosabban Jézus mellett! – *Our High Calling*, 30. o.

Teljes szívvel függünk Isten Fiától, hogy üdvösséget, bölcsességet és lelki erőt nyerhessünk. Ha nem szeretjük buzgón Istent és az embereket, és ha nem függünk állandóan Krisztus megszentelő kegyelmétől, amely megújít, és isteni változást eredményez a jellemünkben, ha a szavaink, a magatartásunk és a tetteink nem ezt a változást tükrözik – akkor a munkánk nem lesz sikeres. [...]

Még több hitre van szükségünk, és egyáltalán nem kell bízunk önmagunkban vagy saját erőnkben. Még jobban kell bízunk abban, amit az Úr szeretne mindannyiunkban elvégezni, ha mi előkészítjük előtte az utat. Érezzünk kimondhatatlan vágyat az Istennel való közösség iránt. Imádkozzunk még buzgóbban. Ha keressetek az Urat, megtaláljátok Őt, ha teljes szívvel és minden erőtökkel keressetek Őt. – *The Upward Look*, 333. o.

Július 26., kedd

A világunkban a gonoszság uralkodik. Mégsem minden szenvedés a romlott viselkedés következménye. Jóbról világosan olvassuk, hogy az Úr engedte meg Sátánnak, hogy ártalmára legyen. Az ellenség megfosztotta őt mindenétől, családi kötelekeit széttépte, elvette tőle gyermekeit. Egy időre testét is undok fekélyek lepték el; súlyos szenvedés kínozta. Barátai eljöttek ugyan vigasztalni, de azt akarták beláttatni vele, hogy bűnös útjával maga felelős a szenvedéseiért. Jób védte magát, tagadta a vádat, megmondta nekik, hogy „nyomorult vigasztalók mindannyian”. Mivel Isten előtt vétkesnek és büntetést érdemlőnek akarták nyilvánítani, Jóbnak is súlyos próbát okoztak, és Istent is hamis megvilágításba helyezték. Jób mégsem tántorodott el hűségétől, és Isten megjutalmazta hű szolgáját. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1140. o.

A fájdalom ugyanazon poharát kell kiinnunk, amihez azonban a Krisztusban való öröm, nyugalom és béke vegyül. Ő az, aki mindent jóvá tesz. Mennyei Atyánk nem leli kedvét abban, hogy nekünk nehézséget okoz, és nem is örül, ha gyermekei szomorkodnak. [...]

Ez a világ a megpróbáltatásaink, a nehézségeink és a fájdalmaink színtere. Azért vagyunk itt, hogy győzzünk az Isten által elének állított próbákban. A kemencében a tűznek addig kell égnie, amíg a salak megsemmisül, mi pedig haladunk előre, mint a szenvedés kemencéjének tűzében megtisztult arany. A sokszor érthetetlennek tűnő szörnyű sötétségben felragyog a fény. „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!” (Jób 1:21) Ez legyen a szíved kifejezésmódja. A kegyelem felhője lebeg a fejed fölött még a legsötétebb órában is. Az Úr oly sok jót tesz értünk, mint az esőcseppek sokasága, amellyel megáztatja és felüdíti a kiszáradt földet. Isten kegyelme árad ki rád. [...]

Ha megnyílhatnának a szemeid, láthatnád mennyei Atyádat, amint szeretettel föléd hajol, és hallhatnád együtt érző szavakkal szólni hozzád, miközben teljesen összeomlottál a szenvedés és a nehézség súlya alatt. Maradj meg szilárdan az Ő erejében, mert csak itt van nyugalom számodra! – *In Heavenly Places*, 272. o.

A balesetekben és a tengeri vagy szárazföldi szerencsétlenségekben, a nagy háborúkban, a heves viharokban, jégesőben, árvizekben és forgószelekben, a hatalmas hullámokban és földrengésekben, mindenütt

és különféle módon Sátán gyakorolja hatalmát. Ő teszi tönkre a begyűjtött termést, amit aztán éhség és szenvedés követ. Mindezek egyre gyakoribbak és egyre pusztítóbbak lesznek.

Sátán és hatalmas seregeinek ereje és gonoszsága joggal kelthet bennünk félelmet, ha nem Megváltónk sokkal nagyobb hatalmában keressük a menedéket és a szabadulást. Krisztus követője mindig biztonságban lesz az Ő figyelmes gondoskodása alatt. Erős angyalok küldetnek a mennyből a védelmére. A gonoszok nem hatolhatnak át az Úr gyermekei védelmére küldött őrségén. – *The Faith I Live By*, 328. o.

Július 27., szerda

Ha Krisztust szemlélitek, ha a mennyei képmáshoz való hasonlóságra törekedtek, akkor az isteni jellemmel kapcsolatos felfogásaitok bővülni fognak; elmétek és szívetek pedig egyre magasabb szintre emelkedik, kifinomultabb és nemesebb lesz. Segítsétek az ifjakat, hogy magasztos dolgokra törekedjenek, és ne emberi bölcsességre támaszkodjanak, hanem úgy éljenek nap mint nap, mintha látnák a Láthatatlant, hiszen értelmes mennyei lények szemlélik őket. [...]

Aki szüntelenül Istentől tette függővé az életét egyszerű hit és kitartó ima által, a mennyei angyalok társaságának fog örülni. Aki Krisztusba vetett hit által él, megerősíttetik és felemeltetik, képes lesz megharcolni a hit nemes harcát, végül pedig elnyeri az örök életet. – *In Heavenly Places*, 16. o.

Gyakran azok nyújtják a legnagyobb vigaszt mások számára, akik maguk is szenvedésen mentek keresztül. Ők mindenüvé napfényt visznek. A szenvedés megdorgálta és megnemesítette őket. A nehézség idején nem veszítették el Istenbe vetett bizalmukat, hanem még közelebb húzódtak az Úr oltalmazó szeretetéhez. Így élő bizonyosságai Isten gyöngéd gondoskodásának, aki világozássá teszi a sötétséget, és megdorgál minket a saját érdekünkben. Krisztus a világ világozóssága. Nincs benne sötétség, csak ragyogás. Köszönjete el a szomorúságtól, panaszkodástól! Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom, örüljete!

Abban a kiváltságban van részetek, hogy Krisztus kegyelme által ugyanazzal a vigasszal bátoríthatok másokat, amellyel Isten körülvelt titeket... Mindenki próbáljon segíteni a mellette levőn! Ha így tesztek, már itt ízelítőt kaphattok a mennyből, és a jó befolyás érdekében angya-

lok munkálkodnak rajtatok keresztül. Igyekeztek segíteni mindenhol, ahol csak tudtok. Műveljétek ki magatokban ezt a hajlamot, hogy Isten kegyelme gazdagon megnyugodhasson rajtatok! – *Isten csodálatos kegyelme*, 122. o.

A keresztény... érzi gyengeségét, ezért határozottan és élő hittel kapaszkodik Isten hatalmába, és győzni fog. Békéje nagy, mint ahogy öröme is, mivel ezek az Úrtól jönnek, és számára semmi sem értékeesebb lelkének megalázásánál. Ezek igazolják, hogy az Úr az Ő Szentleke által megérintette a szívét. A csodálatos gyógyulásnál sokkal hatalmasabb az a változás, ami végbemegy Isten gyermekeinek lelkében, akik harcolnak az emberi hibáik ellen, és legyőzik azokat. A menny olyan örömmel tekint rájuk, mely örömet még a legcsodálatosabb látvány sem eredményez. A belső ember, a jellem a mennyei példáképre elváltozik. [...]

Mindez csupán a golgotai keresztről áradó világosság révén valósulhat meg. A nagy megváltási terv keretén belül csak akkor nyer teljességet és tökéletességet a törvény, ha a keresztre feszített és feltámadt Megváltótól áradó fényben kerül bemutatásra. Ám mindezt csak a lelkiekben érthetjük meg. Csak annak szívét lobbantja lánggra, aki élő hittel, reménységgel és örömmel tekint a Golgotára, hiszen Krisztus az ő igazsága. Ilyen örömben csak azoknak lesz része, akik szeretik és megtartják Jézus szavait, hisz e szavak Isten szavai is. – *Lift Him Up*, 150. o.

Július 28., csütörtök

Miközben a pásztor sziklaszirteken, sűrű erdőkben és vad völgyekben vagy a vízpartokon elterülő bőséges legelőkhöz vezeti nyáját, ahogy magányos éjszakákon őrzi őket a tolvajoktól, vagy szánalommal ápolja a gyengéket és a betegeket, az élete eggyé válik nyájának életével. Szoros és gyöngéd kapcsolat fűzi gondoskodásának címzettjeihez. Legyen bármilyen hatalmas a nyáj, a pásztor akkor is ismeri mindegyik juhát. Mindegyiknek neve van, és a pásztor szólítására válaszolni fog.

Amint a földi pásztor ismeri juhait, úgy ismeri a mennyei Pásztor is a földön szétszéledt juhait. „Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.” (Ez 34:31) És így szól: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Ímé, az

én markaimba metszettek fel téged.” (Ésa 43:1, 49:16) – *Lift Him Up*, 203. o.

Ha bajba kerülünk, milyen sokszor hasonlítottunk Péterre! A hullámokat nézzük, ahelyett, hogy tekintetünket a Megváltóra szegeznénk. Lábunk megcsúszik, a büszke vizek elöntik lelkünket. Jézus nem azért hívta Pétert, hogy elveszítse. Minket sem azért hív követésére, hogy azután megfélekedjen rólunk. „Ne félj – mondja –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítnak, ha tűzben jársz, nem égssz meg, és a láng meg nem perzsel téged. Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód. (Ésa 43:1–3)

Jézus ismerte tanítványai jellemét. Tudta, hitüknek milyen kemény próbát kell kiállnia. A tengeri események által meg akarta mutatni Péternek saját gyengeségét és azt, hogy biztonsága azon múlik, állandóan aláveti-e magát az isteni erőnek. A kísértés viharaiban csak akkor járhat bizton, ha tökéletes önmegtagadással a Megváltóra hagyatkozik. Péter éppen akkor volt gyenge, amikor erősnek hitte magát, és amíg fel nem ismerte gyengeségét, addig nem jött rá, hogy szüksége van a függőségi viszonyra Jézussal. Ha a tengeren átélt tapasztalatból tanult volna, akkor később hite nagy próbájában nem bukott volna el.

Isten naponta tanítja gyermekeit. Mindennapi körülmények között készíti fel őket, hogy elvégezzék feladatukat azon a szélesebb területen, melyet gondviselése számukra kijelölt. Ez az értelme a naponkénti próbáknak, melyek meghatározzák, hogy az élet nagy válságában győznek-e vagy veszítenek.

Akik nem ismerik fel állandó függőségüket Istentől, azokat leteríti a kísértés. Hihetjük, hogy biztos lábakon állunk, és sosem ingunk meg. Mondhatjuk magabiztosan: tudom, kiben hiszek, semmi sem ingathatja meg Istenbe és Igéjébe vetett hitemet. Sátán terve azonban az, hogy kihasználja öröklött és szerzett jellemvonásainkat, és megvakítsa szemünket, hogy ne lássuk szükségünket, hibáinkat. Csakis akkor járhatunk biztonságban, ha felismerjük gyengeségeinket, és szilárdan Jézusra tekintünk. – *Jézus élete*, 382. o.

6.

TELJES ERŐVEL A KÜZDELEMBEN

Július 30., szombat délután

Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia ifjúkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövődölések megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt a nevelést, amelyet Isten akart szolgáljának adni. [...]

Nem volt könnyű Ábrahám próbája. Nem volt kis áldozat, amit Isten kívánt tőle. Erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. [...]

Most is sokaknak Ábrahámmal hasonló próbája van. Nem hallják közvetlenül a mennyből Isten hangját, de Ő szól hozzájuk Igéjének tanítása és gondviselésének eseményei által. Talán azt kívánja tőlük, hogy adják fel a gazdagságot és megbecsülést ígérő életpályájukat, hagyják el kellemes és előnyös társaságukat, szakadjanak el rokonságuktól, hogy önmegtagadást igénylő viszontagságos, áldozatos útra lépjenek. Isten... érezteti velük, hogy az Ő segítségére van szükségük, és megtanítja őket egyedül Őbenne bízni, hogy kinyilatkoztathassa önmagát nekik. – *Pátriárkák és próféták*, 126. o.

A vallás miért csak kevéssé bilincseli le a figyelmünket? A világ bezeg leköti szellemünk, testünk erejét. Azért, mivel lényünk teljes erejét ez irányban összpontosítjuk. Mert arra szoktattuk magunkat, hogy komolyan és erőteljesen végezzük világi dolgainkat, míg gondolataink önkéntelenül az irányba nem fordulnak. A keresztények ezért tartják nehéznek a lelki életet, a világit pedig könnyűnek. Arra szoktatták testüket-lelküket, hogy az irányban fejtsék ki erejüket. Vallásos életükben egyetértenek ugyan Isten szava igazságaival, gyakorlati megvalósításával viszont nem.

A vallásos gondolatok és az önzetlenség ápolása nem része az oktatásnak. A lelki gondolatokat és az Isten tiszteletét nem teszik a nevelés elidegeníthetetlen részévé. Holott ezeknek kellene hatniuk ránk és

uralkodniuk egész lényünkön. Az a hiányosságunk, hogy nem vált szokásunkká jót cselekedni. Kedvező körülmények között ugyan neki-neki rugaszkodunk, mégsem az gondolkodásunk uralkodó elve, hogy természetesen és készségesen Isten dolgaival foglalkozunk. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 263–264. o.

Isten kemény, vizsgáztató próbákkal neveli szolgáit. Egyesekben olyan képességeket lát, amelyeket fel tudna használni műve előbbre vitelére. És a gondviselő Isten ezeket az embereket megpróbálja. Olyan helyzeteket teremt számukra, amelyek próbára teszik jellemüket, és megmutatják még önmaguk előtt is rejtett hibáikat és gyengeségeiket. Isten alkalmat ad nekik e hibáik kijavítására, és alkalmassá teszi őket szolgálatára. Megmutatja nekik gyengeségeiket, és megtanítja őket arra, hogy Őrá támaszkodjanak, mert Ő az egyedüli segítségük és oltalmuk... Amikor Isten cselekvésre szólítja őket, a mennyei angyalok egyesülhetnek velük a földön elvégzendő munkában, mert készen lesznek rá. – *Pátriárkák és próféták*, 129. o.

Július 31., vasárnap

A Lélek oly túláradva szállt az imádságban elmélyült és várakozó tanítványokra, hogy minden szívet magával ragadott. Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának. Úgy tetszett, mintha ennek az évszázadok óta visszatartott erő kiárasztása a mennyet nagy örömmel töltené el, hogy a Lélek kegyelmi kincseit a gyülekezetre kitöltheti. Ennek hatása alatt a bűnbánat, a megtérés szava egyesült a bűnbocsánat felett érzett öröm énekeivel. Jövendölések is hangzottak el. Az egész menny csodálattal hajolt le, hogy e hasonlíthatatlan, sőt felfoghatatlan szeretet bölcsességét szemlélje és csodálja. Ámulattól elragadtatva kiáltottak fel az apostolok: „Ez az igazi szeretet!” A kapott adományt megragadták, és mi volt ennek eredménye? A Lélek kardja új erővel élesítve, a menny villámaival megedzve áttörte a hitetlenséget! – *Az apostolok története*, 38. o.

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, amelyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt, és

a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól, és betölti lelkét a szentség utáni vágygal. „Az elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn 16:13) – jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjon bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghezviszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el. – *Az apostolok története*, 52. o.

Amint a próbák sűrűsödnek körülöttünk, mind az elkülönülés, mind az egység láthatóvá válik majd sorainkban. Némelyek, akik ma készen állnak magukra öltetni a harci fegyverzetet, az igazi veszedelem idején kimutatják, hogy nem sziklára építettek, és engedni fognak a kísértéseknek. Akiknek nagy világosság és értékes kiváltságok álltak rendelkezésükre, de nem hatott rájuk, azok valamilyen ürüggyel elpártolnak tőlünk. Mivel nem fogadták be az igazság szeretetét, hallgatni fognak az ellenség félrevezetésére. Elpártolnak a hittől, s megtévesztő szellemekre és ördögi tanításra hallgatnak. Másrészt, mikor az üldözés vihara ránk tör, az igazi juhok hallani fogják az igaz Pásztor hangját. Önmegtagadó igyekezetet fejtenek majd ki az elveszett megmentéséért. Sok eltévelyedett visszatér a nyájhoz, hogy kövesse a nagy Pásztort. Isten népe közeledni fog egymáshoz, s egységesen száll szembe az ellenséggel. Tekintettel a közös veszedelemre, megszűnik az elsőbbségre törekvés, nem lesz vita, hogy ki számít a legnagyobbobbnak. – *Bizony-ságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 400. o.

Augusztus 1., hétfő

A Szentlélek munkája nem mentesít azon felelősség alól, hogy képességeinket és talentumainkat munkába kell állítanunk. Ellenkezőleg, a Lélek tanít meg arra, hogyan használjuk fel ezeket Isten dicsőségére. Isten kegyelmének különleges vezetése alatt az emberi képességeket a legjobb célokra lehet felhasználni ezen a földön. A tudatlanság nem növeli azok alázatát vagy lelkiségét, akik Krisztus követőinek tartják magukat. A mennyei Ige igazságait leginkább az intelligens keresztény képes értékelni. Krisztus azok által dicsőíttetik meg, akik értelmesen

szolgálják Őt. A nevelés nagy célja azon képesség elsajátítása, hogy fel tudjuk használni az Istentől kapott erőt úgy, hogy azzal a Biblia vallását képviseljük, és hirdessük Isten dicsőségét.

A ránk bízott képességekről számot kell adnunk annak, aki életre hívott bennünket. Teremtőnk iránti kötelességünk ápolni és tökéletesíteni a talentumainkat. A nevelés fegyelmezi az elmét, fejleszti az értelmi erőt, és készíti Isten dicsőségének hirdetésére. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 361–362. o.

A gonosz angyalok harcolnak a lelkekért, és Isten angyalai állnak ellenük. Ez valódi, nagyon kemény küzdelem. Gonosz angyalok tolonganak a lelkek körül, s mérgező befolyásukkal rontják a légkört, tompítják az értelmet. Szent angyalok aggódva figyelik ezeket a lelkeket, s arra várnak, hogy Sátán seregét visszaverhessék. De a jó angyaloknak nem feladatuk, hogy befolyásolják az ember értelmi világát az egyén akarata ellenére.

Amikor Sátán egy lélek elvesztésének veszélyét látja, akkor a végéig megfeszíti erejét, hogy továbbra is a fogságában tartsa. Ha az ember a veszedelem tudatára ébredt, s kétségbeesetten és buzgón kér erőt Jézustól, Sátán fél, hogy elveszíti foglyát. Megerősíti seregét, hogy a szegény lélek útját állja, és sötét falat formál körülötte, hogy a mennyei világosság ne juthasson el hozzá. De ha a veszélyben levő ember kitart, s gyámoltalanságában és gyengeségében Krisztus vérenek érdemeire hivatkozik, Jézus meghallgatja a hitből fakadó komoly imákat, s újabb, igen erős angyalsereget küld a küzdő lélek szabadítására. [...]

A nagyhatalmú, mennyei fegyverzetbe öltözött angyalok az elfáradt, üldözött lélek segítségére jönnek, és Sátán a seregeivel együtt visszavonul, mert jól tudja, hogy a csatát elveszítette. – *Üzenet az ifjúságnak*, 52–53. o.

Augusztus 2., kedd

Mindnyájunknak el kell végeznünk ezt a munkát, hogy „felövezzük elménk derekait”, rendbe szedjük gondolatainkat, felkészüljünk, józanok legyünk és vigyázzunk imában. Uralnunk kell az elménket: olyan gondolatoknál időzzünk, amelyek erősítik erkölcsi erőnket. Gondolataink legyenek tiszták, elmélkedjünk tiszta dolgokról, ha azt akarjuk,

hogy szavaink kedvessé váljanak Isten előtt, és embertársaink áldására szolgáljanak.

Gondosan kell védelmeznünk az elménket. Nem szabad megengednünk, hogy olyan gondolatok foglalják le, amelyek tönkretennék egészséges működését, gyengítenék és megsemmisítenék életerejét. Hogy ezt megakadályozhassuk, előre be kell vetnünk jó maggal, amely felnövekedve gyümölcstermő ágakat hoz. [...]

Azok a fiatalok, akik örömet találnak Isten Igéjének olvasásában és az imádságban, mindig felüdülnek, mert az élet kútforrásából merítenek. Az erkölcsi kiválóság olyan magas fokát és a gondolkodás oly mélységeit érik el, amelyet a legtöbben fel sem tudnak fogni. Az Istennel való érintkezés jó gondolatokat, nemes törekvéseket ébreszt, elősegíti az igazság megértését, és magas célkitűzésre ihlet. Azokat, akik így összekapcsolódnak Istennel, Ő elismeri fiainak és leányainak. Állandóan magasabbra jutnak, tiszta látást nyernek Istenről és az örökkévalóságról, s így az Úr világosságának közvetítőivé lesznek. – *Az én életem ma*, 83. o.

Kevesen érzik kötelességüknek a gondolataik és képzeletük irányítását. A fegyelmezetlen elmét nehéz hasznos gondolatokkal lekötve tartani. Ha viszont a gondolatainkat nem tereljük megfelelő mederbe, a vallás sem találhat otthont a lelkünkben. Az elménket szent és örök dolgokkal kell lefoglalnunk, máskülönben jelentéktelen és felületes gondolatok lesznek úrrá rajtunk. Értelmi és erkölcsi erőnket fegyelmeznünk kell, mert az csak gyakorlás által fejlődhet és erősödhet meg.

Ennek a kérdésnek a helyes megértéséhez emlékezzünk arra, hogy az emberi szív természeténél fogva romlott, és önmagunkban képtelenek vagyunk a helyes úton járni. Egyedül úgy juthatunk győzelemre, ha Isten kegyelmét komoly emberi erőfeszítéssel kapcsoljuk össze. – *Isten csodálatos kegyelme*, 327. o.

„És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyaná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.” (Ésa 50:7) A jellemzilárdságnak két pillére van: az akaraterő és az önuralom. Sok fiatal téveszti össze az erőteljes és megfélemezhetetlen szenvedélyt a jellemzilárdsággal, azonban gyenge ember, akit a szenvedélyek vezérelnek. Az igazi nemes és magasztos jellem nem az érzelmek uralkodó erejében mutatkozik meg, hanem abban az erőben,

amely legyőzi az érzelmeket. Az a legerősebb ember, aki bár érzékenységet tanúsít a visszaélésekkel szemben, mégis elfojtja szenvedélyét, és az ellenségének megbocsát. Az ilyen emberek az igazi hősök. – *The Faith I Live By*, 316. o.

Augusztus 3., szerda

A keresztény élet hadviselés. Pál írja, hogy a hit harcát harcolva fejelemlések és hatalmasságok ellen viaskodott. Majd kijelenti: „A bűn ellen vívott harcban még nem állatok ellen véretek ontásáig.” (Zsid 12:4) Igen, manapság melengetik és mentegetik a bűnt. A Lélek éles kardja, Isten Igéje nem hasít az eleven húsukig. A vallás változott volna meg? Elült volna Sátán Istennel szembeni ellenségeskedése? A vallásos élet valamikor nagy nehézségeket jelentett és lemondást követelt. Ma mindent nagyon könnyűvé tesznek. S miért van ez? Mert Isten hitvaló népe megalkuszik a sötétség hatalmasságaival.

Feltétlenül fel kell élesztenünk a kertelés nélkül gyakorolt bizonyosságtevést. A mennybe vezető ösvény ma sem simább, mint Üdvözítőnk napjaiban volt. El kell vetnünk összes bűnünket. Le kell metszenünk a szívünkhöz nőtt, minden önző kedvtelést, ami vallásos életünk fejlődését akadályozza. Ha bűnre csábít, fel kell áldoznunk jobb szemünket vagy jobb kezünket. Hajlandóak vagyunk-e lemondani vélt bölcsességünkről és kicsiny gyermekként fogadni a mennyek országát? Hajlandóak vagyunk-e lemondani világi barátainkról? Feláldozzuk-e az emberek helyeslését? Az örök élet végtelenül értékes jutalom. Készek vagyunk-e az előttünk lévő cél értékével arányos igyekezetre és áldozatokra? – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 222. o.

Áldozathozatalt követel, ha Istennek adjuk át magunkat. Ez azonban csupán alantasabb dolgaink feláldozása a magasztosabbért, a testi feláldozása a lelkiért, a mulandó feláldozása az örökkévalóért. Istennek nem szándéka, hogy megsemmisítse akaratumkat, hiszen szándékát csakis az akarat segítségével tudjuk megvalósítani. Neki kell átadnunk akaratumkat, hogy azután visszakapjuk, de már megtisztítva, kifinomítva, és a szeretet által úgy Istenhez kötve, hogy az Úr keresztül tudja áramoltatni rajtunk a szeretet és az erő hatalmas árait. Bármilyen keserűnek és fájdalmasnak tűnik is ez az átadás a csökönyös, konok szív előtt, mégis áldás lesz számára: „jobb tenéked”.

Amíg Jákób nem borult rokkant csípővel, magatehetetlenül a szövetség angyalának keblére, addig nem ismerte a hit győzelmét. Csakis akkor nyerte el az „Isten győztes harcosa” címet, amit az Izráel név jelent, amikor már sántítva járt. Ézsau fegyveresei csak akkor álltak meg előtte tisztelettel. Majd később a fáraó – ősi királyok büszke sarja – áldására szomjazva hajolt meg előtte. Üdvösségünk fejedelme, Jézus is szenvedések által vált tökéletessé, a hit fiai így „felerősödtek a betegségből... megszalasztották az idegenek táborait” (Zsid 11:34). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 62. o.

Melyik hit győzi le a világot? Az, amely által Krisztus a személyes Megváltónkká lesz, és miután beismerjük, hogy teljes mértékben képtelenek vagyunk önmagunkat üdvözíteni, arra késztet, hogy kapaszkodjunk Krisztusba, egyedüli reménységünkbe. Ez a hit nem fog szomorúságot okozni, és meghallja Krisztus hangját, amint így szól: „Bízatok, én meggyőztem a világot.” Ez a hit hallja meg az Ő hangját: „Ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” – *Reflecting Christ*, 21. o.

Augusztus 4., csütörtök

A hadviselés, amelyet folytatnunk kell, a hit nemes harca, „amire igyekszem is, tusakodván az Ő ereje szerint, amely énbennem hatalmasan munkálkodik” (Kol 1:29).

Élete nagy válságának órájában Jákób félrevonult imádkozni. Egyetlen, mindent túlszárnyaló szándék töltötte el: hogy jelleme átalakulását keresse. Miközben Istenhez esedezett, kéz – hite szerint ellenséges kéz – érintette meg, akivel azután egész éjjel küzdött életéért. Lelkének célkitűzését azonban még az életét fenyegető veszedelem sem változtatta meg. Amikor ereje már-már végleg elfogyott, az angyal, isteni hatalmát igénybe véve, megérintette őt, s az érintésről felismerte ellenfelét. Ekkor rokkantan, magatehetetlenül az Üdvözítő keblére borult, s áldásáért esedezett. Nem hagyta magát elutasítani, hanem addig könyörgött, míg Krisztus meghallgatta tehetetlen, bűnbánó lelke kérését az Úr ígérete szerint: „Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) Jákób eltökélt lélekkel kérlelte: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.” (1Móz 32:26) Az állhatatosságnak ezt a lelkületét az ihlette, aki azon az éjjelen Jákóbbal küz-

dött. Ő adta meg Jákóbnak a győzelmet, Ő változtatta Izráelre a nevét, mondván: „Küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.” (1Móz 32:28) Amiért Jákób hiába küzdött és viaskodott a saját erejével, azt átadása és rendíthetetlen hite által végül is elnyerte. „Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 144. o.

Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatosságot, határozottságot, lelkierőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; mely szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, s imában az Úr elé viszi azokat. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki.” S most következik a feltétel: „Kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól.” Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, ami a következő percben már ki is röppen az emlékezetünkből, hanem legyen az ima a szív erős, komoly kívánságát kifejező, amely a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük Isten akaratát.

Ha nem nyerünk azonnal választ imánkra, ne fáradjunk bele a várakozásba, ne hervadjunk le, ne veszítsük el lábunk alól a talajt. Kapaszkodjunk az ígérethez: „Hű az, aki elhívott titeket, s ő meg is cselekszi azt.” Akár a követelődző özvegy, sürgesd a kérésedet, légy szilárd célkitűzésedben. Fontos-e, amit kérsz, és nagyon lényeges? Bizony az. Ne ingadozz hát, mert lehet, hogy hited kerül vizsgára. Ha értékes dolgot kívánsz, érdemes erősen, komolyan, kitartóan ostromolni érte az eget. Tied az ígélet, virrassz hát, s imádkozzál. Légy állhatatos, akkor választ nyersz imádra, hisz Isten ígérte meg. Ha nehezen kapod meg, többre becsülöd, mikor megkaptad. Az Ige világosan mondja, hogy ha kételkedsz, ne is várj el semmit az Úrtól. Az előbbi szöveg intést is tartalmaz, hogy ne fáradjunk bele, hanem támaszkodjunk szilárdan az ígérethez. Ha tehát kértek, az Úr bőven, szemrehányó szavak nélkül meg fogja adni. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 130–131. o.

Augusztus 5., péntek – További tanulmányozásra
Pátriárkák és próféták, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet.

7.

ELPUSZTÍTHATATLAN REMÉNYSÉG

Augusztus 6., szombat délután

A próbák között gondolj arra, hogy minden megpróbáltatás a javadat szolgálja. Ha bajok vesznek körül, tudatosítsd a céljukat: a dicsőség Urától új erőt és mélyebb alázatosságot nyersz általuk, hogy megáldhasson, támogathasson és megtarthasson téged. Ragadd meg Isten ígéreteit hittel és azzal a reménységgel, „amely meg nem szégyenít” (Róm 5:5). [...]

Az Úr azt kívánja, hogy népe boldog legyen, ezért a vigasztalás forrásait nyitja meg számunkra, így bármi történjen is, öröm és béke töltheti be szívünket. Nem kell addig várnunk a vigaszra, öröme és fényre, amíg a mennybe jutunk. Már ebben az életben részünk lehet mindebben. Sokat hibázunk, mert nem ragadjuk meg, és nem fogadjuk be az áldásokat, amelyek a tulajdonaink lehetnének szenvedéseink idején is. Minden szomorúságunk és kísértésünk, minden bánatunk és gondunk, minden üldöztetésünk és viszontagságunk a javunkra szolgál. Minden tapasztalat és körülmény Isten eszköze, amely Őhöz von közelebb bennünket. Tekintsünk a felhők mögött ragyogó világosságra! – *Az én életem ma*, 185. o.

Mivel már nem tudsz tevékeny munkát végezni, és a gyengeségek eluralkodnak rajtad, de az Úr mindössze annyit kíván tőled, hogy bízzál benne. Bízd lelked megtartását Őreá, mint hűséges Teremtődre! Az Ő irgalma biztos, szövetsége pedig örökkévaló. Boldog ember az, akinek reménysége az Úrban van, aki az igazságot mindörökre megőrzi. Ragadd meg elmédvel az ígéreteket, és tarts ki mellettük! Ha nem tudod könnyen előhívni az Úr ígéreteinek gazdag bizonyosságait, hallgasd meg azokat valaki másnak az ajkáról! Micsoda teljesség, szeretet és bizonyosság található az Isten ajkáról származó szavakban, melyek kijelentik gyermekei iránt érzett szeretetét, együttérzését és a velük való törődést: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra,

nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiákban, és a fiak fiaiban harmad- és negyedízíglen.” (2Móz 34:6-7) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 231. o.

A Biblia élénk tárja, hogy Krisztus, mint jó Pásztor fáradhatatlanul keresi az elveszett juhát. Őrá jellemző módon támogatja mindazokat, akik segítségre szorulnak. Szelíden és kedvesen törődik a bűntől beteg lelkekkel, gyógyulást és erőt ad nekik. [...]

A Megváltó egész életét az érdektelen jóindulat és a szentség szépsége jellemezte. Ő a jóság példaképe számunkra. Munkásságának elejétől fogva kezdték az emberek még tisztábban megérteni Isten jellemét. Tanításait saját életével szemléltette. Jézus kitartásában nem volt konokság, jóindulatában nem volt gyengeség, a szelídségében és a kedvességében pedig nem volt érzelgősség. Kifejezetten barátságos volt, mégis tartózkodott a túlságosan „családias” közeledéstől. Mértéktartása nem vezetett vakbuzgóságra, és hiányosságokat sem okozott. Nem igazodott a világhoz, mégis különleges figyelmet fordított a legutolsó ember felé is. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 261–262. o.

Augusztus 7., vasárnap

Habakuk próféta, látva kora hűségeseinek helyzetét, ebben a kérdésben fejezte ki szívének terhét: „Meddig kell még kiáltanom, Uram, miért nem hallgatsz meg? Kiáltok hozzád az erőszak miatt, de nem segítesz! Miért kell látnom a romlottságot, és nézmem a nyomorúságot?” (Hab 1:2-3)

Isten válaszolt hűséges gyermekei kiáltására. A prófétával – akit szószólóul választott – elmondatta, hogy megbünteti a népet, amely tőle elfordulva pogány isteneknek szolgál. A jövő után érdeklődők közül még életben lesznek egyesek, amikor csoda útján fogja alakítani a föld uralkodó népeinek ügyeit, és a babiloniakat hatalomra juttatja... Júda fejedelmeit és a nép színe-javát fogolyként viszik Babilonba. Júda városait, falvait és megművelt szántóföldjeit elpusztítják. Semmit sem kímélnek.

Habakuk bízott abban, hogy Isten szándéka népével ebben a rettenetes büntetésben is valahogyan teljesülni fog. Alázatosan hajol meg

Jahve kinyilatkoztatott akarata előtt. „Uram, ősidőktől fogva te vagy az én szent Istenem” – kiáltott fel! Hitével túllátott a közvetlen jövő ijesztő kilátásain. Megragadva a drága ígéreteket, amelyek Istennek benne bízó gyermekei iránti szeretetéről tanúskodtak, hozzátette: „Nem fogunk meghalni!” (Hab 1:12) Hitének megvallásával letette ügyét és minden hívő zsidó ügyét a könyörületes Isten kezébe. – *Próféták és királyok*, 385–386. o.

Az a hit, amely erőt adott Habakuknak, valamint minden szentnek és igaznak is a súlyos próba idején, ma is élteti Isten népét. A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „Az igaz ember a hite által él.” Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalanlankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet tesz. Megadja azt a bölcsességet, amelyre különböző helyzetekben szükség van. – *Próféták és királyok*, 386. o.

A várakozási idő talán hosszúnak tűnik, és az embert lesújtják a csüggesztő körülmények. Talán sokan, akikben bízunk, elhullanak az úton. De mondjuk bizakodóan a prófétával együtt, aki a példátlan hitehagyás idején bátorította Júdát: „Az Úr azonban ott van szent templomában: csendesedjék el előtte az egész föld!” (Hab 2:20) Tartsuk mindig emlékezetünkben ezt a vigasztaló kinyilatkoztatást: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg: ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el... az igaz ember a hite által él.” (Hab 2:3–4) – *Próféták és királyok*, 387. o.

Augusztus 8., hétfő

A zsidók általánosan hitték, hogy a bűn ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván, hogy a szenvedő vagy szülei valamilyen rossz cselekedetet követtek el. Igaz, hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűnnek és következményének szerzője, arra vette rá az embereket, hogy a betegséget és halált

Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, melyet önkényesen kiró a bűn ellenében. Ezáltal, akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, annak még azt a terhet is cipelnie kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették.

Így készítették az utat a zsidók, hogy elvessék Jézust. Úgy tekintettek rá, mint aki „ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istentől”, holott „betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá”, és elrejtették előle orcájukat (Ésa 53:4).

Isten ennek elejét akarta venni egy tanítással. Jób története megmutatta, hogy a szenvedéssel Sátán sújtja az embert, Isten pedig uralja azt kegyelmi szándékából. Izráel azonban nem értette meg a leckét. A zsidók ugyanazt a hibát ismételték meg Krisztus elvetésével, amiért Isten megróttta Jób barátait.

Krisztus tanítványai is osztoztak a bűn és szenvedés kapcsolatáról alkotott zsidó felfogásban. Jézus kijavította tévedésüket, de nem magyarázta meg az emberi szenvedés okát, hanem elmondta a következőképpen. A szenvedés által lesznek nyilvánvalókká Isten művei. – *Jézus élete*, 471. o.

Az igazi szentség és alázat elválaszthatatlan egymástól. Minél közelebb van a lélek Istenhez, annál engedelmesebb és alázatosabb. Amikor Jób a vihar közepette hallotta Isten hangját, felkiáltott: „Ezért hibázatom magam és bánkódom a porban és hamuban!” (Jób 42:6) Ésaiás pedig, amikor látta Isten dicsőségét, és hallotta a kerubok dicsóító hangját – „Szent, szent, szent a seregeknek Ura!” –, ő maga is felkiáltott: „Jaj nékem, elvesztem...” (Ésa 6:3, 5)

Aki akár egy aprócska villanását is felfogja Isten semmihez sem hasonlítható szeretetének, mindent hiábavalóságnak tekint, és szeméit az Úrra emeli, aki kitűnik tízezer közül is, és akinek lény „mindenestől fogva kívánatos”. A szeráfok és kerubok eltakarják az arcukat, amikor Jézus előtt állnak. Mennyivel inkább helytelen, hogy az ember önmagát magasztalja fel! Ehelyett inkább öltözzön fel az alázatot, hagyjon fel minden elsőbbségért vívott küzdelemmel, és tanulja meg, hogy mit jelent az alázatos és szelíd szív. Aki Isten dicsőségét és végtelen szeretetét szemléli, alázattal fog magára tekinteni, viszont Isten jellemét szemlélve elváltozik a mennyei képmásra. – *That I May Know Him*, 175. o.

Augusztus 9., kedd

Sokan rendelkeznek téves felfogással a hittel kapcsolatosan, ezért nem a kapott előjogok szintje szerint élnek. Az érzelmeiket összetévesztik a hittel, így folyton boldogtalanok és zavartak, mivel Sátán az előnyére használja fel azt, hogy nincs ismeretük és nem szerezték tapasztalatoikat. El kell hinnünk, hogy Isten választottai vagyunk, akiket kiválasztott, hogy hitünk gyakorlása, Krisztus kegyelme és a Szentlélek munkálkodása által üdvösséget nyerjünk. Dicsőítenünk és magasztalnunk kell az Urat ily nagy előjogért, amit érdemtelenségünk ellenére tanúsított irántunk. Isten szeretete folytán a lélek Krisztushoz vonzódik, hogy kegyelem által járulhasson az Atya elé. [...]

Atyánk szeretetét árasztja a világban élő választott népére. Hűséges gyermekeit Krisztus váltotta meg a vére által, hogy válaszolhassanak hívására, és közeledhessenek hozzá. A Mindenható kegyelme által választottak ki, hogy engedelmes gyermekeként megváltásban részesüljenek. Kiárad rájuk Isten ingyen kegyelme és szeretete. Aki megálazza magát, mint egy kisgyermek, elfogadja Isten Igéjét, és gyermeki őszinteséggel engedelmeskedik, ott lesz Isten választottai között. – *Our High Calling*, 77. o.

Testvéreim, a szeretett Jánossal intelk: „nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten fiainak hívnak” (1Jn 3:1). Mekkora szeretet, milyen páratlan szeretet ez, hogy mi, bűnösök és elidegenedettek, mégis visszatérhetünk Istenhez, Ő pedig befogad családjába! Atyánknak hívhatjuk, ami először is a mi szeretetünk jele, de Isten gondoskodásának is ígérete, biztosítéka, és annak is, hogy Őhöz tartozóknak ismer el bennünket. [...]

Mindaz a szülői szeretet, amely az emberek szívében nemzedékről nemzedékre él, a gyöngédség forrásai, melyek az ember lelkében megnyíltak – jelentéktelen csermelyek csupán Isten végtelen, kimeríthetetlen szeretetének határt nem ismerő óceánjához képest. Nyelv el nem mondhatja, toll nem képes leírni. Elmélyedhetsz abban életed minden napján. Szorgalmasan kutathatod a Szentírást, hogy megértsd. Segítségül hívhatod Isten adta összes erődöt és képességedet abbéli igyekezetben, hogy felfoghasd a mennyei Atya szeretetét és irgalmasságát, de azután még mindig megmarad a végtelenség. Mégsem értheted meg Isten szeretetének mélységét, amely abban nyilvánul meg, hogy halálra adta Fiát a világért. Ezt még az örökkévalóság sem lesz képes telje-

sen kijelenteni nekünk. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 739–740. o.

Augusztus 10., szerda

Legyünk bizakodók, legyünk bátrak... Az Úr ismeri valamennyi szükségletünket. Isten hatalmas. Olyan eredményességet ruházhat szolgálóira, amelyet a szükség megkíván. Végtelen szeretete és szánalma sohase változik. Mindenható fenségével a gyöngéd pásztor szelídségét és gondoskodását elegyíti. Nem kell attól félnünk, hogy nem váltja be ígéreteit. Isten az örök igazság. Soha meg nem változtatja szövetségét, melyet az Őt szeretőkkel kötött. Gyülekezetének adott ígéretei szilárdan állnak mindörökké. Örökkévaló ékességgé és gyönyörűséggé teszi azt nemzedékről nemzedékre.

Tanulmányozzátok Ésaías 41. fejezetét, s törekedjete megérteni a jelentőségét. [...] Aki Krisztust választotta, olyan hatalomhoz csatlakozott, melyet emberi bölcsesség és emberi erő csatasorba állítása meg nem dönthet. Kijelenti: „Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, megsegítelek, és fölkarol győzedelmes jobbam. Mert én, az Úr, a te Istened, én ragadtam meg jobbodat. Én szólok hozzád így: Ne félj! Én megsegítelek.” (Ésa 41:10, 13) – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 38–39. o.

Isten minden irgalom forrása. Irgalmas és kegyelmes az Ő neve. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemelnénk. Nem kérdezi, méltók vagyunk-e kegyelmére, hanem szeretetének gazdagságát árasztja ránk, hogy ezzel méltóvá tegyen. Isten nem bosszúálló. Nem büntetni akar, hanem megmenteni. Még gondviselésén át tanúsított szigorának is az a célja, hogy üdvözítse konok teremtményeit. Erős vággyal sóvárog enyhíteni az emberek bajain, balzsamával szeretné begyógyítani sebeiket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 22. o.

Isten célja ma is az, mint amikor Izráelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja Isten jóságát, kegyességét, igazságát s a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor a jellemét látja. S mikor Isten törvénye ennyire meglátszik életükben, a világ is felismeri azok fensőbbiségét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent. Szeme rajta nyugszik népének minden tagján. Terve van mindegyikük-

kel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izraelhez szól: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) [...]

Ezek a szavak sem tudják kifejezni Isten szándékának nagyságát és dicsőségét, melyet népén át akar elérni. Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 12–13. o.

Augusztus 11., csütörtök

Az apostolnak ez a tapasztalata tanulságot nyújt számunkra, mivel feltárja előttünk Isten munkamódszerét. Az Úr győzelemmé változtatja azt, amit eredménytelenségnek és vereségnek látunk. Bennünket az a veszély fenyeget, hogy Istenről megfélekedünk, és csak a láthatókra nézünk ahelyett, hogy a hit szemeivel a láthatatlanra tekinténénk. Ha azután szerencsétlenség és nyomorúság szakad ránk, azonnal készek vagyunk Istent vádolni, hogy elhanyagol és kegyetlen hozzánk. Ha jónak látja, hogy hasznavehetőségünket valamilyen irányba korlátozza, bánkódunk fölötte, mert nem gondoljuk meg, hogy Isten így is csak javunkat akarja. Bárcsak megtanulnánk, hogy a csapások Isten magasztos tervének egy részét képezik; hogy a keresztyén a nyomorúság ostora alatt néha többet tehet Mesteréért, mintha nyilvánosan szolgálatában munkálkodna. – *Az apostolok története*, 481. o.

Azok között, akik Krisztus nevét vallják, és közeli eljövételét várják, sokan vannak, akik még mindig nem tudják, hogy mit jelent Jézusért szenvedni. Szívüket még nem vetették alá a kegyelem hatásának, és nem haltak meg az „én”-nek, amely minduntalan követelőzik. Egyidejűleg megpróbáltatásaikról beszélnek, pedig megpróbáltatásaik legfőbb oka makacs és dacos szívük, ami annyira érzékeny, hogy könnyen sértődik. Ha ezek az emberek megértenék, mit jelent Krisztust igazán követni, hogy mit jelent igaz és őszinte keresztyéneknél lenni, komolyan munkához látnának. Mindenekelőtt meghalának az „én”-nek, kitarthatóan imádkoznának és megfékeznék szívük szenvedélyeit. Adjátok fel önbizalmatokat, önteltségeket, kövessétek szelíd példaképeket, tekintsetek Jézusra, hitetek megkezdőjére és bevégezőjére, aki meg-

vetve az örömet és dicsőséget, elszenvedte érettünk a kereszthalált és nem törődött a gyalázattal. Ő volt egykor a bűneink következtében a csendes, megölt Bárány, aki miattunk megsebesítettett, megkínóztatott, és aki büntetésünk terhét viselte.

Óh, szenvedjünk hát Krisztusért mi is szívesen valamit! Feszítsük keresztre az „én”-t naponként, legyünk itt részeseivé Krisztus szenvedéseinek, hogy vele együtt mi is részesüljünk dicsőségében, s elnyerjük majd a dicsőség, a halhatatlanság és az örök élet koronáját. – *Tapasztalatok és látomások*, 113–114. o.

Ha reménykedünk abban, hogy egykor viselni fogjuk a koronát, akkor számítanunk kell a keresztt hordozására is. A leghevesebb támadások azok részéről fognak érni, akik magukat kegyes embereknek tartják. Így volt ez a világ Megváltójával is, és így lesz a követőivel is... Aki komolyan szeretné elnyerni az örökélet koronáját, nem kell meglepődnie vagy elcsüggednie amiatt, hogy a mennyei Kánaán felé tartó úton folyton akadályokba és próbákba ütközik. [...]

Megváltónk tudja, hogy mi a legjobb számunkra. A hit a kételyekkel, a nehézségekkel és a próbákkal vívott küzdelemben növekszik, és az erény a kísértéseknek való ellenállásban erősödik meg... János szent látásban szemlélte azokat a hűségeseket, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és ott állnak Isten trónja körül fehér ruhákban és hervadhatatlan dicsőségben... Isten és az Ige iránti hűségük megmutatkozott, és most elnyerték a menny legnagyobb tiszteletét, mivel győztek. – *Our High Calling*, 361. o.

Augusztus 12., péntek – További tanulmányozásra

Nevelés, „Iskola az örökkévalóságban” c. fejezet.

8.

LÁTNI A LÁTHATATLANT

Augusztus 13., szombat délután

„Az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5:4) Hit által tudunk túltekinteni a jelen fáradságain és nehézségein a jövőbe, ahol minden, ami most nyomaszt bennünket, világos lesz előttünk. A hit látja Jézust, a mi Közbenjárónkat, amint az Atya jobbján áll. Hitben látjuk azokat a lakóhelyeket, amelyekért elment Jézus, hogy az Őt szeretőknek elkészítse azokat. A hit látja a győzők ruháját és koronáját, és hallja a megváltottak énekét. [...]

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1) Az igazi hitnek semmi köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, akinek valódi hite van, mert Sátán az elbizakodottsággal utánozza az igazi hitet. – *Az evangélium szolgálói*, 259–260. o.

A legtöbb ember ma nem nélkülözik, de nem bízik az Úrban a jövőre nézve. Hitelenséget tanúsítanak, kétségbeesés és bánat vesz erőt rajtuk valami előre nem sejtett szükség, baj miatt. Mások állandóan aggódnak, hogy ínségbe kerülnek, és gyermekeiknek úgyszintén nehézségeik támadnak, vagy súlyos körülmények közé jutnak, amikor Isten iránti szeretetüknek és hitüknek próbát kell kiállnia. Visszariadnak a megpróbáltatásoktól, és zúgolódnak az eljárás ellen, amelyet Isten választott megtisztításukra. Szeretetük nem bizonyul tisztának és tökéletesnek, hogy minden dolgot elviselhessen.

Isten népének hite legyen erős, tevékeny és állhatatos, „a reménylett dolgoknak valósága” (Zsid 11:1), akkor beszédük így fog hangzani: „Áldjad én lelkem az Urat és egész bensőm az ő szent nevét.” (Zsolt 103:2) – *A megváltás története*, 128–129. o.

Jézus nem azért szólít fel követésére, hogy azután elhagyjon bennünket. Ha életünket átadjuk szolgálatára, akkor többé nem fordulhat

elő olyan helyzet, amiről Isten nem gondoskodott már előre. Bármilyen is a körülmények, van vezetőnk, hogy irányítsa utunkat; bármilyen tanácsstalanok vagyunk, van egy megbízható tanácsadónk; s bármilyen szomorúság, gyász vagy egyedüllét ér bennünket, van együtt érző barátunk. Még ha tudatlanságunkban tévedünk is, Krisztus nem hagy el. Hangja tisztán és világosan hallható: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” „Megszabadítja a kiáltó szűkölködőt, a nyomorultat, akinek nincs segítője.” (Jn 14:6; Zsolt 72:12)

„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízunk.” (Ésa 26:3) A Mindenható kinyújtja karját, hogy mindig tovább és tovább vezessen bennünket. Menjetek előre, mondja az Úr, segítséget küldök nektek. Nevem dicsőségéért kértek tőlem, és én megadom nektek. Aki kudarcotokra vár, meglátja majd, hogy szavam dicsőségesen győzedelmeskedik. „Amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.” (Mt 21:22) – *Az evangélium szolgálói*, 263. o.

Augusztus 14., vasárnap

Krisztust az Atya jelenléte övezte, és csak az történt vele, amit a végtelen szeretet a világ áldására megengedett. Ez volt vigaszának forrása, és ez a mi vigaszunk is. Aki betöltekezik Krisztus Lelkével, az Krisztusban marad. Bármi éri, minden a Megváltótól jön, aki körülfogja jelenlétével; és csak az érheti, amit az Úr megenged. Minden szenvedésünk és fájalmunk, minden megkísértetésünk és próbánk, minden bánatunk és bajunk, minden üldözés és nélkülözés, egyszóval minden a javunkra van. Minden élmény és körülmény Isten szolgálója, amelyet az áldásunkra felhasznál. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 488. o.

Isten szeretete széles, mély, teljes és mindent átható. Ez a szeretet emeli ki Sátán befolyása alól azokat, akiket a kísértő becsapott álnokságaival, továbbá bejárást biztosít az ígéretek szivárványával körülvett isteni trón elé.

Isten, a mi Atyánk a kormányzó... A mennyei alapelvek uralkodjanak a földön is, és ugyanaz a szeretet, amely áthatja az angyalokat, ugyanaz a tisztaság és szentség, amely uralja a mennyet, az mutatkozzon meg a lehető legjobban itt, a földön is.

Ha Istent Atyátoknak nevezitek, akkor elismeritek, hogy a gyermekei vagytok; engeditek, hogy bölcsessége vezéreljen, és mindenben

Őnéki engedelmeskedtek, hiszen tudjátok, hogy a szeretete nem változó. Elfogadjátok az életekre vonatkozó isteni tervet. Isten gyermekeiként mindennél jobban fog érdekelni az Ő tisztelete, az Ő jelleme, az Ő családja és az Ő műve. Legnagyobb örömtöket abban leltek, hogy elismeritek és tisztességet szereztek az Atyával és az Ő családjával ápolt kapcsolatnak. Örültök annak, hogy bármily szerény hozzájárulásokkal dicsőséget szerezhettek az Úrnak, és testvéreitek javát szolgálhatjátok. – *The Faith I Live By*, 65. o.

Amikor az Atya feláldozta Krisztusban önmagát a világ bűneiért, minden lélek ügyét magára vállalta. „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32) Isten teljesíti a bátorításunkra és erősítésünkre adott ígését.

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerülünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. Azonban ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. – *Krisztus példázatai*, 174. o.

Augusztus 15., hétfő

„Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14:13–14) „Az én nevemben...” (Jn 14:14) Krisztus azt parancsolta meg tanítványainak, hogy így imádkozzanak. Krisztus követőinek Krisztus nevében kell megállniuk Isten előtt. Az érettük hozott áldozat által válnak értékesé Isten előtt. A Megváltó nekik tulajdonított igazsága teszi őket becsesekké Isten előtt. Krisztusért az Úr megbocsát mindazoknak, akik félik Őt. Az Úr nem látja meg bennük a bűn rosszságát. Ellenkezőleg, felismeri bennük a Fiúhoz való hasonlatosságukat, akiben hisznek.

Az Úr csalódik, mikor népének tagjai kevésre értékelik önmagukat. Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagu-

kat, mely árat érettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk, kívánja őket, különben nem küldötte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra, és nagyon tetszik neki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek eléje, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdícsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az ígéreteiben. – *Jézus élete*, 667–668. o.

Semmit sem ér vallásról beszélni hétköznapi módon, imádkozni lelki éhség és élő hit nélkül. A Krisztusba vetett névleges hit, amely Őt csak mint a világ Üdvözítőjét fogadja el, a lelket soha nem gyógyítja meg. Az a hit, amely az üdvösséghez vezet, értelmi helyeslése az igazságnak. Aki teljes ismeretre vár, mielőtt hitét gyakorolná, nem kaphat áldást Istentől.

Nem elég, hogy higgyük, amit mondanak Krisztusról, nekünk Krisztusban kell hinnünk. Csak az a hit használ, amely befogadja Őt, mint személyes Megváltót, aki érdemeit nekünk tulajdonítja. Sokan a hitről úgy beszélnek, mint egy véleményről. A megmentő hit azonban egy esemény, amely által azok, akik Krisztust elfogadják, Istennel lépnek szövetségre. Az igazi hit élet. Az élő hit az erő növekedését jelenti, és bizalmat, amely által a lélek győztes hatalommá lesz. – *Az evangélium szolgálói*, 260–261. o.

[A tanítványok] gyakran összegyűltek és imáikat Jézus nevében küldték az Atyához. Tudták, hogy a mennyben, Isten trónja előtt áll legfőbb szószólójuk és pártfogójuk. Leborulva, szent alázattal imádkoztak, és megemlékeztek ígéretéről, hogy: „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevében; kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetök teljes legyen” (Jn 16:23–24). Hitük mindjobban megerősödött abban a magasztos tudatban: „Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadt, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34)

Mialatt a tanítványok az ígéret beteljesedésére vártak, őszintén megálázták magukat, és töredelmesen beismerték hitetlenségüket. Visszaemlékeztek Krisztusnak halála előtt mondott szavaira, s azok értelme most sokkal világosabb lett előttük... Csodálatos életének eseményei elevenen, megkapóan vonultak el lelki szemeik előtt; és ha tiszta, megszentelt életére gondoltak, úgy érezték, hogy csekélység minden fára-

dozásuk és minden áldozatuk, ha életükkel bizonyosságot tehetnek Krisztus drága jelleméről. – *Az apostolok története*, 35–36. o.

Augusztus 16., kedd

A hívő emberek számára Krisztus a feltámadás és az élet. Üdvözítőnk-nél Isten helyreállította azt az életet, amely a bűn által elveszett. Mivel az életet önmagában hordozza, azért meg tudja eleveníteni azokat, akiket akar. Isten felruházta Őt a halhatatlanság adásának a jogával. Azt az életet, amelyet letett ember voltában, ismét felveszi, és az emberiségnek adja. „Én azért jöttem – mondta –, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10:10) [...]

Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az Ő egyházát is, és megdicsőíti azt vele minden fejedelemségek, minden hatalmasságok és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. – *Jézus élete*, 786–787. o.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjáróknak a mennyei szenthelyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tegyen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangoltsággal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellene sugallatainak! Beszélj neki Jézus véréről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz a kísértő hatalmától, de reszket és visszavonul, ha hivatkozol a drága vér érdemeire. Hálásan fogadod-e a Jézustól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod-e az Úr nevét? [...]

Sokkal erőteljesebb lenne imánk, ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk. Egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 316–347. o.

Az igazi hit életet jelent, és ahol élet van, ott növekedés is van. Az élet, amit Jézus ad, nem is lehet más, csak egyre gazdagabb. Az élő hit az olyan életerő és bizalom növekedését jelenti, amely által a lélek győz-

tes erővé válik. Aki abból a vízből iszik, amelyet Jézus kínál, az élő víznek kútfejévé válik, és az örökéletre tör elő, noha nem egy kézzel készített forráshoz, hanem egy rejtett forráshoz kapcsolódik. Olyan ő, mint a soha ki nem apadó forrás, amely közvetlen kapcsolatban van a kiapadhatatlan életforrással.

Az Urat nem dicsőíti az az ember, aki vallja, hogy keresztény, belül mégis üres. Az ilyen tévesen képviseli Istent. Csak az életben és a jellemben megmutatkozó Krisztus nyilatkoztathatja ki a Mindenhatót a világnak. Az Isten és Jézus Krisztus ismeretében megújult lélek bizonyítja, hogy mennyei élettel töltekezett be, és mindezt a folyton gyarapodó, élő tapasztalatai igazolják, amelyeket az által szerzett, aki mindeneket betölt. – *That I May Know Him*, 227. o.

Augusztus 17., szerda

Az Úr szeretné, ha értékelnénk a csodálatos megváltási tervet, ha felismernénk Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmeskednénk neki. Vágyik arra, hogy megújultan és boldogan szolgáljunk Őt minden nap. Szeretné, ha szívünk túlcserdülne a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert reá –aki törődik velünk – vethetjük minden gondunkat. Azt mondja, hogy örvendezzünk, mert az Úr öröksége vagyunk, mivel a Krisztus igazságát kifejező fehér palástot viseljük, és megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön.

Éppoly kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lényeknek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk áldott tapasztalatairól. Amikor a Szentlélek különleges mértékben árad ránk, nagyobb örömünk lesz az Úrban, és sokkal eredményesebben szolgálunk, ha beszélünk gyermekei iránti jóságáról és értük tett csodáiról.

Ezzel a módszerrel leküzdhetjük Sátán hatalmát. Megszabadulhatunk a zúgolódó, panaszkodó lelkülettől, és a kísértő csatát veszít. Kialakulnak bennünk azok a jellemtulajdonságok, amelyek a föld lakóit alkalmassá teszik a mennyei életre. – *Krisztus példázatai*, 299–300. o.

Kedvesen biztatta a küszködőket: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29)

Krisztus e szavakat minden emberhez szólta. Mindegyikük megviselt, megterhelt, akár tudja, akár nem. Mindenkire nehezednek olyan terhek, amelyeket csak Krisztus tud levenni róluk. A legsúlyosabb nyűg a bűntéher. Megsemmisülnénk, ha azt egyedül kellene hordanunk. De a bűntelen lény helyünkbe lépett, és „az Úr mindnyájunk vétkét őreá veté” (Ésa 53:6). [...]

A gond és fájdalom terhét is Ő hordozza. Hív, hogy adjuk át neki minden gondunkat, mert Ő szívén visel minket. [...]

Jézus öröködik feletted, Isten remegő gyermeke! Sátán megkísért? Jézus megszabadít. Gyenge vagy? Ő megerősít. Tudatlan vagy? Ő megvilágosít. Megsebeztek? Ő meggyógyít. Az Úr, aki „elrendeli a csillagok számát”, „meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket” (Zsolt 147:4, 3).

Bármi aggaszt és bánt, ügyedet tárd az Úr elé, és akkor erőt kapsz a próbák elviseléséhez. Szorult helyzetedből és nehézségeidről való szabadulásra is módot találsz. Minél gyengébbnek és tehetetlenebbnek érzed magad, annál erősebb leszel az Ő erejében. Ha súlyosabbak a terheid, annál áldottabb lesz a nyugalom, amikor átadod ezeket a terheket a teherhordozónak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 71–72. o.

Augusztus 18., csütörtök

A hit szaván fogja Istent, és nem azért könyörög, hogy a bekövetkező nehéz körülmények jelentőségét megértse. Sokan azonban kishitűek. Félénkek és gondterheltek. Mindennap Isten szeretetének bizonyítékai veszik körül őket, minden gondoskodásának gazdagságát élvezik, azonban nem veszik észre az áldásokat. A nehézségek, amelyekkel találkoznak, elválasztják őket Istentől ahelyett, hogy ezek által közelebb kerüljenek Őhozá. Nyugtalanságot keltenek és panaszkodnak miattuk.

Ennyire hitetlenek lennének? Jézus a barátjuk. Az egész menny munkálkodik jólétükért, ezért félelmük és aggodalmuk megszomorítja a Szentlelket. Ne azért higgyünk, mert látjuk vagy érezzük, hogy Jézus hall minket. Bízunk ígéreteiben. Ha hitben közeledünk hozzá, akkor higgyük, hogy minden kérésünk Jézus szívéhez szól. Amikor áldásért könyörgünk, higgyük, hogy megkapjuk tőle, és köszönjük meg neki.

Azután végezzük munkánkat, és bízunk áldásaiban, hogy akkor adja meg azokat, amikor a legnagyobb szükségünk lesz rá. Ha megtanultuk ezt, akkor tudjuk meg majd, hogy imáinkat meghallgatja. Isten értünk „végtelen bőséggel” cselekszik, „dicsősége gazdagságáért” és „hatalmas erejének munkája szerint” (Ef 3:20, 16; 1:19). – *Az evangélium szolgálói*, 261. o.

Üldözéssel, kényelmetlenséggel és fáradtsággal szembesül az, aki Istenért munkálkodik. A bizonytalan és zavart szív néha az elkeseredés határára sodródik. Amikor ilyen ingerült állapotba kerül, akkor a szolga álljon meg, és pihenjen. Krisztus így hív: „Jertek el... valamely puszta helyre, és pihenjetek meg egy kevésbé.” (Mk 6:31) „Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja... De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” (Ésa 40:29–31) [...]

„Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.” (Ésa 27:14). „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (JerSir 3:26) – *Lift Him Up*, 263. o.

9.

ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉLNI

Augusztus 20., szombat délután

Krisztus szava legyen biztosítékok! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyágot, ha a látszattól ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna! Az Úr erőforrásai gazdagok. Övé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs reá, akinél fény, erő és tudás van!

Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. „Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!” (Ésa 40:30–31) – *Krisztus példázatai*, 146–147. o.

A keresztény élete gyakran tele van veszéllyel, és nehéznek látszik a kötelességteljesítés. Képzeletünk egy közeledő szerencsétlenséget tár elénk, amely után a szolgaság és halál következik. Isten szava mégis világosan mondja: „Menjetek előre!” Engedelmeskedjünk ennek a parancsnak akkor is, ha tekintetünk nem tud áthatolni a sötétségen. Az előrehaladás akadályai sohasem tűnnek el egy bizonytalankodó, kétkedő lélek elől. Aki csak akkor akar engedelmeskedni, ha minden bizonytalanság szertefoszlik és a sikertelenség vagy vereség veszélye megszűnt, az sohasem fog engedelmeskedni. A hit túltekint a nehézségeken, megragadja a láthatatlant, a Mindenhatót, ezért nem jöhet zavarba. A hit Krisztus kezének megragadása minden szükség idején. – *Az evangélium szolgálja*, 262. o.

Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jószágáról és hatalmáról. Dicsérünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: „Aki hálával

áldozik, az dicsóít engem.” (Zsolt 50:23) Izráel népe szent énekekkel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekeltek ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsóítse. Így kellett volna megismerettni „e földön” Isten útját, és „minden népek közt” szabadítását (Zsolt 67:3). Istennek ma is ez a vágya. [...] – *Krisztus példázatai*, 298. o.

Augusztus 21., vasárnap

„Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.” (1Thessz 5:18)... Amikor segítségért könyörögtök, meglehet, hogy nem érzitek azt a teljes örömet és áldást, amit vártok, de ha hiszitek, akkor Krisztus meghallgatja imádságotokat, válaszol rá, és békéjét árasztja rátok. [...]

Ha szorosan kapaszkodtok hatalmas segítők erejébe, ha nem alku doztok az ellenséggel, és nem zúgolódtok Isten ellen, akkor meglátjátok az Úr ígéreteinek teljesedését. A jelenben szerzett hittapasztalat segít majd a jövőbeli nehézségek leküzdésére. Gyermeki bizalommal kell minden nap közelebb kerülnötök Jézushoz. Amikor a próbákat és az élet nehézségeit Istenbe vetett szilárd hittel fogadjátok, és ismételen próbára teszitek még Isten ígéreteit is, akkor minden alkalommal a hit egy új leckéjét tanuljátok meg. Így nyertek erőt, hogy ellenállhassatok a kísértéseknek, és amikor nagyobb próbák érnek, majd még türelmesebbek lesztek. – *Our High Calling*, 326. o.

„A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4:5-7)

Higgyetek Istenben! Tomboljon a legnagyobb vihar, ha Jézust, hiteitek szerzőjét és bevégzőjét szemlélitek, mindent megtaláltok Őbenne. Történjen bármi, ti maradjatok a régi ösvényen! A szent hit legyen erős alapotok, és éljete, mint élő levelek, amelyeket olvas és ismer minden ember! – *That I May Know Him*, 212. o.

[1891 végén Ellen G. White a Generál Konferencia kérésére Ausztráliába utazott, hogy segítse az újonnan elindított munkában. A távollét ideje kilenc évre hosszabbodott. Kevéssel érkezése után hosszasan tartó és fájdalmas betegség lett rajta úrrá. Az itt következő írások a szenvedés idején való hosszútűréséről tanúskodnak. Figyeljünk fel azokra a leckékre, melyeket ez a tapasztalat tanított meg velem – a szerkesztők.] [...]

Az éjszaka hosszas és fáradt óráiban, amikor az alvás szóba sem jöhetett, időm nagy részét imádságra szenteltem. Amikor úgy tűnt, hogy minden idegszálam sikolt a fájdalomtól, és azt hittem, megőrülök, Krisztus békessége hatalmas mértékben a szívembe költözött, és megteltem köszönettel és hálaadással. Tudom, hogy Jézus szeret, és én is szeretem Jézust. Néha három órát alszom éjjel, néha négyet, de többnyire csak kettőt, mégis ezeken a hosszú ausztráliai éjszakákon minden világosságnak tűnik körülöttem, és édes közösséget élvezek Istennel. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 233. o.

Augusztus 22., hétfő

A kora hajnal csendjét csak a sok láb lépteinek dobbanása és az időnként felharsanó kürtszó törte meg. A szilárd kövekből épült tömör falak dacolni látszottak minden emberi támadással. A falakon az örök félelme nőttön nőtt, amikor az első megkerülésre a második, a harmadik, a negyedik, az ötödik, majd a hatodik következett. Mi lehet e titokzatos eljárás célja? Milyen hatalmas események előtt állnak? Nem sokáig kellett várakozniuk. Amint a hetedik körbejárás befejeződött, a hatalmas tömeg megállt. A kürtök, amelyek egy idő óta hallgattak, most úgy harsantak fel, hogy még a föld is megremegett. A szilárd kőfalak erős tornyaikkal és oromzatukkal meginogtak, és alapjaikról felemelkedve nagy robajjal törmelékként hulltak a földre. Jerikó lakosai megbénultak a rémülettől, s Izrael seregei benyomultak és elfoglalták a várost.

Az izraeliták a győzelmet nem a maguk ereje által érték el; ez teljesen az Úr győzelme volt. A várost a föld első zsengejeként mindazzal, amit tartalmazott, áldozatként Istennek kellett szentelni. Izraelnek tudatosítania kellett magában, hogy Kánaán elfoglalásánál nem önmagukért harcoltak, hanem egyszerűen, mint eszközök, végre kellett hajtsák Isten akaratát, nem azért, hogy saját gazdagságukat vagy hírüket,

hanem királyuk, Jahve dicsőségét keressék. – *Pátriárkák és próféták*, 491. o.

„Hit által omlottak le Jerikónak kőfalai...” (Zsid 11:30) Azonban a szertartás folyamatosságának terve hosszú időn keresztül a falak végső leomlása előtt alkalmat adott Izraelnek hite erősítésére. Emlékeztükbe kellett vésődjön, hogy erejük nem az emberi bölcsességben, sem hatalomban, hanem egyedül üdvösségük Istenében van. Megszoktá lett, hogy teljesen isteni vezetőjükre hagyatkozzanak.

Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni a benne bízókért. Ma Isten népének azért nincs nagyobb ereje, mert saját bölcsességében bízik, és nem ad alkalmat Istennek, hogy hatalmát érette kinyilatkoztassa. Minden szükségében segít a benne hívő gyermekein, ha teljes bizalmukat belé helyezik, és híven engedelmeskednek neki. – *Pátriárkák és próféták*, 493. o.

Krisztus gyakran elénekelte ezt a [66.] zsoltárt, valamint a hatvannyolcadik és hetvenkettedik zsoltár egyes részeit. Ezzel a legegyszerűbb és legszerényebb módon tanította az embereket.

Jó lenne, áldásos lenne, ha ápolnánk a hálaadást, és ha hálaadó énekeket ajánlanánk fel Istennek. Nekünk, keresztényeknek, többet kellene magasztalnunk Istent. Jobban be kell hoznunk életünkbe szeretetének ragyogását. Amint hit által Jézusra tekintünk, az Ő öröme és békessége tükröződik arcunkról. Milyen komolyan kellene törekednünk olyan kapcsolatra jutnunk el Istennel, hogy arcunk az Ő szeretetének verőfényét tükrözze. Mikor a Szentlélek élteti étellel lelkünket, akkor felemelő hatást gyakorolunk másokra, akik nem ismerik Krisztus jelenlétének örömét. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1148. o.

Augusztus 23., kedd

Jó és hatalmas az Úr, és méltó a dicsőretre. Tanuljuk meg dicsőíteni Őt a hangunkkal, és sose felejtsük el, hogy Istennel és az Ő Fiával, Jézussal lehetünk állandó kapcsolatban. Bennünket az el nem bukott világok lakói, angyalok és emberek figyelnek. Ennek tudatosítása fog arra készíteni, hogy eltökélt és erős szívvel haladjunk előre, ahová Isten vezérel. – *This Day With God*, 238. o.

„Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön... Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá?” (Zsolt 8:3, 5) „Dicsér téged, Uram minden teremtményed, és áldanak téged a te kegyeltjeid.” (Zsolt 145:10) [...]

Isten jósága, bölcsessége és hatalma mindenhol tapasztalható. A hegyeken, a sziklákon, a dombokon és a völgyekben az isteni hatalom műveit látom. Teljes biztonságban érzem magam, amikor szemlélem a természet csodáit. A réteken vagy a hegyek között utazva és látva a félelmetes szakadékokat meg a délceg, hófödte hegycsúcsokat, a legmélyebb tisztelet, hódolat és hála tölti be a szívemet.

A hegyek, a dombok és a völgyek olyan iskolát jelentenek, amelyek Isten jellemét tükrözik vissza. Isten művei, amelyeket különböző megjelenési formákban láthatunk – hegyek, halmok és völgyek, fák, cserjék és virágok, levelek és fűszálak – Isten szeretetét, bölcsességét és végtelen hatalmát hirdetik nekünk.

Nem fogja egyedül érezni magát, aki tanulmányozza a természetet. Teljes mértékben örül az elmélkedés nyugodt perceinek, és még közelebb kerül Istenhez, amikor a teremtett dolgokban felfedezi hatalmát. – *In Heavenly Places*, 9. o.

Ne csupán magunk szemléljük Jézus dicsőségét, hanem hirdessük is hangos szóval az Úr tökéletességét! Ésaías nemcsak csodálta, hanem hirdette is Krisztus tökéletességét. Dávid szíve elmélkedés közben áttüzesedett, kénytelen volt szólni róla. Amint Isten csodálatos szeretetéről gondolkodott, nem tehetett mást, csak beszélt, beszélt arról, amit látott, amit érzett. Aki hit által szemlélheti a megváltás csodálatos tervét, Isten egyszülött Fiának szépséges, vonzó jellemét, hogyan állhatná meg, hogy maga is ne szóljon róla? Ki tudna elgondolkodni a mérhetetlen szeretetről, amely Krisztus halálával a Golgota keresztnél megnyilvánult – hogy ne kelljen elvesznünk, hanem örökké élhesünk –, ki tudná szemlélni ezt anélkül, hogy maga is ne zengené az Üdvözítő dicsőségének magasztalását?

„Hajlékában mindene azt mondja: dicső!” (Zsolt 29:9) Isten templomában mindenki az Ő dicsőségéről zeng. Izráel édes hangú dalnok így magasztalta Őt hárfáján: „A te méltóságod dicső fényéről és csodálatos dolgaidról elmélkedem. Rettenetes voltod hatalmát beszéljük, és én a te

nagyságos dolgaidat hirdetem.” (Zsolt 145:5–6) – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 43–44. o.

Augusztus 24., szerda

A börtönőr ámulva hallgatta a fogoly apostolok imáit és énekeit. Amikor bekísérték őket, látta dagadt és vérző sebeiket; lábaikat pedig ő maga tétette kalodába. Azt várta, hogy gyötrelmes sóhajok és káromkodások fognak majd elhangzani, azonban ehelyett dicsénekeket és imákat hallott. Ezen hangokat figyelve merült álomba, amelyből hirtelen földrengés moraja és a tömlőcajtók csikorgása rázta fel. [...]

A börtönőr szigorú bánásmódja az apostolokkal szemben nem váltott ki haragot Pál és Silás részéről, mert őket nem a bosszúállás, hanem Krisztus Lelke uralta. Szívük Krisztus szeretetével volt telve, és nem volt abban gyűlölet. [...]

A börtön minden egyes foglyára megszentelő befolyás áradt; minden szív megnyílt, és valamennyien áhítattal hallgatták az apostolok által hirdetett igazságokat. Meg voltak győződve arról, hogy az az Isten, akit e férfiak szolgáltak, csodálatos módon szabadította meg őket köteleiketől. – *Az apostolok története*, 215–217. o.

Az apostolok, Isten küldöttei, az életüket sem tartották drágának, hanem örvendeztek, mivel méltónak bizonyultak, hogy Krisztus nevéért gyalázatot szenvedjenek. Pál és Silás is elszenvették mindenük elvesztését, a megkorbácsolást, majd durván a verem hideg padlójára lökték őket a legfájdalmasabb testhelyzetben, lábbal felfelé rögzítették őket a kalodába. Panaszkodtak, jajgattak volna? Ó, dehogynem! A belső börtönből hangok törték meg az éjféle csendet, öröm és Isten dicsőítésének dallamai. Megváltójuk ügye iránti mély és őszinte szeretet töltötte el őket, ezért elviselték a szenvedéseket.

Mikor Isten igazsága tölti be a szívünket, köti le a szeretetünket és uralkodik az életünkön, mi is örvendezni fogunk, ha szenvednünk kell az igazságért. Se börtönfal, se a vértanú máglyája el nem rémít, vissza nem tart bennünket a nagyszerű munkától. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 406. o.

Minden embert a rá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság életető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet

jó illata... A bennünket körülvevő légkör – tudatosan vagy öntudatlanul – kihat minden emberre, akivel érintkezünk. [...]

Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyágtevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együttműködünk vele a lelkek megmentésében; és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed befolyásunk, annál több jót tehetünk. Ha azok, akik magukat Isten szolgáinak mondják, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot. – *Krisztus példázatai*, 339–340. o.

Augusztus 25., csütörtök

Jósafát bátran jelentette ki az Úr előtt: „Csak te reád néznek a mi szemek.” A népnek éveken át tanította, hogy bízzanak abban, aki a múltban számtalanszor közbelépett, hogy megmentse választottait a teljes pusztulástól. Most, amikor az országot ismét veszély fenyegette, Jósafát nem volt egyedül: „És a Júdabeliek mindnyájan állanak vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben.” Egyesülve bőtöltek és imádkoztak. Kitartóan kérték az Urat, neheztse meg az ellenség dolgát, hogy Jehova neve felmagasztaltassék. [...]

Isten volt Júda erőssége ebben a válságos helyzetben, és Ő az erőssége ma élő gyermekeinek is. Ne fejedelmekben bízzunk, és ne helyezzünk embereket Isten elé. Jusson eszünkbe, hogy az emberi lény ki van téve a bukás és a tévedés veszélyének, viszont az, aki minden hatalom forrása, a mi erős védőbástyánk is. Tudnunk kell, hogy minden helyzetben Ő hadakozik érettünk.

Isten tartalékai kifogyhatatlanok, ezért a látszólagos kilátástalan helyzetek csak még dicsőségesebbé teszik a győzelmet. – *Conflict and Courage*, 217. o.

Teljes szívvel bízz az Úrban, mert Ő sosem fogja elárulni a bizalmadat. Ha Istenhez folyamodsz segítségért, sosem imádkozol hiába. Az Úr a szent Igéjével és Szentlelke által közelít hozzánk, mert bátorítani akar, hogy bízzunk és higgyünk benne, és minden áron el akarja nyerni a bizalmunkat. De semmi sem kedvesebb számára, mint elfogadni az

erőért hozzá járuló, gyenge embert. Ha szívünk és ajkunk kész dicsőíteni Őt, akkor Ő kész meghallani könyörgésünket, karja pedig készen áll a segítségnyújtásra.

Sosem történt meg, hogy Isten elrejtse arcát, és ne hallgassa meg gyermekeinek kéréseit. Ha más lehetőség nem volt, akkor a szükségben a jelenlétével nyújtott támaszt. Megsebzett lélek, Isten megáld téged. Kapaszkodj szorosan karjába! Ő gondoskodik rólad és gyermekeidről, a terheidről és a nehézségeidről, csak bízd Őrá magad teljes egészében. – *Letter 42.*, 1875. július 4.

Sokkal erőteljesebb lenne imánk, ha Isten szerető gondoskodása több hálát és dicséretet visszhangozna bennünk. Egyre gazdagabbá válnánk Isten szeretetében, és többet is ajándékozna nekünk, amiért dicsőíthetnénk Őt. Te, aki panaszkodsz, hogy Isten nem hallgatja meg imádat, változtass jelenlegi magatartásodon, és egészítsd ki kéréseidet dicsérettel. Amikor majd méltányolod jóságát és irgalmát, meglátod, méltányolni fogja kéréseidet. [...]

Istenünk, a menny és a Föld Teremtője mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem...” (Zsolt 50:23) Az egész menny egyesül Isten dicsőítésében. Tanuljuk meg már most az angyalok énekét, hogy majd ismerhessük azt, amikor csatlakozunk ragyogó soraikhoz. Mondjuk el a zsoltáríróval: „Dicsérem az Urat, amíg élek, énekelek az én Istenemnek, amíg vagyok” „Dicsérnek téged a népek, ó Isten, dicsérnek téged a népek mindnyájan.” (Zsolt 146:2; 67:6) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 317–319. o.

Augusztus 26., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták, „Jerikó bevétele” c. fejezet.

10.

SZELÍDEN A TŰZPRÓBÁBAN

Augusztus 27., szombat délután

Jézus Krisztus hegyi beszéde hirdeti, hogy kik is áldottak igazán: „Boldogok a lelki szegények; akik nem magukat dicsőítik, hanem tetetés nélkül valók, szerények, nem túl kevélyek, hogy tanítani lehetne őket, nem hiúk s nem vágnak a világ tapsára – övék a mennyek országa. Boldogok a szomorkodók, a bűnüket bánók, az engedékenyek, akik szomorkodnak elégtelenségükön és hibáikon, mert megszorították a Szentlelket – megvigasztalják őket. Boldogok a szelídek; a gyöngéd, az elnéző, aki mikor szidalmazza, a szidalmat nem viszonzza, aki tanítható és nem tartja magát nagyra – övék lesz a föld.” Az itt felsorolt vonásokkal rendelkezőket Isten nemcsak ezen életben áldja meg, hanem dicsóséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg őket országában. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 631. o.

A hegyen mondott prédikációban a Krisztus ajkáról elhangzó első szavak célja az volt, hogy eltiporja az... emberi becsvágyat. „Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet... Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.”

Az egész prédikáció a törvény bemutatása volt. Krisztus az emberek elé tárta Isten törvényének mindent átfogó elvárásait. A tiszta érzelmek felmagasztalásával és azon jellemtulajdonságok megáldásával, amelyek ellentétben álltak az emberek által értékelt tulajdonságokkal, megpróbálta helyreállítani az emberek önmagukról alkotott véleményét. Egy olyan országot tárt eléjük, ahová nem nyerhet bebocsátást az emberi becsvágy és szenvedély. – *Lift Him Up*, 135. o.

A szelídség és az alázatosság a legértékesebb keresztény tulajdonságnak számít. Krisztus szelídsége és alázatossága csak az Ő igáját hordozva sajátítható el... Ez az iga azonban teljes engedelmességet feltételez. A menny látja, ha a szívben nincs szelídség és alázat. Az önfelmagasztalás azt az érzést kelti az emberben, hogy nincs szüksége Megváltóra, nincs szüksége a krisztusi igára. De a meghívás minden lélekhez szól: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” (Mt 11:29) [...]

A Krisztus által elvárt engedelmesség a Szentlélek munkájának az eredménye. Az ember egész lényének, szívének, lelkének és jellemének át kell változnia... Az önző és kapzsi ember csak az áldozati oltárnál és csak Isten kezéből fogadhatja el azt a mennyei fényt, amely rávilágít a hiányosságaira, és arra készíti, hogy fejét meghajtva fogadja el Krisztus igáját, és tanulja meg tőle, hogy mit jelent a szív szelídsége és alázatossága. – *In Heavenly Places*, 236. o.

Augusztus 28., vasárnap

Isten annyira kitüntette [Mózes], hogy szemtől szembe beszélt vele, mint ahogy az ember beszél barátjával. Azon kiváltságban részesült, hogy láthatta azt a leírhatatlan fényt és sugárözönt, amely az Atyát körülveszi. Mózes által szabadította ki Isten Izrael fiait az egyiptomi rabszolgaságból. Mózes közbenjárója volt népének, és gyakran állt a nép és Isten haragja közé. Mózesnek Izrael iránti végtelen szeretetét akkor tette próbára az Úr, mikor haragja fellobbant a vétkes, hitetlen és zúgolódó nép ellen. Isten azt indítványozta, hogy Izrael népét eltörli a föld színéről, s helyette Mózesből hatalmas nemzetet alkot. Azonban Mózes megmutatta szeretetét Izrael iránt, mert komolyan esedezett érte. Végtelen fájdalmában arra kérte Istent, hogy szűnjön meg emésztő haragjától, és bocsásson meg Izraelnek, vagy törölje ki az ő nevét az élet könyvéből. – *Tapasztalatok és látomások*, 162. o.

Jézus a szenvedéseken át jutott el addig, hogy vigaszt tudjon nyújtani a síróknak. Az ember minden terhe az övé is, hiszen „amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek” (Zsid 2:18). Ezt a szolgálatot az végezheti, aki részt vesz Krisztus szenvedéseiben... Isten soron kívüli kegyelmet és áldást tartogat

a szomorkodónak, s ennek ereje a szívek meglágyításában és a lelkek megnyerésében nyilvánul meg. Szeretete utat nyit a megsebzett, megtört lélekhez, gyógyító balzsammá válik a szomorúak számára. „Az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban... azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1:3–4) – *Gondolatok a hegyibeszéd-ről*, 13. o.

Amikor nehézségekbe ütközünk, nagyon megkönnyíthetjük őket Krisztus szelídsége által. Ha elnyerjük Mesterünk alázatát, akkor fölülemelkedünk a lekicsinylésen, elutasításon, bosszúságon – ami naponta ér minket –, és ezek a dolgok többé nem fognak árnyékot vetni lelkünkre. Egy keresztény nemességének legfőbb bizonyítéka az önuralom. Ha valaki az őt ért gyalázat, kegyetlenség miatt nem tudja megőrizni nyugalmát, bízó lelkületét, az megfosztja Istent attól a jogától, hogy kinyilatkoztassa általa jellemének tökéletességét. A szívbeli aláztatosság az az erő, amely győzelemre segíti Krisztus követőit, és ez a jele a mennyel fenntartott kapcsolatnak is. [...]

Isten kegyesen tekint azokra, akik megmutatják Krisztus szelíd és aláztatos lelkületét. Bár a világ megveti őket, az Úr szemében azonban igen értékes emberek. Nemcsak a bölcsek, a nagyok, a jót cselekvők mehetnek be a mennybe, nemcsak a szorgalmas, buzgó, szüntelenül dolgozó munkások. Nem. A lelki szegények, akik sóvárogják, hogy Krisztus bennük lakozzon; az aláztatos szívűek, akiknek leghőbb vágyuk Isten akaratát cselekedni – ők tényleg beléphetnek oda. Azok között lesznek, akik megmosták és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. – *Jézus élete*, 301. o.

Augusztus 29., hétfő

Mózes aláztatos, szerény ember volt. Isten a legszelídebb embernek nevezte... Eredményesen tudta inteni embertársait, mivel élete élő példa volt, hogy mivé válhat és mit érhet el az ember, ha Isten a segítője. Élő példa arra, amire másokat tanított; amivé szerette volna, hogy váljanak; s arra is, hogy mit vár el tőlük Isten. Mózes szíve mélyéből szólt, ezért szíveket ért el. Noha ismeretekben gazdag, mély szeretetének kifejezése gyermekein őszinte volt. Jelentős képességekkel meg-

áldottan azonnal meg tudta ítélni a körülötte élőket, s azt is, hogy ki van rossz állapotban, és őket sem hanyagolta el. [...]

Isten szemtől szemben beszélt vele, ahogy az ember barátjával beszél. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1113. o.

Mózes felfogta, hogy milyen borzalmas sorsa lenne a bűnösnek. Ha azonban az Úr mégis elvetné Izrael népét, akkor Mózes azt kívánta, hogy Isten a nevét is törölje ki az élet könyvéből Izrael gyermekeinek nevével együtt. Mózes nem tudta volna végignézni azt, hogy Isten ítélete azokra sújt le, akiket ugyanaz az Isten olyan kegyelmesen megszabadított. Mózes közbenjárása Izrael érdekében jelképezi Krisztus közbenjárását a bűnös emberért. Az Úr azonban nem engedte meg Mózesnek, hogy elhordozza a vétkes bűnét, amiképpen Krisztus tette. „Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből” – mondta Isten (2Móz 32:33). – *Pátriárkák és próféták*, 326. o.

Isten gyermekei ne legyenek érzelmek, indulatok rabjai. Ha ingadoznak remény és félelem között, megszorítják Krisztus szívét, hiszen szeretetének félreérthetetlen bizonyítékát adta. Jézus azt akarja, hogy megalapozódjanak, megerősödjenek s meggyökerezzenek legszentebb hitükben. Akarja, hogy ezt a munkát végezzék, amellyel megbízta őket, akkor szívük az Ő kezében szent hárfákként rezdülnek, mert minden hang, minden húr dicséretet és hálát zeng neki, akit Isten küldött, hogy elvegye e világ bűneit.

Krisztus szeretete gyermekei iránt olyan gyengéd, amilyen erős... Ebben nála nincs változás, vagy változásnak árnyéka – Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. [...]

Isten szereti a bűntelen, ártatlan angyalokat, akik szolgálatára állnak, és teljesítik minden parancsolatát, de kegyelmet nem ad nekik, mert sosem szorultak rá, és sosem vétkeztek. A kegyelem az érdemtelen emberi lényekkel szemben gyakorolt tulajdonsága. Nem mi kerestük a kegyelmet, hanem éppen a kegyelmet küldte el Isten, hogy megkeressen bennünket. Mennyei Atyánk örvend, ha kegyelmet áraszthat mindazokra, akik éheznek és szomjúhozni, nem azért, mert érdemesek rá, hanem azért, mert érdemtelenek. Éppen szükségünk a jogcímünk és a biztosítékunk, hogy ebben az ajándékban részesülünk. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 518–519. o.

Augusztus 30., kedd

Ne engeddd, hogy továbbra is keserű gondolatok töltsenek el téged meg őt is. Menj el testvéredhez, s beszélj vele alázatosan és őszintén.

Az egész menny szívéen viseli a megbántott és a tévelygő közti párbeszédet... A szeretet olaja feloldja, elmulasztja a vétkek okozta fájdalmat... Isten Lelke szívet a szívhez köt, s a mennyben örömének zendül a létrejött egység fölött. [...]

Nem földi rang, születés, nemzetiség vagy vallásos előjog bizonyítja, hogy Isten családjának tagjai vagyunk, hanem az egész emberiséget magában foglaló szeretet. Még a bűnösök is, akik nem zárkoznak el teljesen Isten Lelke elől, fogékonyak a szeretetre... Egyedül Isten Lelke viszonzza szeretettel a gyűlöletet. Viseltessünk szeretettel a hálátlanok iránt, tegyünk jót azokkal, akiktől semmi viszonzást sem várunk. Ez a mennyei uralkodó pecsétje. A Magasságos gyermekei ezzel a biztos jellel igazolják küldetésüket. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 529–530. o.

Isten magasabb eszményképet tűzött gyermekei elé, mint amit a legmagasabb röptű emberi gondolat is elérhetne. „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5:48) Ez a parancs egyben ígéret is. A megváltási terv Sátán hatalmából történő teljes szabadulásunkat tűzi ki. Krisztus mindig különbséget tesz a megtört lélek és a bűn között. Azért jött, hogy lerombolja a gonosz munkáit, s a Szentlélek kiáradhasson minden bűnbánó lélekre, megőrizhesse őket a bűntől. [...]

A keresztény jellemideál a Krisztushoz való hasonlatosság... Jézus minden tekintetben hasonlatos volt felebarátaihoz. Testté lett, amilyenek mi vagyunk. Éhezett, megszomjazott, elfáradt. Az étel megerősítette, az alvás felfrissítette. Osztozott az emberi sorsban, mégis Isten szeplőtlen Fia volt, testében Isten. Jelleme legyen a miénk is! Az Úr így szól a benne hívőkről: „Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők én népem lesznek.” (2Kor 6:16) – *Jézus élete*, 311. o.

Amit az embernek szükséges tudnia, vagy amit meg tud érteni Isten felől, mindazt Fiának életében és jellemében jelentette ki. [...]

Gyöngéd, szánakozó, szeretetteljes és mindig figyelmes volt mások iránt. Hüen képviselte Isten jellemét, és szüntelenül lekötötte Isten és az emberek szolgálata. [...]

„Szeressétek ellenségeiteket – mondta nekik –, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, tegyetek jót azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkoztatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai”, „mert Ő jótevő a háládatlanokkal és gonoszokkal”, „aki felhossa az Ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” „Legyetek azért irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas.” (Mt 5:44–45; Lk 6:35–36) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 286–287. o.

Augusztus 31., szerda

Ne legyünk sértődékenyek! [...] Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, de ez ne zavarja meg a Krisztussal való egységünket és a Lélekkel való közösségünket! „Micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcul veretve tűrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve tűrtök, ez kedves dolog Istennél.” (1Pt 2:20) [...]

Türelmetlen szavakra sohase válaszolj türelmetlenül! Gondolj arra, hogy „az engedelmes felelet elfordítja a haragot” (Péld 15:1). A hallgatásban csodálatos erő van. A mérges embert a kapott válasz néha csak felbőszíti. De ha a harag a tapintatos, türelmes ember hallgatásába ütközik, hamar elcsitul.

Amikor éles, gáncsoskodó szavak záporoznak rád, tartsd magad Isten Igéjéhez! Raktározd el agyadba és szívedbe Isten ígéreteit! Durva bánásmódra, igazságtalan vádakra való dühös válasz helyett mondd el magadnak e drága ígéreteket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 485–486. o.

Nem az igazságtalanságra adott kemény válasz mutatja a jellem-szilárdságot, hanem az önuralom és az erőszakos érzelmek határozott megfékezése bizonyítja a krisztusi lelkületet és az erős jellemet. A győztesnek az Isten kertjében található élet fájának gyümölcse adatik. Ez a jutalma a győzelemnek, a fáradozásnak és az önfeláldozásnak, ha a keresztény munkás megharcolja a hit nemes harcát. Becsületes lelkülettel kell küzdenünk a győzelemért. Isten kegyelme adatik mindazoknak, akik a törvényt tiszteletben tartva harcolnak. [...]

A lehető legkevésbé figyeljetelek arra, hogy mit mond a világ. Hagyjátok, hogy beszéljenek az emberek, amit csak akarnak, de se a szavaitok, se a tetteitek ne az éneteket magasztalja. Az Úr úgy fog vezérelni, hogy az emberek bizalomra méltónak találjanak benneteket... Ha bizo-

nyíjtátok, hogy eltökélten bíztok az Úrban, elnyeritek az emberek tiszteletét, bizalmát, és jó befolyást gyakoroltok másokra. Világosságotok ragyogni fog, és hasznosnak bizonyul. Minden igyekezetetekkel Jézust képviselitek. Tudnotok kell, hogy bár a Megváltó is megvetéssel szembesült, mégsem ugyanolyan módon válaszolt az embereknek. Megvetették és elhagyták Őt, talán várhatnak-e többre követői ezen a világon? Adjon az irgalmas mennyei Atya mindannyiunknak több kegyelmet, hogy örülhessünk szeretetében. – *Letter 99*, 1886. június 18.

A keresztény szelíd, csendes, nyugodt, és tekintettel van másokra. Boldogság tölti be szívét, nem teszi ingerlékennyé a betegség, nem zavarják meg a körülmények. Isten gyermekei sosem felejtik el, hogy jót cselekedjenek – önként teszik ezt, mert Isten átalakította a jellemüket. – *Az én életem ma*, 193. o.

Szeptember 1., csütörtök

Ellenségeink diadalmaskodhatnak. Keserű szavakat szólhatnak, nyelvük rágalmakat, hazugságokat és ámitásokat állíthat, mégsem rendítenek meg. Tudjuk, kinek hittünk. Nem futottunk, nem fáradoztunk hiába. Jézus ismer bennünket. Közeleg az elszámolás napja, amikor mindnyájan tetteink szerint leszünk megítélve. Igaz, hogy a világ sötét, az ellenállás erősnek bizonyul. A haszontalanságokkal foglalkozó és gúnyolódó arcátlanná válhat vétkeiben. De mindez nem mozdít ki bennünket. Nem céltalanul futottunk. Nem, nem! Szívemben eltökéltem, hogy Istenben bízom. Hatalmas Megváltónk van. Örülhetünk teljességének gazdagságában. Mindennél jobban szeretném Istennek szentelni az életemet. E világ túl sötét számomra. Jézus kijelentette, hogy felmegy a mennybe helyet készíteni nekünk, hogy együtt lehessünk Ővele. Dicsőség Istennek mindezt! Szívem repes az örömtől, ha erre gondolok. – *Reflecting Christ*, 351. o.

Ahogy a fáradt vándor a sivatagban a forrást keresi, és megtalálva égő szomját oltja vele, a keresztény úgy szomjazza, s majd elnyeri az élet tiszta vizét, melynek forrása Jézus Krisztus. [...]

Amikor lelkünk vágyakozik Isten után, amikor sóvárgó szívvel tudjuk elmondani, hogy „csak Istenben nyugodjál meg, lelkem, mert tőle van reménységem” (Zsolt 62:6), akkor az isteni egyesül az emberivel.

Ha hiányérzet van a lelkünkben, ha szentségre éhezünk, ha szentségre szomjazunk, ez annak bizonyítéka, hogy Krisztus munkálkodik szívünkben azzal a céllal, hogy Őt keressük, s a Szentlélek adományozása által elvégezze értünk, amit lehetetlen megtennünk magunkért. Nem kell sekélyes vizeknél kielégítenünk szomjúságunkat, hiszen közvetlenül fölöttünk áll a csodálatos forrás, melynek bőséges vizét ingyen ihatjuk, ha a hit ösvényén kissé magasabbra emelkedünk. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 19. o.

Mennyei Atyánk arra vár, hogy ránk árasztassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy szüntelenül merítsünk és igyunk határtalan szeretete forrásából. Nem különös-e mégis, hogy olyan keveset imádkozunk?! [...]

A gonosz sötétsége körülveszi azokat, akik az imát elhanyagolják. A kísértés szavai, melyeket Sátán súg a fülükbe, bűnre csábítják őket azért, mert az ima magasztos kiváltságát nem használják fel állandóan. Miért is vonakodnak Isten gyermekei imádkozni, holott tudják, hogy az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja a mennyei tárház ajtaját, ahol a Mindenható kincseinek forrásai vannak felhalmozva. Folytonos ima és buzgó éberség nélkül abban a veszélyben vagyunk, hogy hanyagokká leszünk, és az egyenes ösvényről letérünk. Ellenfelünk folyton akadályozni akarja a kegyelem trónjához vezető utunkat, hogy a bensőséges imát és hitet nélkülözve ne jussunk ahhoz a kegyelemhez és erőhöz, mellyel a kísértéseket legyőzhetjük. – *Jézushoz vezető út*, 94. o.

Szeptember 2., péntek – További tanulmányozásra

Evangelizálás, „Jézus Krisztus munkatársainak képezése” c. fejezet.

11.

VÁRAKOZNI A KEMENCÉBEN

Szeptember 3., szombat délután

Krisztus éppen az ellenkezőjét mutatta be annak, amit Sátán állított a világnak Isten jeleméről. Jézus igyekezett meggyőzni az embereket Isten szeretetére vonatkozóan, aki úgy szerette „a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Hangsúlyozta az imádkozás, a megtérés, a bűn megvallásának és elhagyásának szükségességét; tisztességre, toleranciára, irgalomra és együttérzésre tanított; és felszólította az embereket, hogy ne csak azokat szeressék, akik viszont szeretik őket, hanem még az ellenségeiket is. Mindezek által Jézus az Atya jellemét mutatta be, Aki hosszútűrő, irgalmas, szeretettel teljes, késedelmes a haragra, jóságos és igazságos. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 19–30. o.

Isten arra hív bennünket, hogy erre törekedjünk: népe életét szeretet, szelídség és hosszútűrés jellemezze. A türelem, elnéző jóindulat, béketűrés által sok mindent elviselünk anélkül, hogy megtorlásra vágyánánk szavakkal vagy tettekkel.

A hosszútűrés: türelem a bántalmakkal szemben, azaz hosszan tűrés. Ha türelmes vagy, akkor nem beszélsz másoknak testvéred vélt hibáiról vagy tévedéseiről. Igyekszel segíteni rajta, hogy megmentsd, mivel Krisztus őt is a vérén váltotta meg. „Mondd meg a hibáját négy szem között, ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát.” (Mt 18:15) „Testvéreim, még ha elfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídség lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértess te magad is.” (Gal 6:1) A hosszútűrés nem jelent komorságot, keserűséget, kedvetlenséget és keményszívűséget, hanem éppen az ellenkezőjét. – *Az én életem ma*, 52. o.

Láttam, hogy az igazság vallóinak még magasabbra kellene tartaniuk a zászlót, és másokat is erre bátorítsanak. Láttam, hogy egyeseknek egyedül kell járniuk a szoros úton, mert barátaik vagy gyermekeik nem csatlakoznak hozzájuk az önmegtágadás útján. Ezen magányos zarándokok életét mindenkor a türelem és az önuralom jellemezze, hiszen áldott Mesterük példáját követik. Sok próbát elviselnek, de a reménység megerősíti a lelküket, és a földi nehézségek, a megvetés, a gúnyolódás és a gyalázkodások fölé emeli. Aki ilyen reménységgel rendelkezik, annak sosem szabad irgalmatlan, rideg lelkületet tanúsítania. Ezzel saját lelkét is megsebezné, s így a barátait eltávolítaná az igazságtól. Barátaikat kezeljétek szelídséggel és tapintattal! Ne adjatok alkalmat nekik, hogy támadják Jézus Krisztus ügyét, ellenben sose mondjatok le az igazságról azért, hogy valakinek a kedvében járjatok! Legyetek határozottak, kitartóak és rendíthetetlenek, és a kételynek sose engedjétek teret az elmétekben. – *Spiritual Gifts*, 2. köt., 266. o.

Szeptember 4., vasárnap

Utunkat az igazság örömeivel járhatjuk. Ez ne legyen számunkra egy rabiga, hanem vigasztalásként kapott üzenet, jó hír, amely nagy örömet hoz, lelkesíti és arra készíti szívünket, hogy himnuszt zengjen Istenhez. Reménységet a Szentírásból nyert türelem és vigasztalás ad számunkra. A keresztény reménysége nem sötét és kényelmetlen. Ó, nem, nem! Ez a reménység nem vet bennünket a kételyek és a félelmek tömlőcébe. Az igazság szabaddá teszi azokat, akik szeretik az igazságot, és megszentelődnek általa. Isten fiainak dicsőséges szabadságával haladnak előre. Ha állítjuk, hogy rendelkezünk az igazsággal, és hisszük azt, a szavaink és a jellemünk annak gyümölcseit fejezik ki. Fejlődnünk kell Jézus Krisztus ismeretében, Isten és embertársak iránti szeretetben, hogy a mindennapi életünk a mennyei fényben ragyoghasson. Az igazságnak be kell férkőznie lelkünk legmélyebb zugaiba, hogy kitisztítson és eltávolítson onnan mindent, ami nem egyezik meg a krisztusi lelkülettel, és az így megüresedett helyet betöltse annak jellemével, aki szent és feddhetetlen, és hogy mindaz, ami a szívünkből fakad az élet jó illatát árassza. – *Our High Calling*, 33. o.

Sátán akkor próbálja megrendíteni Isten iránti bizalmunkat, amikor küzdünk a kétellyel, amikor a körülmények kétségeket ébresztenek bennünk, amikor nyomor vagy bánat gyötör minket. Ilyenkor felsorakoztatja előttünk botlásainkat, és Istennel szembeni bizalmatlanságra, szeretetének megkérdőjelezésére kísért. Azt reméli, hogy elcsüggedve elengedjük Atyánk kezét. [...]

De Isten megérti, és ilyenkor is szánja és szereti. Olvas szívében, ismeri indítékait és szándékait. Türelmesen várni és bízni, amikor minden sötétnek látszik – ez az a lecke, amit Isten műve vezetőinek meg kell tanulniuk. A menny nem hagyja cserben őket a viszontagságos órában. Látszólag nincs tehetetlenebb, de valójában legyőzhetetlenebb annál az embernél, aki semmiségét érezve teljesen Istenre hagyatkozik. – *Próféták és királyok*, 174. o.

Ha jól megtanuljuk az Úr által küldött tanítást, akkor mindenben segítségünkre lesz alkalmas időben. Bízzál Istenben. Imádkozzál sokat és higgy. Ha bízol, remélsz, hiszel és szorosan fogod a végtelen hatalom kezét, a hódítóknál is hatalmasabb leszel.

Az igaz munkások hittel járnak és fáradoznak. Mikor a jó és gonosz hatalmak közti csata elkeseredetté válik, olykor belefáradnak a munka lassú haladásának látványába. De ha nem félnek és nem is rettegnek, észreveszik majd, hogy a felhők eloszlanak, és beteljesedik a szabadság ígérete. A homályon át, mellyel Sátán körülvette őket, meglátják az igazság Napja fényes sugarainak ragyogását.

Dolgozzatok hittel, s az eredményeket bízzátok Istenre. Imádkozzátok hittel, s Isten gondviselésének titka megadja nektek a választ. Néha úgy tűnik, mintha lehetetlen lenne a siker. De te azért csak dolgozzál és higgyél. Erőfeszítéseidbe vigyél hitet, reményt és bátorságot. Ha megtetted, ami tőled telik, várjál az Úrra, hogy kijelentse hűségét, s Ő be fogja tölteni szavát. Várjál nem nyugtalankodva, hanem rendíthetetlen hittel és rendíthetetlen bizalommal várj. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 244–245. o.

Szeptember 5., hétfő

Még nem látom Isten szándékát szenvedésemben, de Ő tudja, mi a legjobb számomra, és én rábízom testem és lelkem, mint hűséges teremtmőre. „Mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő

az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” (2Tim 1:12) Ha nagyobb hitre, szeretetre, türelemre és mennyei Atyánkba vetett tökéletesebb bizalomra nevelnénk és gyakorolnánk magunkat, akkor nagyobb békességünk és boldogságunk lenne naponta, miközben áthaladunk az élet nehézségein.

Az Úr nem örül annak, ha rettegve vagy aggódva kivonjuk magunkat Jézus karjából. Több csöndes, őrködéssel kapcsolatos várákozásra van szükségünk. Érzések nélkül talán azt gondoljuk, hogy nem járunk a helyes úton, és valami jelet keresünk, mely beleillik az eseménybe, a gondolkodást azonban nem az érzésnek, hanem a hitnek kell irányítania. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 242. o.*

Ezen a világon ne csak napsütésre számítsunk. Felhők és viharok is tornyosulnak fölénk, ezért készen kell állnunk, hogy csak arra a pontra szegezzük a tekintetünket, ahol legutóbb láttuk a fényt. Lehet, hogy bár rejtve vannak a Nap sugarai, mégis ott ragyognak a felhők fölött, és világosságot árasztanak. Várjunk, legyünk éberek, imádkozzunk és higgyünk. Ha a felhők eloszlanak, még fényesebben ragyog majd fel a Nap. Ha a homály közepette is hiszünk Istenben úgy, mint a világosságban, akkor meg fogjuk tapasztalni szabadítását. Minden nehézségünk, szenvedésünk, békénk, biztonságunk, egészségünk, reménységünk, életünk és sikerünk az Úr kezében van, aki képes mindezeket úgy irányítani, hogy gyermekei javát szolgálják. Nagy előjogunk imádkozni hozzá, kérni bármit és mindent, alávetni kéréseinket az Ő bölcs terveinek és végtelen akaratának. – *Our High Calling, 318. o.*

Isten terve az, hogy népe a mennyre rögzítse tekintetét, úgy várja Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicső megjelenését. Míg a világiak figyelme különféle vállalkozásokra irányul, a mienk a mennyre szegeződjön. Nyúljon ki hitünk egyre távolabbra és távolabbra a mennyei kincs dicső titkai után. Tereljük magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjon szívünkbe, amint Jézus arcán tündöklük. A gúnyolódók bolondnak tartják az ébren virrasztókat. Azt kérdezzük: „Hol marad megígért eljövetele?” De a várákozók az égre tekintenek, és így felelnek: „Mi csak virrasztunk tovább.” S mivel elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől, s a gazdagság csalárdságától, ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a renyhéséget, az önzést,

a könnyű élet szeretetét. A szenvedések tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor szomorúság vesz erőt rajtuk, akkor meginog a hitük. Mégis újra összeszedik magukat, legyőzik a félelmet és kétségeket. Égre függesztett szemmel felelnek ellenségeiknek: „Virrasztunk. Urunk eljövételét várjuk. Minden bajunk, szenvedésünk és nélkülözésünk közt is túlrad bennünk az öröm.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 194. o.

Szeptember 6., kedd

A dombok árnyékában rejtőzködve Dávid és kísérője belopakodtak az ellenség táborába. Igyekeztek megállapítani ellenségeik pontos számát. Sátortól sátorig lopakodtak. Eljutottak Saul sátrához, melyben a király békésen aludt. Dárdája a fölbe volt szúrva, a fejénél pedig egy vizeskorsó állt. Mellette feküdt Abner, a fővezére, és körülöttük a katonák aludtak. Abisai felemelte dárdáját és ezt mondta Dávidnak: „Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezsem a földhöz őt a dárdával egy ütessel, és másodszor nem ütöm át.” (1Sám 26:8) Várt az engedelny szavára, de csak ezek a suttoyva elmondott szavak jutottak el füléhez: „Ne veszed el őt! Mert vajon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! [...] Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harcba megy és ott vész el! Távoztassa el azért az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem...” (1Sám 26:9–12) [...]

Az a tény, hogy Dávid most már másodszor kímélte meg királya életét, mély benyomást tett Saul elméjére, és vétkének alázatosabb beismerésére készítette. Megdöbbsent és megszelídült Dávid kedvességének ilyen megnyilvánulásán. Saul, amikor eltávozott Dávidtól, így kiáltott fel: „Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz!” (1Sám 26:25) De Jesse fia nem hitte, hogy ez a változás a királynál maradandó lesz. – *Pátriárkák és próféták*, 668–671. o.

Nagyon fontos, hogy higgyünk Isten szavának, és azonnal engedelmeskedjünk parancsának addig, amíg Isten angyalai várakoznak, hogy segíthessenek nekünk. A gonosz angyalok is készek viaskodni minden lépésért. Amikor Isten gondviselése azt parancsolja gyermekeinek, hogy menjenek előre; amikor Isten kész arra, hogy nagy dolgokat vigyen véghez övéiért, akkor Sátán arra igyekszik rávenni őket, hogy

habozásukkal és késlekedésükkel bosszantsák az Urat. Sátán igyekszik lángra gyújtani a viszály, a civódás lelkiületét, felkelteni a zúgolódást, a hitetlenséget, és így megfosztja Isten gyermekeit azoktól az áldásoktól, amelyekkel Isten meg akarja ajándékozni őket. Isten szolgálóinak a percek embereinek kell lenniük, akik – amilyen gyorsan csak lehet – mindig készen állnak az indulásra és az előrehaladásra, amint az isteni gondviselés megnyitja előttük az utat. Bármiféle késlekedés részükről időt ad Sátánnak vereségük előkészítésére. – *Patriárkák és próféták*, 423. o.

Az Úr nem mindig a legtehetségesebb embereket választja, hanem akiket a legjobban tud felhasználni. Akik jó szolgálatot tudnának végezni Istennek, egy időre ismeretlenségben lehetnek hagyva, Mesterük által látszólag észre nem vetten, foglalkozás nélkül hagyottan. Azonban, ha hűségesen végzik szerény helyzetük kötelességeit, ápolva magukban a készséget az Úrért való fáradozásra, az Úr a maga jó idején nagyobb felelőségeket bíz rájuk.

A megtiszteltetés előtt alázat. Az Úr azokat tudja fölhasználni a legeredményesebben, akik a leginkább tudatában vannak értéktelenségüknek, méltatlanságuknak és eredménytelenségüknek. Megtanítja őket a hit bátorságának gyakorlására. Úgy teszi őket erőssé, hogy a gyöngeségüket a maga erejével egyesíti; azzal teszi őket bölccsé, hogy tudatlanságukat a maga bölcsességével kapcsolja össze. – *A Te Igéd igazság*, 2. köt., 1003. o.

Szeptember 7., szerda

Megpróbált szolgájához kérdéssel fordul az Úr: „Mit csinálsz itt, Illés?” A patak mellől a sareptai özvegyhez küldtelek. Megbízta, hogy térj vissza Izraelbe, és állj Kármelen a bálványimádó papok elé; aztán én adtam neked erőt, hogy a királyi fogat előtt mehesz Jezréel kapujáig. De ki küldött téged ilyen sürgősen a pusztába? Milyen feladatod van itt? [...]

Az odaszentelt életű, hűséges szolgák szakadatlan munkálkodásához nagyon sok minden tartozik, ezért Sátán minden erejét latba vetve próbálja megghiúsítani az isteni terv véghezvitelét. Némelyeket rávesz, hogy tekintsenek el magasztos és szent küldetésüktől, és elégedjenek meg a földi élet örömeivel... Másokat csüggedésbe taszít, mert feladatuk

végzése ellenkezést és üldözést vált ki az emberekből... Minden gyermekének, akinek a lelkek ellensége elhallgattatta ajkait, az Úr felteszi a kérdést: „Mit csinálsz itt?” Én azzal bíztalak meg, hogy menj és hirdesd az evangéliumot, és készíts egy népet az Úrnak napjára. Miért vagy még mindig itt? – *Conflict and Courage*, 214. o.

Ne feledjétek, hogy erőtök forrása az ima. A munkás nem lehet eredményes, amíg kapkodva imádkozik, majd elrohan, hogy valaminek gondját viselje, attól tartva, hogy elhanyagolták, elfeledték azt. Istennek csak néhány elsietett gondolatot ad. Nem szakít időt az elmélkedésre, imára, s nem várja meg, míg az Úr megújítja testi és lelki erejét. Rövidesen fáradtság vesz erőt rajta. Nem érzi Isten Lelkének fölemelő, ihlető hatását. A Krisztussal való új élet nem eleveníti meg őt, nem csön-desíti le gondolkodását. [...]

Vannak, akik egész nap és késő estig dolgoznak, hogy elvégezzék, amit föltétlenül elvégzendőnek tartanak. Az Úr szánakozva tekint ezekre a fáradt, túlterhelt terhek hordozóira, és így szól hozzájuk: „Jöj-
jeteek énhozzám... én megnyugosztlak titeket.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 243. o.

Ha az emberek Illéshez hasonlóan átadják magukat Istennek, és ugyanolyan hittel bírnak, akkor Isten kinyilatkoztatja magát, mint hajdan. Könyörögnünk úgy, mint Jákób, és ugyanazokat az eredményeket látjuk majd. A hívő ima meghallgatásaképpen erő árad ki Istentől.

Mivel Jézus élete az állandó bizalom élete volt, szüntelen összeköttetésben Istennel – ez tartotta fenn életét –, elbukás és ingadozás nélkül végezte szolgálatát a menny számára. Naponta támadásokkal körülvéve, a nép vezetőinek ellenségeskedését szenvedve Krisztus tudta, hogy mint embernek, imával kell erősítenie magát. Hogy az emberek számára áldás lehessen, Istennel kellett összeköttetésben lennie, hogy tőle tetterőt, kitartást és állhatosságot kapjon. – *Az evangélium szolgálói*, 255. o.

Szeptember 8., csütörtök

A zsoltáros így énekel: „Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj!” (Zsolt 37:3) „Bízzatok Istenben.” Minden nap-

nak megvan a maga terhe, gondja és fáradsága; és milyen előszeretettel beszélünk ezekről! Hány hiábavaló gond hatol szívünkbe, hányszor beszélünk gondjaink terhéről annyira, mintha nem volna szeretetteljes, irgalmas Megváltónk, aki mindig kész kérésünket meghallgatni, és minden időben, minden nyomorunkban segítségünkre jönni.

Vannak, akik állandóan félelemben élnek, gondokat okoznak maguknak. Bár napról napra láthatják Isten szeretetének kézzelfogható bizonyítékait, állandóan örvendhetnek atyai gondviselésének, de mindezt az áldást észre sem veszik. Gondolataik állandóan kellemtelen dolgoknál időznek, melyeknek bekövetkezésétől félnek. És ha tényleg vannak nehézségek, azok bár jelentéktelenek, mégis elvakítják őket mindazzal szemben, amikért hálásnak kellene lenniük. – *Jézushoz vezető út*, 121. o.

Minden egyes próbában jelentős vigasztalást is kapunk. Hát ne indulna meg Megváltónk a gyengeségeinken? Hát nem kísértetett meg mindenben hozzánk hasonlóan? És nem hívott meg, hogy járuljunk elé minden próbában és nehézségben? Ezért tehát, ne aggódjunk a holnap terhei miatt, hanem vidáman és bátorsággal viseljük a mai nap terheit. Ma kell bízunk és hinnünk. Nem azt várja el az Úr, hogy egy nap alatt több nap feladatát végezzük el. Aki ma erőt ad számunkra, holnap is megadja azt... Semmi sem ejt súlyosabb sebet a lelken, mint a hitetlenség hegyes töre. Amikor jön a próba – mert jönni fog –, ne féljünk, és ne panaszkodjunk! A lelki nyugalom segít tisztábban meghallanunk Isten hangját. „És örülének, hogy lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kívánságuknak partjára.” (Zsolt 107:30) Ne felejtsetek el, hogy az örök Isten tart a karjában benneteket. „Csillapodjál le az Úrban és várjad őt.” (Zsolt 37:7) Ő majd elvezet a csodálatos tapasztalatok kikötőjébe. – *In Heavenly Places*, 269. o.

Teljesebben kell értékelnünk e szavak értelmét: „Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni!” (Énekek 2:3) Ezek a szavak nem gyors átmenetről, hanem csöndes nyugalomról szólnak. [...]

Forduljunk el az élet poros, fülledt útjaitól, pihenjünk meg Krisztus szeretetének árnyékában. Itt részesülünk erőben a küzdelemre. Itt tanulhatjuk meg, miként csökkentjük fáradozásunkat és aggodalmunkat, mint szóljuk és mint zengjük Isten dicséretét. A megfáradtak és megterheltek tanulják meg Krisztustól a csöndes bizalom lecké-

jét. Ha Jézus békéjét és nyugalját kívánják elnyerni, telepedjenek az Ő árnyékába. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 7. köt., 69. o.

Szeptember 9., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a gyülekezeteknek, 5. köt., „A keresztény türelem” c. fejezet.

12.

MEGHALNI, MINT A MAG

Szeptember 10., szombat délután

Aki Krisztus munkatársaként gyümölcsözni akar, annak először a földbe hullva meg kell halnia. Életét a világ ínségének barázdájába kell vetnie. Az önszeretetnek, az önérdeknek meg kell szűnnie. Az önfeláldozás törvénye: az önfenntartás törvénye is. A földbe temetett mag gyümölcsöt terem. Azután a termést elültetik, és az is megsokszorozódik. A gazda úgy őrzi meg a magot, hogy megválílik tőle. Ez a szabály érvényes az emberi életre is. Adni: életet jelent. Aki Isten és embertársai szolgálatára szenteli életét, megőrzi önmagát. Aki a földön feláldozza életét Krisztusért, az megtartja az örök életre. – *Krisztus példázatai*, 86. o.

A föld művelői mindig szemtanúi ennek a példázatnak. Az ember évről évre úgy biztosítja gabonaszükségletét, hogy látszólag elszórja a legjobb részét. Egy időre a barázda alá kell rejtteni, hogy az Úr felügyelje. Azután megjelenik a levél, majd a kalász, és végül a mag a kalászban. Ez a fejlődés azonban nem mehet végbe, ha a magot nem takarják el szem elől, nem rejtik el, és látszatra el nem veszítik.

A földbe temetett mag gyümölcsöt terem, s azt azután ismét elvetik. Így sokszorozódik meg a termés. Hasonlóképpen Krisztus halála a Kálvária keresztyén gyümölcsöt fog hozni az örök életre. Ezen az áldozaton való elmélkedés lesz a dicsősége azoknak, akik annak gyümölcseként örökké élni fognak. – *Jézus élete*, 623. o.

Korunkban sokan csak azért haladnak olyan lassan az istenes életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtattják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnak harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó

erőfeszítés alatt. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy a harcot naponként előlről kezdjék; a pihenés kívánatosabb, álmos szemeiket behunyják, engednek a kísértés hatalmának ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Isten Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megaludjunk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindeneket magához vonzzon. Nem azért jött, hogy álomba ringassa a világot, hanem megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is Isten városának kapuit elérni óhajtja. Gyermekének követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármily fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal. – *Az apostolok története*, 565. o.

Szeptember 11., vasárnap

Pál arra... biztat, hogy az az indulat legyen bennünk, „mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2:4–8)

Pál... meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, az önzés eltűnne szívükből. Az apostol hosszasan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos az, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja kebelén volt. Azután bemutatja Őt, amint félre teszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszégyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb – a kereszthalálig. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.

Megmutatták nekem a valdenseket, s hogy mit kellett elszenvedniük vallásukért. Lelkiismeretesen tanulmányozták Isten szavát, és a rájuk ragyogó világosság szerint éltek. Üldözték és kiűzték őket otthonaikból. Elvették tőlük fáradságos munkával szerzett javaikat, házaikat pedig leégették. Ekkor a hegyekbe menekültek, és hihetetlen nélkülözéseket szenvedtek el. Túrték az éhséget, hideget és mezíte-

lenséget. Állatbőr volt az egyetlen ruházat, amire szert tudtak tenni. Szétszórtan, mégis együttesen énekeltek és dicsőítették Istent, amiért méltónak találta őket, hogy Krisztus nevéért szenvedjenek. Bátorították és vidították egymást, s még nyomorúságos menedékükért is hálások voltak. Gyermekeik közül sokan megbetegedtek és belehaltak a hidegbe, éhségbe. A szülők mégis pillanatra sem gondoltak vallásuk feladására. Sokkal többre becsülték Isten szeretetét, jóváhagyását, mint a földi kényelmet és evilági gazdagságot. Istentől kaptak vigasztalást, s előre örültek jutalmuknak. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 371. o.

Isten... imádkozó, megbízható munkásokat kíván, akik minden vizek mellé vetnek. Akik így fáradoznak, azok meglepetten tapasztalják, hogy a Jézus nevével és erejével, eltökélten elviselt próbák mennyire megszilárdítják hitüket, mennyire megújítják bátorságukat. Bizonyosság és erő, vigasztalás és remény terem az alázatos engedelmesség ösvényén. Hanem akik semmit sem tesznek Jézusért, azok végül elveszítik a jutalmat. A gyöngye kéz képtelen lesz megkapaszkodni a Mindenhatóban, a gyöngye térd nem bír megtartani a veszedelmek napján. A bibliaolvasók és keresztény térítők elnyerik a dicső díjat, s hallani fogják: „Jól van, te derék szolgál, menj be Urad örömébe.” – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 76. o.

Szeptember 12., hétfő

Akik Krisztus életszentségére törekszenek, azok a nagy üdvösség tárgykörével foglalkoznak. A Biblia az a tárház, amely az ember lelki világát jó táplálékkal ellátja. Elmélkednek Krisztus testté lételén, elmélkednek az érettük hozott nagy áldozat felett, hogy a kárhozattól megmeneküljenek, hogy bűnbocsánat, béke és örök megigazulás, szentség részeseivé lehessenek. A Lélek fellángol, ha e magasztos és felemelő tárgykörrel foglalkozik. Szentség és igazság, kegyelem és életszentség foglalkoztatják a gondolatokat. Az önző én elhal, ám Krisztus él szolgáltaiban. Ha az Igén elmélkednek, szívük lánggra lobban ugyanúgy, mint a két tanítvány szíve, mialatt Emmausba mentek, s Krisztus csatlakozott hozzájuk, és megvilágosította előttük az Írásokban a Őrá vonatkozó szövegeket. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 87. o.

A menny nagyon olcsó, ha szenvedések árán elérhetjük. Legyünk önmegtagadók mindvégig, haljunk meg naponként az ennek; állandóan Jézusra tekintünk s az Ő dicsőségét tartjuk állandóan szem előtt. Láttam, hogy azoknak, akik nemrég fogadták el az igazságot, tapasztalniuk kell, mit jelent Krisztusért szenvedni. Rögös pályán kell haladniuk, hogy végül megtisztulhassanak, és a szenvedések teszik majd őket alkalmasakká arra, hogy az élő Isten pecsétjét elnyerhessék. [...]

Amint láttam, mivé kell lennünk, hogy a dicsőséget örökölhessük, és láttam, Jézus mennyit szenvedett, hogy ily gazdag örökséget szerezzen meg számunkra, imában könyörögtem, hogy alámerítkezhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy a küzdelmektől ne riadjunk vissza, hanem türelemmel és örömmel viseljük el őket, tudván azt, hogy mit szenvedett érettünk Jézus, hogy szegénysége és szenvedése által gazdagokká tegyen. Az angyal így szólt: „Tagadjátok meg önmagatokat; gyorsan előre kell haladnotok!” Közülünk többeknek volt elég ideje az igazság elfogadására, s arra, hogy lépésről lépésre haladhassanak folyton előre. Minden lépés erőt adott a további lépés megtételére. De az idő már-már lejár, és amit mi azelőtt éveken át tanulhattunk, arra nekik csak néhány hónapjuk lesz. Nekik nagyon sokat kell elfeledni, és sok új dolgot megtanulni. – *Tapasztalatok és látomások*, 67. o.

Krisztus a példaképünk. Értünk lett szegény, hogy szegénysége gazdaggá tegyen minket. Azt tanította, hogy szeretetben és egységben kell összejönnünk. Fáradoznunk, amint Ő fáradozott, áldozatokat hoznunk, ahogy Ő hozott áldozatokat. Szeretnünk, mint Isten szereti gyermekeit.

Testvéreim, hogy Krisztusban az önmegtagadást gyakorolhassátok, álljatok készen a megtérésre. Öltözzetek egyszerűen, de ízlélesen. Ne költsetek magatokra többet, mint ami elkerülhetetlen. Legyen otthonotokban önmegtagadó persely, melybe beleteszitek a lemondás apró tetteivel megtakarított pénzt. Napról napra világosabban értsétek meg Isten szavát, s használjatok ki minden lehetőséget, hogy terjesszétek a tudást. Ne fáradjatok bele a jótettekbe, mert hisz Isten szüntelenül rátok árasztja áldását a világnak adott mérhetetlen ajándékával. Dolgozzatok össze az Úr Jézussal, s Ő megtanít szeretetének megfizethetetlen leckéire. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 131. o.

Szeptember 13., kedd

Éli jó, tiszta erkölcsű ember volt, de nagyon elnéző, nagyon engedékeny. Isten nemtetszését váltotta ki, mert nem erősítette meg jellemének gyöngé pontjait. Senkit sem akart megbántani, nem volt benne erkölcsi bátorság, hogy megrója és megintse a bűnt. Két fia alávaló ember volt, de mégsem távolította el őket tisztségükből. Fiai megszenstelenítették Isten házát. Éli tudott róla, bánkódott is nagyon miatta, mert a tisztaságot és szent életet szerette; de nem volt benne erkölcsi erő elnyomni a gonoszszágot. Szerette a békét, az egyetértést, így egyre érzéktelenebb lett a tisztátalansággal és bűnnel szemben. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 516. o.

Sámuel prófétát életének első három évében az édesanyja megtanította különbséget tenni a jó és rossz között. Minden ismerős tárgy segítségével, ami körülvette, igyekezett gondolatait a Teremtőre irányítani. Fogadalmáért – hogy fiát az Úrnak adja – nagy önmegtagadás árán, gyermekét Éli főpap gondozásába helyezte, hogy az Isten házában szolgálatára nevelje... Sámuel korai neveltetése indította arra, hogy megőrizze istenfélő becsületességét. Mekkora volt Anna jutalma! Milyen hűségre buzdít az ő példája! – *Gyermeknevelés*, 197. o.

Isten azért adott szemet az embernek, hogy lássa törvényének csodálatos voltát. Azért adott halló fület, hogy meghallja üzenetét, melyet prédikátorai szólnak. Beszélőképességet pedig azért adott az embernek, hogy hirdesse Krisztust, mint a bűnbocsátó Megváltót. Az ember szívével hiszi el az igazságot és szájával tesz vallomást az üdvösségről.

Mindnyájan őrizzük érzékszerveinket, nehogy Sátán győzelmet nyerjen felettük, mert azok a lélekhez vezető utak.

Hűségesen kell őrizned szemedet, füledet és minden érzékszervedet, ha uralni akarod értelmedet, és meg akarod akadályozni, hogy hiábavaló és romlott gondolatok beszennyezzék lelkedet. A kegyelem ereje tudja egyedül e kívánatos munkát elvégezni.

Sátán és angyalai arra törekszenek, hogy benujtsák érzékszerveinket, hogy az intéseket, a figyelmeztetéseket és a dorgálásokat ne halljuk meg, vagy ha meg is halljuk, ne hassanak szívünkre, és ne újítsák meg életünket. – *Boldog otthon*, 401. o.

Isten elvárja, hogy mindannyian legyünk önfeláldozó munkások. Az igazság minden része gyakorlatilag alkalmazható mindennapi életünkre. Boldog, aki meghallja, de meg is tartja az Úr szavát. Nem elég hallanunk, cselekednünk kell, meg is kell tennünk. A parancsolatok cselekvésében nagy jutalom rejlik. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 59. o.

Szeptember 14., szerda

Saul, bár a gilgáli nehéz helyzetben nem állta ki a hitpróbát, hanem megszenteltelenítette Isten szolgálatát, hibáját még jóvátehetette volna. Adott is neki az Úr másik alkalmat arra, hogy megtanuljon feltétel nélkül hinni és engedelmeskedni szavainak.

Amikor a próféta megfeddte őt Gilgálban, nem látta be a hibáját. Sőt úgy érezte, igazságtalanság történik vele, és mindenféleképpen menteni igyekezett viselkedését. Ettől az időtől kezdve nem is igen érintkezett a prófétával. Sámuel szerette Sault, mintha saját fia lett volna, és Saul is nagyra becsülte őt, de nem tudta elfogadni dorgálását, s ezért amennyire lehetett, kerülte. – *Pátriárkák és próféták*, 627. o.

Amikor Saul király lett, igen szerény véleménye volt önmagáról, és szívesen vette az oktatást. Abban az időben még sem ismerettel, sem tapasztalattal nem rendelkezett, ellenben igen komoly jellemhibái voltak. De Isten Szentlelkét adta neki tanácsosul és vezetőül, emellett olyan körülményeket teremtett számára, amelyek között megszerezhetette volna az uralkodáshoz szükséges képességeket. Ha alázatos szívvel az isteni bölcsesség által vezettette volna magát, akkor tisztességgel és sikerrel tölthette volna be a számára kijelölt magas méltóságot. [...]

Sault azonban beképzeltté tette a magas méltóság; hitetlenségével és engedetlenségével megrövidítette Istent az Ő dicsőségében. Bár elhívása idején alázatos és szerény volt, de az eredmények elbizakodottá tették. Legelső győzelme már életre keltette benne azt a kevély magabizást, ami azután veszte is lett. A jábes-gileádbelieket felszabadító háborúban tanúsított vitézsége és katonai tehetsége lelkesedéssel töltötte el népét, amely megkülönböztetett tisztelettel adózott neki, és elfeledte, hogy ő is csak eszköz volt Isten kezében. Saul pedig, bár kezdetben Istennek tulajdonította a dicsőséget, később magának köve-

telte azt. Így szem elől tévesztette Istentől való függőségét, és máris eltért szívében az Úrtól. A Gilgálban elkövetett vakmerőségnek és szentségtörésnek maga készítette el az útját. Ez a vak elbizakodottság utasíttatta vissza vele Sámuel feddését is. Istentől küldött prófétának ismerte el Sámuelet, tehát a dorgálást még akkor is elfogadhatta volna, ha nem is látja be vétkességét. Ha pedig hajlandó lett volna bűnét meglátni és beismerni, ez a keserű tapasztalat támasza lett volna a jövőben. [...]

Amikor Saul az Isten Lelke által küldött feddést visszautasította, kitarzott konok öngazolásában, és elvetette az utolsó eszközt is, amellyel megszabadulhatott volna önmagától. Önként szakadt el Istentől, s így isteni segítségben és vezetésben nem is lehet része, amíg bűnét beismerve vissza nem tér az Úrhoz. – *Pátriárkák és próféták*, 632–633. o.

Szeptember 15., csütörtök

Aki szem elől téveszti, hogy az élete Istentől függ, az biztosan elbukik. Olyan hatalmakkal küzdünk, amelyek erősebbek nálunk. Sátán és seregei állandóan figyelnek, hogyan kísérhetnek bennünket. Saját erőnkkel és bölcsességünkkel lehetetlen ellenállnunk, ezért biztosan vereséget szenvedünk, ha szívünket elidegenítjük Istentől, s helyet adunk az önfelmagasztalásnak és a képzelt függetlenségnek. – *Az evangélium szolgálói*, 322. o.

Legyen Isten az egyedüli támaszod! Ha nem így teszel, akkor itt az ideje, hogy állj meg ott, ahol vagy, és változtass a dolgok menetén... Őszinte és éhező lélekkel kiáltás az Úrhoz! Harcolj a mennyei hatalmakkal, mígnem győzelmet aratsz! Egész lényedet – lelkedet, testedet és szívedet – helyezd az Úr kezébe, és határozd el, hogy az Ő szeretetteljes eszköze leszel, akit az isteni akarat lelkesít, és akinek elméjét betöltötte a Szentlélek! [...] Akkor majd tisztán fogod látni a mennyei dolgokat.

Ha megengedjük elménknak, hogy még több időt töltsön Krisztussal és a mennyei dolgokkal, akkor erős készíttést és támogatást kapunk azon küzdelmekre, amelyeket az Úr nevében kell megvívni. A világ szeretete és a büszkeség erejét veszti, amint szemléljük a jobb ország dicsőségét, amely nemsokára az otthonunk lesz. Krisztus szépsége mellett a világ összes vonzalma hiábavalóságnak fog tűnni számunkra. – *Sons and Daughters of God*, 105. o.

Zorobábel Jeruzsálembé ment, hogy az Úr házát építse, azonban nehézségek vették körül. Ellenfele „igyekezék megkötni Júda népének kezét és elrémíteni az építkezéstől”, „és megakadályozák őket erővel és hatalommal”. Az Úr azonban közbelépett értük, és az Úr háza elkészült.

Aki hú az Úrhoz és művéhez, ugyanazokkal a cselszövésekkel fogja szembetalálni magát, mint amelyeket az ellenfél régen támasztott, hogy akadályozza Isten munkájának helyreállítását és felépítését – a nehézségek nagy hegyét, mely Zorobábel útján emelkedett. Sok emberi kitálást használnak, hogy olyan emberek gondolkodásának és akaratának megfelelő terveket valósítsanak meg, amikkel az Úr nem fáradozik együtt. Ámde nem kérkedő szavak, szertartások sokasága bizonyítja, hogy az Úr együttmunkálkodik népével. Az emberi eszköz tettetett, hamis ereje nem dönti el a kérdést. Az Úr munkájával szembehelyezkedők ideig-óráig hátráltathatnak, mégis az a Lélek, aki az Úr munkáját vezette végig az úton, Ő fog ma is irányítani. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkeimmel, mondja a seregek Ura.”

Az Úr azt akarja, hogy az Ő erejével legyen erős minden lélek. Azt akarja, hogy Őrá tekintsünk, tőle kapjuk utasításainkat. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1179. o.

Jelenleg a kegyelem idejét éljük, a Szentlélek kitöltésének idejét. Kérjük áldásait. Ideje, hogy sokkal odaadóbbak legyünk. Ránk bízta Isten a fáradságos, de boldog, dicső művet, nevezetesen, hogy Krisztust kinyilatkoztassuk a sötétségben szenvedőknek. Hivatásunk, hogy a különleges, korszerű igazságokat hirdessük. Mindehhez a Lélek kiárasztására szorulunk. Imádkozzunk érte. Az Úr elvárja, hogy kérjük Tőle. Ez idáig még nem tettük teljes szívvel. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 511. o.

Szeptember 16., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a prédikátoroknak, „Az Úrnak pere van népével” c. fejezet; *Pátriárkák és próféták*, „Saul vakmerősége” c. fejezet.

13.

KRISZTUS A TŰZPRÓBÁBAN

Szeptember 17., szombat délután

[Lucifer] Csodálatos hatalommal és dicsőséggel rendelkező lényként szállt szembe Istennel. Az Úr azt mondja Luciferről: „Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépséggel.” (Ez 28:12) Lucifer, mint tündöklő kérub állt Isten színe előtt. Az összes teremtett lény közül ő volt a legfontosabb és a legfőbb szereplő Isten szándékainak a világmindenség számára való kinyilatkoztatásában. Miután vétkezett, ámító hatalma még félrevezetőbb és jellemének a leleplezése még nehezebb volt kiemelt helyzete következtében, amellyel az Atyánál rendelkezett.

Isten el tudta volna pusztítani Sátánt és követőit olyan könnyen, amilyen könnyen egy kavicsot tudunk a földre dobni. Ő azonban nem tette ezt. A lázadást nem erőszakkal akarta leverni. A kényszerítő hatalmat csak a Sátán uralma alatt találhatjuk meg. Isten alapelvei mások, nem ilyen rendszerre épül uralma. Tekintélye a jóságon, az irgalmon és a szereteten nyugszik. Ezeknek az alapelveknek az alkalmazása fejezi ki akarátát. Isten uralkodása erkölcsös uralkodás, az igazság és a szeretet benne az uralkodó hatalom. – *Jézus élete*, 758–759. o.

Jézus addig nem áldozta fel életét, amíg el nem végezte a munkát, amelyért jött, azért utolsó erejével kiáltotta: „Elvégeztetett!” Az angyalok örvendeztek, amikor e szavakat kimondta, mert győzelmesen végrehajtotta a megváltás magasztos tervét. Öröm töltötte be a mennyet, hogy Ádám gyermekei engedelmes életük által most már feljuthatnak Isten színe elé. Sátán vereséget szenvedett, és rádöbbsent, hogy országát elvesztette. – *A megváltás története*, 226. o.

Sátán... azt remélte, hogy keresztelkedheti az üdvösség tervét; óh, de az annál sokkal szilárdabban volt megalapozva. Most, Jézus halála-

kor jött tudatára, hogy egykor neki is meg kell halnia, és birodalma az Üdvözítőre száll. Tanácsot ült angyalaival. Jézussal szemben nem ért el semmit, ezért elhatározták, hogy igyekezetüket fokozva, minden erejükkel és ravaszságukkal tanítványai ellen fordulnak. Mindenkit igyekeztek megakadályozni, nehogy elfogadják azt az üdvösséget, melyet számukra Jézus élete árán szerzett meg. Így dolgozva, Sátán még ezután is Isten uralma ellen munkálkodhat. Továbbá pedig saját érdekében állt, hogy minél több lelket távol tartson az Üdvözítőtől. Sátán ugyanis tudatában volt annak, hogy azoknak a bűne, akik Krisztus vérét elfogadják, végül arra száll vissza, aki a bűnnek végoka, s neki kell majd a büntetést elviselnie; ellenben azok, akik vonakodnak a Krisztus által felajánlott üdvösséget elfogadni, önmaguk bűnhődnek majd bűneikért. – *Tapasztalatok és látomások*, 178. o.

Szeptember 18., vasárnap

Krisztus miután beleegyezett abba, hogy elhagyja mennybeli, főparancsnoki beosztását, a végtelen magasságból alászállt és emberi formát vett fel. Tetszése szerinti emberi körülményt választhatott volna, azonban a nagyság és a rang nem volt neki fontos, s a legalacsonyabb, legszerényebb emberek közösségét választotta. Betlehemben született, és szülei egyik oldalán szegény volt, azonban Isten, mint a világ tulajdonosa volt az Atyja. Életébe, amely a folyamatos önmegtagadás és önfeláldozás élete volt, nem vegyült semmilyen fényűzés, kényelem, önző kívánságkeresés vagy élvezetek kielégítése. Szerény körülmények közé születésével összhangban látszólag nem volt sem nagysága, sem gazdagsága, hogy a legszerényebb hívő se állíthassa: Krisztus nem ismerte a szorongató szükségletet. Ha gazdagságot, pompás külsőt mutatott volna a világ felé, akkor az emberiség legszegényebb osztálya elkerülte volna társaságát, ennél fogva az emberek nagyobb felére jellemző szegény körülményeket választotta. Életének középpontjává a mennyei igazságnak kellett válnia. Igazsággal kellett bevetnie a földet. Úgy jött közénk, hogy mindenkinek lehetősége volt megközelíteni, hogy csakis az igazság fejtse ki hatását az emberi szívekre.

Élete bármilyen helyzetében Krisztus nyugodt volt, ami bosszúságra ingerelte testvéreit. Nem tudták megmagyarázni, miért van belső békessége, derűje és semmivel sem tudták rávenni, hogy olyan tervet kövessen, amely közönségesnek vagy bűnösnek látszott. Min-

den alkalommal elfordult tőlük, és nyíltan megmondta nekik, hogy ezzel másokat félrevezetne, és ez Ábrahám gyermekeihez méltatlan dolog volna. Olyan példát kellett állítania, hogy a kisgyermek, az Úr családjának ifjabb tagjai ne lássanak semmit életében vagy jellemében, amely okul szolgálhat bármilyen gonosz cselekedetre. Sajat családjának tagjai azt mondták neki, hogy túlságosan lelkiismeretes és különc. Miért nem tud olyan lenni, mint a többi gyermek? Azonban ez nem volt lehetséges, mivel Krisztusnak jellé és csodává kellett válnia a szigorú engedelmesség és feddhetetlenség területén. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 401. o.

A parancsolatok minden egyes áthágása, Krisztus kegyelmének megvetése és elhanyagolása következményeiben visszahat mireánk: megkeményíti szívünket, meggyengíti akaratumkat, elhomályosítja értelmünket, és nem csak hajlamunk, hanem képességünk is csökken, hogy a Szentlélek szeretettel hívó szavát követhessük. [...]

Egyetlen rossz jellemvonás vagy bűnös kívánság, melyet hosszú időn át ápoltunk, közömbössé tehet bennünket az evangélium erejével, befolyásával szemben. Minden bűnös élvezet elidegeníti a lelket Istentől. Az az ember, aki az isteni igazságok irányában hitetlen makacsságot és közömbösséget mutat, csak azt fogja majd aratni, amit vetett. Az egész Bibliában nem találunk komolyabb figyelmeztetést a bűnnel való játék ellen, mint ezt, hogy a bűnös „saját bűnének köteleivel kötöttetik meg” (Péld 5:22). – *Jézushoz vezető út*, 33–34. o.

Szeptember 19., hétfő

Krisztus emberi testtel és emberi elmével rendelkezett. Csontjai és húsa hasonló volt a mi csontjainkhoz és húsunkhoz. Világunkba jövetelétől kezdve ki volt téve a szegénység nehézségeinek. Keserűség és csalódás érte saját otthonában a saját testvérei között. Nem tiszta és kedves jellemekkel volt körülvéve, mint a mennyei udvarokban. Nehézségekkel küzdött. Azért jött világunkba, hogy tiszta és büntelen jellemét megőrizve megcáfolja Sátán hazugságát, miszerint Isten törvényének betöltése az emberek számára lehetetlen. Krisztus eljött, hogy az emberi természetet magára öltve betölthesse a törvényt éppúgy, mint ahogyan mindazok betölthetik azt emberi természetükben, akik Krisztus szerint járnak. Szent elődeink közül Jézus némelyeket írásra

indított az emberiség épülése érdekében. „Fogja meg erősségemet, köszön békét velem, békét kössön velem.” (Ésa 27:5) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 129. o.

Az írástudók és a farizeusok... felettébb irigyek voltak arra, hogy az emberek nagy figyelemmel hallgatták az új tanító szavait. Elhatározták, hogy megtörik a tömegekre gyakorolt befolyását. Azzal kezdték, hogy támadást indítottak Jézus jelleme ellen, azt állítva, hogy bűnben született, és Belzebubbal, az ördögök fejedelmével úzi ki az ördögöket. Ekképpen teljesedett az írás: „Ok nélkül gyűlölte engem.” (Jn 15:25; vö. Zsolt 69:4) A zsidó előjárók gyalázták és üldözték Őt, aki kitetszik tízezer közül is, és akinek oly vonzó a lénye.

Ha elszakadunk a világtól és annak szokásaitól, a világi emberek gyűlöletével szembesülünk. Az emberek gyűlölték Őt, az erény megtestesítőjét, mivel jobb volt náluk. De a szolga nem nagyobb az ő uránál. Ha Isten előtt kedvesek az útjaitok, akkor a világ gyűlölni fog titeket is. Ha a mennyei Fenség eljött erre a földre, és megaláztatással valamint szégyenteljes halállal kellett szembesülnie, vajon nekünk meg kellene hátrálnunk csak azért, mert az engedelmesség a kereszt hordozását feltételezi? Ha Őt üldözték, akkor mi várhatunk-e jobb bánásmódra? Tekintsetek Isten Bárányára, Aki elveszi a világ bűneit! Ő fogja támogatni és vigasztalni mindazokat, akik hozzá fordulnak segítségért. – *The Upward Look*, 325. o.

Jézus könnyei nem szenvedéseit előlegezték meg. Közvetlenül előtte volt Gecsemáné, ahol hamarosan rettenetes sötétség árnyékolja be... Mégsem ezek miatt a kegyetlen halálára emlékeztető képek miatt sírt és sóhajtozott lelkéből fájdalmasan az Üdvözítő. Ez nem önző bánat volt. Saját haláltusájának gondolata nem félemlítette meg nemes, önfeláldozó lelkét. Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe – Jeruzsálemé, mely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem hagyta magát meggyőzni hatalmas csodái által, most pedig életére tör. Látta, milyen bűnt követett el Üdvözítőjének elvetésével, s mivé lehetett volna, ha elfogadja Őt, aki egyedül gyógyíthatta volna meg sebét. Ő eljött, hogy megmentse, hogyan mondhatna le róla? – *Jézus élete*, 576. o.

Szeptember 20., kedd

Amikor a Gecsemáné kertben a Megváltó kezébe vette a szenvedések poharát, akkor elméjében egy kérdés fogalmazódott meg: vajon igya ki annak tartalmát, vagy hagyja elveszni a bűnben ezt a világot? Szemvédeése túl nagy volt ahhoz, hogy emberi elme megérthetné. Amikor szörnyű lelki kín nehezedett rá, „az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak” (Lk 22:44). A titokzatos pohár megremegett a kezében. Ebben a szörnyű válságban, amelynek óriási tétje volt, egy hatalmas mennyei angyal csatlakozott Krisztushoz, de nem azért, hogy kivegye a poharat a kezéből, hanem azért, hogy Atyja szeretetéről biztosítsa Jézust, és abban erősítse, hogy kiigya a pohár tartalmát.

Krisztus kiitta a poharat, ennek köszönhetően a bűnös Isten elé járulhat, ahol megbocsátást és kegyelmet talál. Viszont, akik az Ő dicsőségében részesülnek, azoknak az Ő szenvedéseiben is osztozniuk kell. [...]

Felvesszük-e a keresztet, és megértjük-e tisztán, hogy mit jelent követni Krisztust? Gyakoroljuk-e minden percben az önmegtagadást? – *This Day With God*, 49. o.

Ez a sűrű sötétség elrejtette Isten jelenlétét. Isten tette sátorává a sötétséget, és ez a sötétség eltakarta dicsőségét az emberek szemei elől. Isten és szent angyalai a kereszttel együtt voltak. Az Atya Fiával volt. Jelenlétét mégsem nyilvánította ki. Ha dicsősége elővillant volna a felhőből, akkor minden emberi szemtanú megsemmisült volna. Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Krisztust. Jézus egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt vele.

A sűrű sötétségben Isten eltakarta Fia utolsó emberi lelki gyötrelmét. Mindazok, akik látták Krisztust szenvedései közepette, meggyőződtek istenségéről. Azok, akik csak egyszer is látták tekintetét, sohasem felejtették azt el. Amiként Kain arca kifejezte a gyilkosnak a bűnét, úgy Krisztus ábrázata nyilvánvalóvá tette az ártatlanságot, a tisztaságot, a jóakaratot, egyszóval az istenképűséget. Vádolói azonban nem figyeltek erre a mennyei tanúbizonyságra. A haláltusa hosszú óráin át bámult Krisztusra a gúnyolódó sokaság. Most Isten köpönyege irgalmasan eltakarta Krisztust nézői elől. – *Jézus élete*, 753–754. o.

Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit Isten minden értelmet felülmúló szeretetének hosszúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Ef 3:18), szeretetünk felébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Isten nem alkalmaz kényszert. A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így változtatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté. [...]

Isten a szeretet. Akár a sugarak a napból, szeretet, világosság és öröm árad tőle minden teremtményére. Természetéből fakad, hogy adjon. Lénye az önzetlen szeretet kiáradása. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 76–77. o.

Szeptember 21., szerda

Krisztust – mialatt odaadta drága életét – nem lelkesítette diadalmas öröm. Valami nyomasztó homály telepedett rá. Nem a halálfélelem nehezedett rá. Nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Krisztus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmi a bűn gonoszságának a tudatából eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonoszsal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Jézus látta, hogy milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, hogy milyen kevesen vannak azok, akik képesek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta, hogy az emberek sokasága miként pusztul el akkor, mikor a bőséges segítség már elérhető közel-ségben van hozzájuk. – *Jézus élete*, 752. o.

Amikor Jézus a kereszten csüggött és felkiáltott: „Elvégeztetett”, a templom kárpitja kettészakadt annak jeléül, hogy Isten többé nem fogadja el a templomi papi szolgálatot, az áldozatokat és rendeléseket, és hogy a zsidókat és pogányokat elkülönítő válaszfalak ledöntettek. Jézus a zsidókért és pogányokért egyaránt hozta áldozatát. Áldozata teljesen elégséges engesztelő áldozat volt minden ember bűnéért, bármely fajhoz tartozzon is az; Ő a világ Üdvözítője, s benne kell hinni annak, aki üdvözülni akar.

Amikor a római katona Jézus oldalát átszúrta, miközben Ő a kereszten függött, két különböző folyam – egy vízár és egy vérár – folyt ki belőle. A vérnek árja mossa le azoknak bűneit, akik Krisztus nevében hisznek, a víznek árja pedig az élő vizet jelképezi, amely Jézustól nyerhető, és életet ad a hívőnek. – *Tapasztalatok és látomások*, 209. o.

Nagy tömeg közepén láttam Őt állni. Igyekezett az emberek elméjébe vésni tanításait, ám elvetették és lenézték Őt. Gyalázatot és szégyent zúdítottak rá. A jelenet láttán nagyon gyötrődtem. [...]

Majd Krisztus szenvedését láttam a Gecsemáné kertben, mikor megszerkesztett kezében a titokzatos kehely. „Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár” – esedezett –, „mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Könnyörgés közben nagy vércseppek hullottak arcáról a földre. A sötétség elemei gyülekeztek a Megváltó körül, hogy elcsügghessék lelkét. [...]

Milyen kevesen mondják: értem történt, hogy megfelelő jellemet alakíthassak a jövődöbéli halhatatlan életre.

Mikor e jeleneteket olyan élénken láttam, arra gondoltam, hogy soha nem tudom úgy leírni azokat, amint megtörténtek. Csak halvány képét tudom nyújtani annak, amit láttam. Amint a Krisztus kezében reszkető kehelyre gondoltam, és megértettem, hogy visszautasíthatta volna, s hagyhatta volna bűnében pusztulni a világot, megfogadtam, hogy életem minden erejét arra szentelem, hogy lelkeket nyerjek meg Krisztusnak. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 101–102. o.

Szeptember 22., csütörtök

Krisztus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírét közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem láthatta meg az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen. [...]

Krisztus attól félt, hogy a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Jézus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös

emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívét. – *Jézus élete*, 753. o.

Milyen a mennybe vezető ösvény? Talán tele van hívogató kényelemmel? Nem. Szűk és kényelmetlen ösvény az; a harc, a próba, a nehézség és a szenvedés ösvénye. Vezetőnk, Jézus Krisztus semmit nem rejtett el előlünk megvívandó csatáinkat illetően. Elénk teszi a térképet, és megmutatja az utat. Így szól: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom nektek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek.” (Lk 13:24) „Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.” (Mt 7:13) „E világon nyomorúságtok léssen.” (Jn 16:33) Az apostol visszhangozza Krisztus szavait: „Sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk.” (Csel 14:22) Mindazért nem ezeket a csüggesztő szempontokat kell szüntelen magunk előtt tartanunk.

Jézus a minden kegyelem, minden ígéret, minden rendelés és minden áldás élete. Jézus a lényeg, a dicsőség és jó illat, az élet maga. „Aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12) Akkor pedig nem csüggesztő a megváltottak számára készített királyi ösvény. Zarándoklatunk igazán magányos és fájdalmas lenne, ha nem Jézusért haladnánk előre. „Nem hagylak titeket árvakul” – mondja Ő (Jn 14:18). Gyűjtsünk össze minden lejegyzett ígéretet! Ismételgessük azokat nappal, elmélkedjünk róluk éjszaka, és legyünk boldogok! [...]

Hát nem valóban királyi ösvény az, mely az Úr megváltottai számára készítettett? Létezhetne-e ennél jobb ösvény vagy biztonságosabb? Nem, nem! Akkor hát gyakoroljuk a nekünk adott utasítást. Tekintsünk Megváltónkra úgy, mint menedékünkre, mint jobb kezünknel lévő pajzsunkra, aki megment bennünket Sátán nyilaitól! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 243–244. o.

